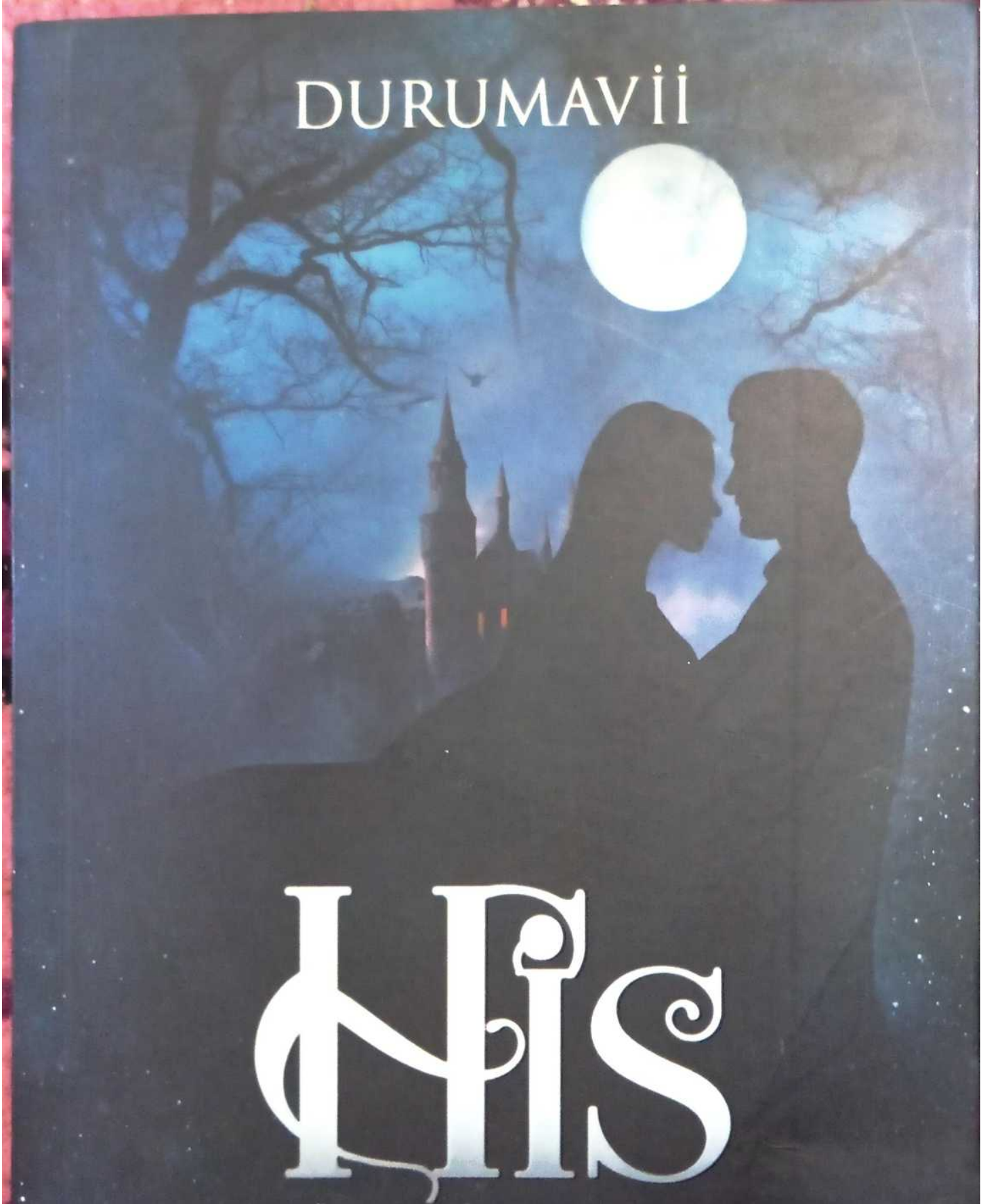
DURUMAVİİ

HİS

CEHENNEM ATEŞİ

-III-

Epsilon

HİS III
"CEHENNEM ATEŞİ"

1. BÖLÜM

"Başlangıç"

Günahların palazlandığı kasvetli bir gecede, kalp atışlarımı bağrımdan söküp aldı Ruhlar Şehri.

Alacakaranlık, sıcaklığımı, kemikli parmakları arasında ezerken, nefesim arafın soğuk nefesine boyun eğmişti.

Bundan böyle düştüğüm araf, yurdum; liderinin göğüs kafesi evimdi. Evim; soğuk, can yakıcı, ancak daha güvenli başka bir yer bilmediğim, sırtımı kaburgalarına yasladığım yegâne sığınağımdı.

Başımı ölü topraktan kaldırdım ve toparlanmaya çabalayan şehre baktım. Ruhlar, bezgin sokakları eski haline getirmek için hiç durmadan çalışıyorlardı. Enkazı defetmek, kölelik psikolojisini yok sayamasalar da ötelemeye çalışmak, onlar için hiç kolay değildi. Kaldırılan çadırlar, yerini yeni yapılara bırakırken, kara kapüşonlu, onları kendi içlerinde sınıflandıran köle kıyafetleri özgürlüğe yenik düşmüştü. Öte yandan Andelko'nun yarattığı yıkım, yok olurken ardında bıraktıkları kadar büyük bir kargaşaya yol açmıştı. Öyle ki başmuhafizları, varlıkları pahasına başkaldırmaktan çekinmemişlerdi. Şimdi kimisi Ateş'in gücüyle Andelko'nun peşinden giderken, kimisi de emriyle Yedikule Zindanlarına kapatılmışlardı.

Bize zarar verebilecek kimse kalmamıştı. Derin ve Yasemin'in tek derdi, yeni yapılacak evlerinin nerede olacağıydı.

Derin, mizacı gereği daha köhne olan Lazan'ı tercih etmesine karşın, Yasemin buradan zerre hazzetmiyordu. Ağabeyim ve Sezgin'in ise evin nerede olacağından ziyade, en büyük odanın kime ait olacağı konusunda eyleme dökülen endişeleri vardı...

Alya, odasından neredeyse hiç çıkmıyor, çıktığında ise kimsenin yüzüne bakmıyordu. Kendisiyle konuşmaya çalışan Derin'e bile sırt çeviriyordu. Bunun nedeni hiç şüphesiz Derin'in Yasemin ile olan yakınlığıydı. Bazen onu ziyaret etmek için gelen arkadaşlarıyla da odasına kapanıyordu zira ağabeyi dönene kadar evden çıkma yasağımız vardı. Birkaç kez delmeye çalıştığı o yasak, Sezgin ve ağabeyim tarafından itinayla bertaraf edildiğinden beri Yasemin ile kavga etmek dışında başka bir taşkınlığı olmamıştı.

Ateş, sevgilim... Adını andığım her an, özleminin acımasızca kalbimi sızlattığı güzel adam... Tam tamına yirmi bir gündür yoktu. Yirmi bir gün...Yirmi bir koca gün!

O büyük savaştan hemen sonraydı gidişi... Adamları ve gönüllü ruhlar arasında görev dağılımı yaptıktan sonra liderlik mührünü almak için şehrin diğer ucuna gitmişti. O gün, yüzlerce ruhun şehirden silindiği o karanlık savaş günü ortalık öyle karışıktı ki kısacık bir vedanın ardından yanımızdan ayrılmıştı. Kendisiyle birlikte gitmek isteyen Sezgin'i geri çevirerek beni ve kız kardeşini yalnız bırakmamasını tembih etmişti. Bunu söylerken göz ucuyla ağabeyime bakması, biliyordum ki aynı şeyi ondan da beklediği anlamına geliyordu.

"İşte bu!"

Aralığında durduğum kapıyı kapatıp Yasemin'in sevinçli sesine döndüğümde, elindeki şişeyi zaferle salladığını gördüm.

"Üzgünüm Derin, ben kazandım. Çok yakında Lazan'daki evimize merhaba diyeceksin."

Derin, koyu kahve gözlerini devirerek cılız bedenin koltuğa

bıraktı. "Bende şans olsaydı buraya düşmek yerine, en azından geberdiğimde huzur bulurdum."

Gülümseyerek ona yaklaştım. "Sezgin burada olsaydı, senin en büyük şansın benim aşkım, derdi."

Başını salladı. "Derdi, cıvık şey."

"Hâlâ bozuk musunuz?"

"Nasıl olmayalım? Sürekli dışarıda, her bir şeylerle meşgul. Bizse bu dört duvarın arasına tıkılıp kaldık. Üstelik kapımıza yığınla adam koydular, burnumuzu çıkaramıyoruz! Ateş'in koyduğu dışarı çıkma yasağı çok garip, anlayamıyorum. Elbette onun kararını sorgulamıyorum ama tedirgin olabileceği bir durum kalmadı."

Derin kendi nazarında haklıydı. Onun gibi bir kadın, evde hapis kalmaya tahammül edemezdi. Bunca zaman dayanmış olması bile bir mucizeydi. Bunun üzerine her gün Sezgin'in ağabeyimle birlikte sık sık denetlemeye çıkması ve saatlerce gelmemesi sinirlerini bozmuştu. Aslında Yasemin'de de durumlar pek farklı sayılmazdı ama o, Derin'in aksine ağabeyime ılımlı yaklaşıyordu. Kaybettikleri zamanı telafi etmek için her ikisi de ellerinden geleni yapıyorlardı. Burada bile olsa...

"Her şey eski haline dönene kadar bizi korumaya çalışıyorlar." diye konuştum, çaprazındaki tekli koltuğa oturarak. "Hem bu yalnızca Ateş'in değil, Sezgin'in de kararı, biliyorsun."

"Onun vereceği kararı..." Ağzının içinde homurdandığı küfürlerin ardından, "Çok sıkıldım." dedi. "Lazan da olsa bir an önce kendi evime geçip özgürce dışarı çıkmak istiyorum. Ama daha Ateş'in ne zaman döneceğini bile bilmiyoruz."

Son cümlesiyle birlikte asılan yüzümü karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerime eğdim. Yokluğu genzimden ciğerlerime akan bir asit gibiydi. Yol aldığı her hücremi azar azar eritiyordu.

"Öyle demek istemedim." diye düzeltmeye çalışırken, elini elimin üzerine koydu. "Bugün yarın gelir."

Yasemin kollarını açarak araya girdi: "Belki o gelene kadar evimiz bitmiş olur ve siz burada baş başa özlem giderirsiniz."

"Baş başa derken..." Derin, parmağını koridora uzatarak Alya'nın odasını işaret etti. "Alya onlarla kalıyor, unuttun mu?"

Yasemin bana acıyan gözlerle baktı. "Senin için gerçekten üzgünüm, Hare. Umarım en yakın zamanda bir arkadaşıyla kalmaya karar verir."

Böyle bir şeyi hiç istememiştim. Aklımdan bile geçmemişti. "Ateş böyle bir şeye izin vermez. Zaten doğru olan da Alya'nın burada, ağabeyinin yanında kalması."

Derin'in asık suratında nadiren gördüğüm o muzip bir ifade belirdi. "O kadar emin olma, söz konusu seninle yalnız kalmaksa Ateş'in yapabileceklerinden emin olamıyorum."

Ateş ile yaşadığımız en özel anları ve o anlarda kulağıma fısıldadıklarını anımsayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. "Derin, ben de onunla baş başa olmak isterim ama Alya... O, Ateş'in tek akrabası..."

"Bunun farkında olman ne güzel."

Duyulan kısa süreli adım seslerinin ardından Alya koridorun başlangıç noktasında belirdi.

"Burada kalmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim, Hareciğim. Bu izne gerçekten ihtiyacım vardı."

Ayağa kalkıp ona döndüm. "Yanlış anladın. Ben..."

"Ne anlatmak istediğinle ilgilenmiyorum." İri, mavi gözlerini gölgeleyen ince kaşlarını çattı ve yanımdan geçip mutfağa doğru yöneldi. "Burası ağabeyimin evi ve onunla kalmak öncelikli olarak benim hakkım. Bunu aklına kazısan iyi edersin."

Benim anlatmak istediğim de tam olarak buydu ama sanki

tam tersini söylemişim gibi bakmıştı yüzüme. Üstelik bir söz hakkı bile tanımadan mutfağa girdiği için olduğum yerde kalakalmıştım. Alya'nın en az ağabeyi kadar dengesiz bir kız olduğunu biliyordum. Ateş'i çoğu zaman yatıştırabiliyordum ama Alya üzerinde hiç şansım yoktu. Olsa bile iğneleyici sözleri yüzünden ona yaklaşmak içimden gelmiyordu.

"Bununla işin var," Yasemin uyarıcı bir tonla konuştu. "Ateş ile aranızdaki ilişkiye karışmasına sakın izin verme. Ona karşı dikkatli olmanda yarar var güzelim."

Gönül rahatlığıyla yerime oturdum. "Endişe etmiyorum. Bu izni ona ben versem Ateş asla vermez."

"O adamın sende uyandırdığı güvene hayranım." diyerek tıklatılan kapıya yöneldi. Gelen yabancı çok kısa bir şeyler söyledikten sonra kapıdan ayrıldı. Yasemin geri döndüğünde elinde mühürlenmiş bir kâğıt vardı.

"Ne derler bilirsin, iyi insan lafının üzerine..."

Gülümseyerek kâğıdı aldım ve kırmızı mührünü açtım. Karışık el yazısı bile özlemle yanan kalbime kar tanesi olup düşmüştü.

"Adımı saçlarında taşıyan hatun, Hare'm. İlk defa ayrıldığım bir yere, evimize dönmek için inanılmaz bir istek duyuyorum. Ancak bu, bir süre daha mümkün görünmüyor. Burada çıkan isyan tahmin ettiğimden daha büyük, kontrol altına aldım ama hâlâ dinmiş değil. Bu kâğıt parçasına ne zaman döneceğimi yazamam ama her gece rüyamda seninle birlikte olduğumu yazabilirim. Aklından tek bir an çıkmadığını, kokunun her saniye burnumda olduğunu yazabilirim. Dışarı çıkma yasağına uy, diğerlerini dizginle. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ve sen de ruhumun nerede olduğunu biliyorsun."

Gözümden süzülen bir damla yaş eşliğinde kâğıdı göğsüme bastırdım. İçimden geçen tek bir cümle vardı: "Biliyorum..."

Heyecanla koridora koşarak odamıza girdim. Cevaben he-

men bir şeyler yazmak isterken, bunu daha önce yapmadığım için içten içe kendime kızıyordum. Belki onun kadar özenli cümleler kuramazdım ama o, ne hissettiğimi bilirdi. Az eşyalı ve düzenli odadaki tek kalem ve kâğıdı ahşap masaya koyarak, içimden geçenleri sarımtırak yaprağa dökmeye başladım.

"Ateş, adını söylemeyi özledim. Yokluğunla baş etmek çok güç, bunu sana anlatamam. Orada nelerle uğraştığını bilemiyorum. Tek isteğim kendine dikkat etmen çünkü seni tek parça istiyorum. Her şey yolunda, ben iyiyim ve istediğin gibi dışarı kesinlikle çıkmıyorum. Kimse çıkmıyor. Aslında istediğim şey dışarı çıkmak değil, seninle dışarı çıkmak... Ve bunun için seni sonsuza dek bekleyebilirim. Unuttun mu? Ruhum ruhuna düğümlü ve ben, bu durumdan hiç şikâyetçi değilim."

Yağmurun sesiyle gözlerimi araladığımda, odanın içindeki tek sesin bu olmadığını fark ettim. Bağrışmalar, çığlıklar ve tabii, küfürler... Yasemin ve Alya yine kavga ediyor olmalıydı. Aslında fazlasıyla gereksiz olan ama alışkanlıklarımdan vazgeçemediğim için istisnasız her gece örttüğüm örtüyü açarak yataktan çıktım. Bağrışmalar arttığı için üzerimdeki siyah, dizlerimin bir karış üstünde biten geceliğimi çıkarmadan salona koştum. Manzara tam da beklediğim gibiydi! Ağabeyim Yasemin'in, Sezgin Alya'nın belinden tutarak birbirlerine saldırmamaları için zapt etmeye çalışıyorlardı. Derin ise ortalarında durarak kavgayı sonlandırmaları konusunda bağırıp duruyordu. Son günlerde iyice sıklaşan kavgaları yüzünden ev çekilmez hale gelmişti. Alya Yasemin'in varlığından o kadar rahatsızdı ki Yasemin'in bakışları

yanlışlıkla kendisine çarpsa esip gürlüyordu. Sürekli burasının kendisinin evi olduğunu ve Yasemin'i evinde istemediğini söylüyordu. Hatta tüm o kavgaları bunu söylemek için çıkarıyor gibiydi. Burnumdan sıkıntılı bir nefes vererek Derin'in yanında yerimi aldım. Şanslıydık ki Sezgin ve ağabeyim evdeydiler. Geçen sefer, erkekler yokken çıkan kavgada neredeyse hepimiz hasar almıştık. Alya'yı tutmaya çalışırken moraran baldırım ve iç kolum hâlâ sızlıyordu.

"Yeter artık!" diye bağırdım tabanımı yere vurarak. "Alya, yarın evlerine geçecekler. Yarın! Bir gün daha katlanamaz mısın?"

Alya öfkeden kızaran gözlerini gözlerime dikerek Sezgin'in kollarının arasında debelenmeye devam etti. Siyah, uzun saçları dağılmış; geceliğinin omuz kısmı açılmıştı.

"Sana fikrini soran olmadı. Bana nasihat vereceğine o çakma yengene söyle, kessin sesini. Yoksa ben keseceğim!"

Yasemin nefes nefese, "Ne saçmalıyorsun yine!" diye bağırdı. "Kimmiş çakma olan?"

Alya hareketlerine bir son verdi ve beyaz teninin ortasında kırmızı bir gül gibi açan dudaklarını sinsice kıvırdı. "Bilmiyor musun? O kollarında çırpındığın adam kim? Söyleyebilir misin, senin neyin oluyor?" Kıstığı gözlerini ağabeyimin kehribar gözlerine dikti. "Şimdi senin yanında olması, hâlâ benim kocam olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Öyle değil mi, Hakan?"

Yasemin'in gözleri bir anda dolarken, ağabeyimin belini saran kollarından kurtuldu ve hızla yanımızdan ayrıldı. Ağabeyim afallamıştı. Çünkü Alya bir noktada haklıydı; bir büyünün tesirinde de olsa, başka bir evrende de olsa, hâlâ Alya ile evliydiler.

Yasemin'e bunu yaptığı için öfkeyle Alya'ya yaklaştım ve kaldırdığım parmağımı gözünün önünde salladım. "Sen ne söylediğinin farkında mısın Alya? Ağabeyinin yokluğunu fırsat bile-

rek böyle aymazca davranıyorsun ama Ateş çok yakında gelecek. İşte o zaman, senin sesin yine kesilecek!"

"Öyle mi dersin? Bence sen bunu göremeyeceksin."

"Ne demek o?"

Benim sorumu es geçerek ağabeyime hayran gözlerle baktı. "Kardeşinin burada, Ateş ile kalma düşüncesinden haberin var mıydı Hakan?" Benim değil ama ağabeyimin çatılan kaşları onu memnun etmişti. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Sezgin avucunu alnına kapatarak Alya'dan uzaklaştığında, Alya küçük adımlarla yanımıza geldi.

"Kocamı iyi tanıyorum, bence sen böyle bir şeye asla izin vermezsin."

Ağabeyimin gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum ama başımı kaldırıp yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Ateş ile kalmak istediğimi uygun bir zamanda, yalnızken söylemek istiyordum. O zaman bile kabul edeceğinden emin değilken, şimdi şansımı tamamen yitirdiğimin farkındaydım.

"Ağabey, ben..."

Alya'yı arkasına alarak karşıma dikildi. Kimse konuşmuyordu. Alya'ya boğazlayacakmış gibi bakan Derin bile...

"Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Şimdiye kadar benden sevgilim olduğunu bile duymamıştı ağabeyim. Şimdiyse sevgilisinin evinde kalmak isteyen bir kız olarak duruyordum karşısında. Uzun zamandır bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

"Bunu aklından nasıl geçirebildiğini bilmiyorum, kardeşim. Ama Senin yerin benim yanım. Ateş'in ya da bir başkasının değil."

"Ama Ateş'in..."

"Ateş'in seni koruyacağını biliyorum. Bunu sana daha önce de söylemiştim ama korunmaya ihtiyacın olacak bir konumda olmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Ona karşı gelmek, isteyeceğim şey bile değildi ama bunları söylemek zorundaydım. "Benim için endişelenmene gerek yok. Gerçekten, ben güvende olacağım. Ateş'in düşmanı artık yok, bunu..."

"Ateş gibi bir adamın, her zaman düşmanı olur." diye kesti sözlerimi keskin bir hükümle. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım Hare. Hazırlan, yarın bizimle geliyorsun."

Umutsuzca omuzlarımı düşürdüğüm sırada, yüzüme vuran soğukla irkildim. Bakışlarımı ne ara açıldığını bilmediğim kapıya çevirdiğim an dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Ateş, buradaydı!

İçeri girip kapıyı ardından gürültüyle kapattı, çıkan çarpma sesi ve gözlerimi kapatmam eş zamanlıydı. Duymuştu, kesinlikle duymuştu ağabeyimin sözleri. Çatılan kaşları ve mavilerine oturan huzursuz gölgenin başka bir izahı olamazdı. Özlemle ona baktım; omuzlarını saran siyah kazağı, aynı renk pantolonu ve postalları çamur içindeydi. Yorgun ve uykusuz görünüyordu. Ağabeyime doğru atmaya başladığı her adım, yerde geniş çamur lekeleri bıraktı. Sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi gözlerini ağabeyimin üzerinden çekmiyordu.

"O emri kime verdin sen?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

İkisi de neredeyse benim iki katımdı ve bana zarar vermeyeceklerini bildiğim halde, bu görüntü karşısında aralarına girmekten korkmuyor değildim.

"Sence?" Ağabeyim başıyla beni işaret etti. "Elbette kız kardeşimden bahsediyorum."

Ateş yavaşça gözlerini kapattı ve açtı. Sakin kalmak için reflekslerini kontrol etmeye çalışıyordu. "Onu buradan götürebileceğini sana kim söyledi?"

"Birinin söylemesine gerek yok. Hare benim kardeşim ve doğru olan benim yanımda kalması."

Ateş kısa bir an ağabeyime doğru eğilip "Siktirtme doğrusunu Hakan," dedi kısık fakat keskin bir sesle. "Buna izin vermem."

Ağabeyim kasılan çenesini sıvazlayarak Ateş ile aralarındaki az mesafeyi kapattı. "Senin..."

Sezgin ansızın avuçlarını sesli bir şekilde birleştirdi ve nevi şahsına münhasır gülümsemesini suratına oturttu. "Oo kardeşim, gözümüz yollarda kalmıştı."

Aceleci adımlarla Ateş'in yanına gidip koluna girdi. Ateş nihayet bakışlarını ağabeyimden ayırdı ve çehresinde memnuniyetsiz bir ifadeyle koluna baktı. "Kolumu bırakmak için üç saniyen var."

Sezgin alınmış gibi baktı. "Neden kızdın, Yasemin de Derin'in koluna giriyor."

Ateş burnundan derin bir nefes çekti ve bırakmadı. "Sezgin, onlar kadın ve senin sadece bir saniyen kaldı."

Sezgin kızgın bir şeye dokunup yanmış gibi hızlı bir refleks ile kolunu geri çekti. "Görmeyeli daha bir agresifleşmişsin."

"Bunu henüz göstermedim." Ağabeyim ve Sezgin'i arkasına alarak uzaklaştı. "Bu konu burada kapanmadı. Akşam konuşacağız." Yüzüme bile bakmadan koridora girip gözden kayboldu.

O an peşinden gitmek için delice bir istek duydum ama ağabeyimin gözü üzerimdeyken bunu yapamazdım. Derin yanıma geldi ve elini sırtıma yerleştirerek beni mutfağa yönlendirdi. "Hadi, akşam için bir şeyler hazırlayalım."

Birlikte mutfağa girdiğimizde, Yasemin'in yemek işine çoktan giriştiğini gördüm. Öfkeyle bir şeyleri kesiyor, çırpıyor, süzüyordu. Derin ona eşlik ederken, bir yandan da Alya'yı ciddiye almaması konusunda telkinde bulundu. Ateş'in yanına gitmek isteyen yanımı dizginleyerek onun sevdiği bir şeyleri yapmaya karar verdim. Aslında et olmayan ama tıpatıp ete benzeyen şeyi sotelik

doğramaya başladım. Ellerim bir şeylerle uğraşıyordu ama zihnim bambaşka bir yerdeydi. Gözleri gözlerime bir an bile değmemişti. Aramızdaki ilişkinin ne denli kuvvetli olduğunu bildiğim halde, içimin burkulmasına engel olamadım. Hep başka türlü bir karşılaşma düşünmüştüm. O düşünmemiş miydi?

"Umarım köfteyi güzel yapıyorsundur."

Derin'in sesiyle bıçak hareketlerine son vererek ona baktım. "Hı?"

"Köfte diyorum, fena fikir değil. Malum etler sotelikten çıkmak üzere."

Bakışlarımı önümdeki tahtaya çevirdiğimde, Derin'in haklı olduğunu gördüm. Biraz daha doğramaya devam edersem et sote yerine akşam yemeğinde köfte yiyecektik. Isıtıcının üzerine demir tavayı koyarak etleri sabırla pişirdim ve küçük parçalı da olsa lezzetli bir et sote ortaya çıkardım. Kızlarla masayı kurduktan sonra salona geçtim. Birkaç metre ötemde olmasına rağmen Ateş'i göremezken, içim içimi yerken zaman geçmiyordu ama birazdan ağabeyimle yüzleşeceğini düşünürken, birbirlerine girmeleri kuvvetle ihtimalken, su gibi akıp gidiyordu.

Mutfaktan çıkmak üzere olan Derin'in önüne geçerek onu durdurdum. "Ne yapacağım?"

Elindeki sepeti masaya bıraktı. "Buna verecek bir cevabım yok. Üzgünüm ama çok boktan bir durumdasın."

"Dost acı söyler sözünü bu kadar yansıtmak zorunda mısın?"

Bana alaycı bir bakış atarak "Neden Ateş'in yanına gidip seni biraz rahatlatmasına izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Suratıma bile bakmadı."

Ciddiye almıyormuş gibi başını omzuna düşürdü. "Sinirliydi."

"Hayır, bu bir bahane değil."

"O halde yanına git ve doğrusunu ondan öğren. Sezgin, ağabeyini sakinleşmesi için dışarı çıkardı."

Bunu söylemesini bekliyormuşum gibi arkamı döndüğüm an kıkırdadığını duydum. "Derin!"

Omzumun üzerinden ona baktım, eliyle ağzını kapatıp kıkırdamaya devam etti. Bunu umursamamaya çalıştım ve elimi saçıma götürerek "Düzgün mü?" diye sordum. "Nasıl görünüyorum?"

"Her zaman olduğu gibi, güzelsin."

Gülümsedim. "Sensin o."

Koşar adımlarla koridora yöneldim. Odasına yaklaştığımda parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Önce kapısına vurmaya yeltenerek, ardından bunun için bana kızabileceğini düşünerek kulpu yavaşça indirdim. Daha attığım ilk adımda acı kahve kokusu burnuma dolarken, kapanmak için can atan göz kapaklarıma inat karanlık odanın içinde ona bakındım. Varlığını görememenin üzüntüsüyle omuzlarım düşmüştü ki ayaklarım yerden kesildi ve uzaklaştırıldığım kapı ardımdan kapandı. Çırpınamadım bile, heyecan beni ılık zindanına hapsetmişti. Kaburgalarımı saran güçlü kollar bedenimi yatağa bıraktı. Sadece bir saniye sonra, ağırlığı artık sahte olan nefesimi kesti. O, bunun farkında bile değildi. Heybetli bedeninin altında kaybolan bedenimi daha sıkı tutarak başını boynuma gömdü. Boyun boşluğumdan çektiği soluklar, ömrünü hapiste geçiren bir mahkûmun, gün ışığıyla kucaklaşmasındaki vuslatı taşıyordu. Bir an bile düşünmeden kollarımı sırtına sardım, ona sıkıca sarıldım. Burnum siyah ve asi tutamlarının arasına sızarken, göz kapaklarım bu kez galip gelerek kapanıverdi.

"Çok..." dedi boğuk ve hırıltılı bir sesle.

Saçları ıslaktı ve üzerinde yalnızca bir bornoz vardı. Bedeninin her ayrıntısını bedenimde hissedebiliyordum. "Çok..."

Tanrım, tüm kemiklerim aynı anda kırılacakmış gibi hissediyordum. Buna rağmen ona daha fazla yakın olabilmek için

yanıp tutuşuyordum. Dudaklarını tenime bastırdı. Öpücüğü uzun ve sertti. Boynumdan yukarı tırmanarak kulağımın hemen altında duraksadı. Belimden ayrılan eli, geceliğimin eteğini bulduğunda aceleyle yukarı çekip çıplak bacaklarıma dokundu.

"Ateş..." diyebildim güçlükle. "Lütfen..."

Hafifçe geri çekildi, burunlarımız birbiriyle temas halindeydi. Gözlerini açtı ve karanlığın orta yerinde keskin bir cam parçası gibi ışıldayan gözlerini gözlerime kilitledi.

"Ne, lütfen?" diye sorduğunda, karanlığa alışan gözlerim çehresinde herhangi bir ifade aradı. "Söyle, ne istiyorsun?" Eli biraz daha yukarı çıktı. Soğuk nefesi sus çizgimi istila ediyordu. Benimle oyun oynuyordu. Ah, bu konuda fazlaca ustaydı.

"Y-yapma..." Bacağımı çekmeye çalıştım ama kıpırdatamadım bile. "Ben, seni yemeğe çağırmak için gelmiştim. Acıkmış olmalısın."

Mora çalan dudaklarının sol köşesi hareketlenir gibi oldu. Doğru mu görmüştüm?

"Acıktığımı mı düşünüyorsun?"

Acıkmak, araftaki birine bunu sormak ancak benim gibi şaşkın birine mahsus olabilirdi.

"Şey, ben... Belki bir şeyler yemek istersin diye düşündüm."

Bakışları dudaklarıma kayarken, bu kez tam anlamıyla gülümsedi. "Evet, acıktım. Ve bir kez daha evet, yemek istediğim bir şeyler var."

İmasını anlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Şayet hâlâ yaşıyor olsaydım, tam da şu an kıpkırmızı kesileceğime emindim. Neyse ki en azından bundan kurtulmuştum.

"Utanıyorsun," Çenemi tuttu ve bakışlarımı kaçırmama engel oldu. "Sanki nefesinin kokusunu bilmiyormuşum gibi, seni hiç öpmemişim gibi utanıyorsun."

Dudaklarını, dudaklarımın çerçevesinde gezdirmeye başladı, içimde veryansın eden bir fırtına çıktı. "Sanki sana dokunmamışım, seni hiç..."

"Ateş!" dedim nefes nefese. "Lütfen, içeri geçmemiz gerekiyor."

Kendini bana bastırmasıyla engel olamadığım derin bir inilti dudaklarımdan dökülüverdi. "Olmak istediğim başka bir yer yok."

Dudaklarına doğru fısıldadım. "Benim de..."

Kısa bir an duraksadı. Cehennemin kızgın surlarını nefesiyle iterek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni büyük bir tutku ve açlıkla öperken, zaman sonsuz sayılabilecek başka bir zamana evrildi. Saçlarından süzülen birkaç damla çeneme düşüyor, gerdanıma doğru hudutsuz bir yol izliyordu. Dudaklarının arasında ezilen dudaklarım, asi sakallarının vuruşuyla sızladı. Elleri bacaklarımda, kalçamda ve belimde geziniyordu. Elleri, her yerde geziniyordu.

Öpücükleri çeneme kayarken "Durmalıyız!" dedim sızlayan dudaklarımın arasından. Ellerimi onu durdurmak için omuzlarına koydum ama daha ileri gidemedim. "Ateş..."

Geceliğimin eteğini kalçama kadar sıyırdı. Beni duymuyordu. Bacaklarım istemsizce beline dolanırken, ellerimi ensesine götürdüm. "Geleceğim, gece yanına geleceğim."

Dudakları göğsümün orta yerinde duraksadı. Ne ara oraya indiğini anlayamamıştım bile. Olduğu yerden ayrılmadan kirpiklerinin altından bana baktı. "Gelmezsen..." Nefesi düzensizdi.

"Geleceğim, söz."

"Gelmezsen, ben gelirim. Bunu yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Bilmez miyim?"

Homurdanarak geceliğimin yakasını düzeltti. Ensesinden ayrılan ellerim, sakallarını kavradığında, onu kendime çektim

ve dudağının kenarına uzun bir öpücük bıraktım. "Bu ayrılık daha uzun sürecek diye çok korktum."

"Ben de."

Ateş... Lider Ateş Karan, o korkmuş muydu?'

"Yanımda olmadığın zamanlarda huzursuz oluyorum."

"Yalnız değildim."

"Seni kime emanet edersem edeyim, bu değişmiyor."

Başparmağımla usulca sakallarının başlangıç noktasını okşadım. "Sadece huzursuz mu oluyorsun?"

Elinin tersiyle boynuma dokundu. "Hissettiğim şeyin sadece huzursuzluk olmadığını gösterdiğimi sanıyorum."

Bakışlarımın etli dudakları kaymasına engel olamadım. Keskin çenesi ve tam o noktada sıklaşan sakalları gözlerimi izlemek zorunda bırakıyordu.

"Yüzüme bakmadın," dedim kırgın bir sesle. "Öylece geçip gittin yanımdan."

Bir anda ifadesi alışkın olduğum o kusursuz ciddiyete büründü. "Seni götürmek istiyor." Burnundan öfkeli bir soluk verdi. "Seni benden almak istiyor."

"Bunun olmasını ben de istemiyorum ama onu anlamaya çalışma-..."

"Hayır," dedi itiraz kabul etmeyen sert bir tonla. "Söz konusu bile değil. Yanımdan geçip gittin, yüzüme bakmadın diyorsun." Özlemle çenemi öptü. "Sana bir saniye bile baksam içimdeki özlem, öfkemi yenecekti. Buna izin verir miyim sanıyorsun?"

"Ama..." Parmağını dudaklarıma bastırarak devam etmeme izin vermedi.

"Bırak, bu konuyu ağabeyinle çözeyim. Arada kalmanı istemiyorum."

Üzerimden kalktığı an hissettiğim eksiklik hissi tarifsizdi.

Yattığım yerden ona baktım, bornozunun önü açılarak karın kaslarını gözler önüne sermişti. Geniş gövdesindeki su damlacıkları yer yer varlığını koruyordu. Akıp giden birkaç damla ise mızmızlanarak bronz tenini terk ediyordu. Parmaklarını saçlarına daldırarak arkaya itti ama birkaç asi tutam inatla tekrar alnında kendine yer buldu.

"Sadece bakmakla yetinmek zorunda değilsin." Sözleriyle birlikte elimden tutup beni ayağa kaldırdı ve göğsüne çekti. Bu kez kollarımı beline doladım, başımı çıplak göğsüne yasladım.

"Buradan başka bir yerde uyumayı aklından geçirme."

Kokusu zihnimi mest ederken, ne söylerse söylesin itaat edeceğim kadar uysallaştırıyordu.

"Geçirmem."

Saçlarımın parmaklarına dolandığını hissettim. "Üzerindeki hoşuma gitmedi."

"Seveceğini düşünmüştüm."

"Kapıdaki adamlara bir gözünüz içerde olsun demeseydim, sevebilirdim."

Gülümsememe engel olamadım. "Merak etme, sayende benimle konuşmaya bile cesaret edemiyorlar."

Kapının tıklatılmasıyla kollarından ayrılmak zorunda kaldım. Gelen Derin'di ve kapının ardından ağabeyimin beni sorduğunu fısıldıyordu.

"Sen geç, üzerimi giyinip geliyorum."

Bir kapıya bir ona baktım. "Beraber gitseydik..."

Elini bornozunun kuşağına götürdü. "Ben soyunursam senin giyinik kalabileceğini sanmıyorum."

Adımlarım geriye giderken "Bu yaptığın doğru değil." diye huysuzlandım.

Adımlarıma eşlik etti ve beni kapıyla arasında sıkıştırdı. Elini

arkamdan kulpa uzatırken, nefesi kulağımın kıvrımlarında geziniyordu. "Bana, doğru bulduğun tek bir hareketimi söyle."

Kapıyı açtı ve sendeleyerek çıktığım sırada kulağımda erkeksi gülümsemesinin sesi vardı.

"Arsız herif!"

Bir süre öylece dikilip üzerimde bıraktığı etkiden kurtulmaya çalıştım. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordum. Ağabeyimle gerilmesinin yarattığı duruma tezat, bir yanım onu gördüğüme çocukça seviniyordu.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeye çalışarak salona girdim. Herkes bir köşeye dağılmıştı. Yemek masasında yalnızca ağabeyim ve Sezgin vardı ama yemeklere hiç dokunulmamıştı. Bakışlarımı gözlerini üzerimde hissettiğim ağabeyimden kaçırarak tekli koltuklardan birine geçtim. Kimse konuşmuyordu. Herkes birazdan burada olacakların bir an evvel bitip gitmesini istiyordu. Bundan emindim zira aynı durumdaydım. Tedirgin bakışlarımı karşımda oturan Yasemin'e çevirdim. Aynı tedirginlik onun bakışlarına da hâkimdi. Alya'nın da hatta Derin'in de... Ağabeyimin masada tuttuğu ritim daha da gerilmemize sebep okurken Sezgin sanki burada değilmişçesine başını masaya koymuş, uyukluyordu.

"Gecenin sonuna ışınlanabilir miyiz artık?" Yasemin bacak bacak üstüne attı ve kızgınca ağabeyime baktı. "Ya da şu inadına bir son mu versen Hakan."

Ağabeyim onu duymazlıktan gelerek dört parmağıyla tutturduğu sevimsiz ritmi devam ettirdi. Sonra, "Bu bir ihtimal değil," dedi, kararlı bir sesle. "Kardeşim yarın buradan benimle çıkacak."

Adım sesleri duydum. Yaklaştı, yaklaştı... Bedenimi saran ürperti ve karıncalanma hissini şevkle karşılayarak, omzumda beliren tanıdık dokunuşa baktım.

"Asıl ihtimal olmayan, onun evimden gitmesi. Sana son kez söylüyorum Hakan, Hare benimle kalacak."

Elinden tırmanan bakışlarım usulca çehresine çıktı. Siyah sakallarına, gür kirpiklerine, geceyi gölgede bırakan mavilerine ve en son ıslak tutamlarına... Burnuma çalınan kahve aromalı duş jeli eşliğinde buluştu bakışlarımız... Beni sakinleştirircesine gözlerini yavaşça açıp kapattı.

"Bunu unut ve pençelerini kız kardeşimin üzerinden çek!"

Ağabeyim öfkeyle ayağa kalktığında sandalyesi gürültüyle yere düştü. Aynı saniye Sezgin irkilerek uyandı. "Ananı sikiiiyimm!" Şaşkınca etrafına bakıp olanları anlamaya çalıştı. "Ne oluyor lan, hâlâ paylaşamadınız mı kızı?"

Ne Ateş ne de ağabeyim onu duymuyordu. İkisi de keskin bakışlarını birbirlerine dikmiş, üstün gelme çabası içerisindeydiler.

"Bana ait olanı benden alamazsın. Tekrar etmeyeceğim."

Ateş korkmamı istemiyordu ancak biliyordum ki sabrının son demlerindeydi. Bildiğim bir başka şey daha vardı; karşısındaki ağabeyim değil de bir başkası olsaydı şayet, şu an konuşuyor olmazdı.

"Sen kimsin? Hangi sıfatla kardeşimi yanında tutacaksın!"

Ateş, elini benden ayırdı ve kendini zorlukla zapt etmeye çalışarak sakallarını sıvazladı.

"Kocası olarak,"

"Ne?"

"Bir dakika... Ne!"

Birkaç saniye sonra bakışları ağabeyimin arkasında oturan Sezgin'e kaydı.

"Sezgin, sen hayattayken kaptandın, değil mi?"

Sezgin hızlıca başını salladı.

"Güzel." Gözlerindeki dalga birdenbire duruluverdi. "Bi-

lir misin koca adam, nikâh memurunun olmadığı yerde nikâhı kaptan kıyar. Öyle değil mi Sezgin?"

Sezgin, ellerini havaya kaldırdı. "Sen söylüyorsan doğrudur lider."

Ağabeyim ifadesinde kusursuz bir ciddiyet vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğim açık," Bana baktı, aynı saf sevgi ve ihtirasla. "Hare zaten benim karım. Ama istediğin elle tutulur bir şeyse, o da gerçekleşecek. Herkesin önünde soyadımı alacak ve sonsuza dek burada benimle yaşayacak."

Mutluluk avuçlarımın arasında göz alıcı, bir o kadar da zehirli bir küre gibi ışıldıyordu. Hücrelerime doluyor, iliklerime işliyor, aşina olmadığım hudutsuz duygulara sürüklüyordu. Öte yandan korkuyordum. Parmaklarımın titremesinden, avuçlarımın arasından kayıp gitmesinden, tuzla buz olmasından, zehrinin ayaklarımıza bulaşmasından deli gibi korkuyordum. Düşündükçe düşüncelerimi tutuşturan bir ürperti sarıyordu her yanımı.

İblisin mutluluk küremi elimden almasından korkuyordum.

"Ne dedi?" diye sordum, herkes uyuduktan sonra şöminenin başında yalnız kaldığım Derin'e. "Ah, kesinlikle yanlış duydum!"

"Herkes aynı anda yanlış duymuş olamaz."

"O halde, neden inanamıyorum?"

Çıtırtılar eşliğinde yanan şömine ateşinden ayırdığı koyu kahve gözlerini üzerime çevirdi. Ona bakmasam da yan profilimde bakışlarını hissedebiliyordum. "Mutluluk böyle bir şey."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü Sezgin beni ilk öptüğünde böyle hissetmiştim."

O günleri anımsayarak yüzüne baktım. "Hatırlıyorum."

Burukça gülümsedi. "Bazen hatırladığını unutuyorum. Bu, çok boktan bir şey!"

"Kâhini kaybetmeseydik, belki anılarınızı size geri vermenin yolunu bulabilirdi."

Başını yavaşça salladı. "Ama kaybettik. O, artık yok. Çok üzgünüm."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Onu özleyeceğim."

"Ben de..."

Bir süre hiç konuşmadan ateşi izlemeye devam ettik. Derin'i en çok bu yüzden seviyordum. Onunla birlikteyken kelimelere ihtiyacımız yoktu. Susarak da aynı acıyı ya da mutluluğu paylaşabiliyorduk. Bunu defalarca yapmıştık. Hatırlamasa da...

"Beni bekliyor," dedim saklayamadığım bir heyecanla.

"Git o halde."

"Ağabeyimin uyanıp beni kontrol etmesinden korkuyorum."

Ayağa kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. "O kısmı Yasemin'e bırak." Göz kırptı ve beni koridora doğru çekti. "Fazla ses yapmazsanız sevinirim."

Beni derin bir utanç çukuruna ittikten sonra odasına girdi. Koridor sessiz ve karanlıktı. Avuçlarımı geceliğimin yumuşak yüzeyinde gezdirirken, onun da uyumuş olabileceğini düşündüm. Sessizce odasına girdim, hiçbir hareketlilik yoktu. Gaz lambasının sönmek üzere olan ateşi eşliğinde yatağına baktım. Oradaydı. Küçük adımlarla yanına yaklaştığımda gözlerinin kapalı, nefes alışverişlerinin düzenli olduğunu anladım. Geç kalmış olmanın burukluğuyla dizimi yatağa dayadım ve yanına girdim. Ellerimi başımın altına yerleştirip ona döndüğümde, yan

profilini izlemeden uykuya dalmanın büyük bir aptallık olacağını düşündüm. Kaşlarının çatık olmadığı nadir zamanlardan birindeydik. Göz kapakları mavilerini gizlemişti ama gür kirpikleri sanki oraya tana tane dizilmiş gibi muazzam görünüyordu.

Tanrı sihirli değneğini iki kaşının arasına dokundurmuş olmalıydı. Aksi takdirde, nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

"Beni izlemenden hoşlanıyorum ama bana dokunmanı tercih ederim."

Gözlerini usulca açıp tavana baktı.

"Uyandırmak istemedim."

"Uyumuyordum."

"Seni bekletmiş olmalıyım." diye konuştum mahcup bir sesle. "Üzgünüm, ağabeyimin uyuduğuna emin olmadan gelemezdim."

"Ah, şu ağabeyin... Bazen keşke ağabeyin olmasa diye düşünüyorum."

Sol elimi başımın altından çıkarıp göğsüne uzattım. Aynı anda bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. "Ama geldim, buradayım."

Elini elimin üzerine koydu ve göğsüne bastırdı. "Buradasın."

Elini alıp göğsümün üzerine koydum ve "Sen de buradasın." dedim.

Nefesi bir an teklerken, geceliğimin üzerinden elinin kasıldığını hissettim. "Bunu senin yapman anlamını aştı be güzelim."

"Nasıl?"

Avucu göğsümü kavradı ve hafifçe sıktı. "Diyorum ki tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"Ateş!" Dirseğimi kaburgalarına vurup onu itmeye çalıştım. Ama bu, sadece denememle kaldı zira parmaklarıma kenetlenen parmakları bileklerimi başımın üzerinde sabitledi.

"Evet, bebeğim, seni dinliyorum." Bacağıyla bacaklarımı araladıktan sonra, yarattığı boşluktan üzerime yerleşti.

"Ah," diye inledim abartılı bir sesle. "Üzerimden kalkınca beni buradan ıspatulayla kazıman gerekecek."

Göğsünü göğsüme bıraktığında bu defa gerçekten inleme gereksinimi duydum ama kendime engel oldum. "Öyle mi, oysa henüz ağırlığını bırakmamıştım."

"Sanırım, biraz sonra bilincimi kaybedeceğim."

"Bilincini kaybetmen için daha güzel bir sebep verebilirim." Dudaklarını usul usul gerdanıma dokundurdu.

"Olabilir," Parmaklarımı zorlayan parmaklarına daha sıkı tutunmaya çalıştım. "Ama öncesinde sana söylemek istediğim bir şey var."

"Söyle."

Nasıl bir giriş yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden olduğu gibi söylemekten başka bir seçeneğim yoktu.

"İçeride söylediğin şey... Yani, benimle evlenmek istediğin... Eğer bunu yalnızca yanında kalmam için bir çözüm olarak görüyorsan buna gerek yok. Ağabeyimle konuşabilirim, onu bir şekilde ikna etmeye çalışırım."

Bana sanki tüm evrenin en saçma şeyini söylemişim gibi baktı. "Yokluğum sana iyi gelmemiş turunçgil. Bir adam bir kadını yanında istiyorsa bunun için yapması gerekeni yapar. Adı her ne ise, Dünya'da ya da burada, fark etmez. Ben seni yanımda istiyorum ve sen de biliyorsun ki bunu gerçekten istemeseydim teklif dahi etmezdim."

"Biliyorum," dedim gizleyemediğim bir sevinçle. "Sadece o kadar şey yaşadık ki bunu gerçekten isteyip istemediğine emin olmam gerekiyordu."

Saçlarıma dokunurken "Ya sen?" diye sordu. "Yoksa sen istemiyor musun?"

Bileğine küçük bir öpücük kondurdum. "Ruhlarımız birbirine düğümlüyken mi... Ateş, nasıl istemem?"

Kendini yukarı iterek dudaklarıma doğru fısıldadı. "Her anlamda bana ait olacaksın. Güzelim, sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

"Biliyorum..."

Tenime uzun bir öpücük bahşettikten sonra başını oraya yasladı ve kollarını belime sardı." Uyumak için daha güzel bir yer bilmiyorum."

Kaşlarımın çatılmasına mâni olamadım. "Uyumak mı?"

Bakışlarını yukarı kaldırdığında, mavilerinde yer eden o alaycı çapkın ifadeyi anında yakaladım. "Evet. Bir sorun mu var?"

"Hayır..." diyebildim şaşkınlıkla. "Uyumak için mi çağırdın beni?"

"Sen ne düşünmüştün?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek gözlerimi kaçırdım. '

"Hare," Tam da tahmin ettiğim gibi beni köşeye sıkıştırma fırsatını kaçırmadı. "Cevap verecek misin?"

Tabii, tabii vereceğim. Ama bunun için önce gözlerini üzerimden çekmen gerekiyor.

"Sanırım senin aklına daha eğlenceli bir şeyler geliyor."

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Böyle uyuyamam. Sadece, üzerimden kalkman gerekiyor."

Tek hamlede üzerimdeki bedenini yatağın boş tarafına itti. Bileklerimi sanki başımın üzerinde unutmuşum gibi hızla oradan ayırdım ve karnımın üzerine koydum. Bu pozisyonda iki saniye bile kalmama müsaade etmeden beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Böyle olmaz." Durdu, düşündü. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. "Seninle böyle olmaz. Sessizce, sen tedirgin hissederken, bir suç işliyormuşuz gibi dokunamam sana. İçimdeki özlemin boyutunu tarif edemem, öyle bir cümle yok. Sa-

dece doğru zamanı beklemek isteyeceğim kadar değerlisin. Bu yüzden bir an önce susup uyumamız gerekiyor."

Ateş, beni kendine daha ne kadar âşık edebilirdi?

"Senden bir şey isteyeceğim." Dedim, kazağını sırtından çekiştirerek. "Kazağını çıkar, en azından bunu yap. Sana dokunmak istiyorum."

İkiletmedi. Ensesinden çekip çıkardığı kazağını bizden uzaklaştırdı ve beni bu kez çıplak kollarına aldı. Kendimi uykuya teslim edene dek, ona sarılabileceğimin en sıkısıyla sarıldım.

"Öyle çok seviyorum ki seni..." diye fısıldadığında, belki de uyuduğumu düşünmüştü.

"Çok seviyorum..."

Gözlerimi açtığım an, süzülen bir damla yaş, elmacık kemiğimin üzerinden akıp gitti. Yalnız uyandığım yatakta, atmayan kalbimin sıkıştığını hissettim. Korkunç bir rüya görmüştüm. Karanlık bir şehrin ortasında yapayalnızdım, ağlıyordum ve en kötüsü Ateş'i bulamıyordum. Adını öyle çok haykırmıştım ki rüyamdaki sesim, uyandığım halde kulaklarımda yankılanıyordu. Oysa gittiğinden beri gördüğüm benzer rüyaların, gelişiyle son bulacağını düşünmüştüm. En beteriyle uyanmak zihnimin arka odalarında tarifsiz bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bakışlarım boş yastığına kaydığında, o rüyanın ensemde olduğunu hissettim. Hızla yataktan çıkarak salona koştum. Nefes nefese tutunduğum pervaz, bedenimi salonun girişine sabitlerken, bakışlarım Ateş'i aradı.

Oradaydı. Salonun sol köşesinde Sezgin ve Derin ile konuşuyordu. Elimi göğsüme götürüp derin bir nefes aldım. O

savaştan sonra içimi mesken tutan, kimseye açamadığım korkularımı artık yenmeliydim. Ateş buradaydı, benimleydi. Bizi korumak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Bunu bilinçaltıma kabul ettirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Hare, iyi misin?"

Derin'in beni fark etmesiyle sorduğu soru diğer bakışları da üzerime çevirdi. Kendime engel olmadım. Koştum ve Ateş'in boynuna atladım. Kolları bedenimi sararken, ıslak kirpiklerimi gördüğü o bir saniyelik an, kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu.

"Hare'm, ne oldu?" Fısıltısı saçlarımın arasında bir toz bulutu misali kayboldu.

"Olmadı bir şey," Cılız sesim burnumun temas ettiği ensesinde dağılıyordu.

"Odamıza gidelim, orada konuşalım istersen."

Ruhum varlığına, şimdi burada benimle olduğuna şükürler sıralarken, onu endişelendirdiğim için içten içe kendime kızıyordum. "İyiyim. Gerçekten, yok bir şeyim."

Parmaklarım ensesini sardı. "Bir daha ben uyanmadan yanımdan gitme. Lütfen..."

Üzerinde durduğum ayak parmaklarımın sızlamasıyla tabanlarımı yere bıraktım. Beni kolunun altına aldığında, çehresinde o eşsiz gülümsemesi vardı. "Gitmem."

Sezgin sanki bir film seyrediyormuş gibi pür dikkat bizi izlerken, birdenbire Derin'e döndü. Açık kahve gözlerinde ortamın hüznünü kırmak isteyen muziplik ve bir parça da gücenmişlik vardı.

"Benim için en son ne zaman endişelendiğini hatırlıyor musun, sevgilim?"

Derin, kollarını birbirine kavuşturup konuşmaya başladığında Sezgin'e bakmıyordu. "Hakan'ın yanından ayrılabilseydin, belki senin için endişelendiğim anlardan birine denk gelebilirdin."

Sezgin, dudaklarını büzerek "Vay be!" dedi. "Hakan ile ilişkimizin, kıskanacağın düzeyde ilerlediğini fark etmemiştim."

"Elbette Hakan'ı kıskanmıyorum!"

O sırada elinde çantalarla Yasemin ve ağabeyim göründü. Gayriihtiyari Ateş'ten uzaklaşmak istedim ama o omzumdaki kolunu kasarak bana engel oldu.

"Adım mı geçti orada?"

Sezgin yaklaşmakta olan ağabeyime dönerek "Gel Hakancığım,"dedi ciddi bir sesle. "Seninle aramıza mesafe koymanın zamanı geldi. Üzgünüm, yerin başka ama Derin'den vazgeçemem."

Yasemin elindeki çantayı yere bırakarak "Ne doğru bir karar!" diye onayladı. "Boş sohbetlerinizden kurtulmuş oluruz böylece."

Sezgin, Yasemin'e düşmanına bakarmış gibi baktı. "Şirret kadın, seni hiç sevmemiştim zaten."

Ateş sabırsız bir nefes alarak ağabeyime baktı. Bunu fark ettiğimde suratımdaki gülümse günlerce su görmemiş bir çiçek gibi soluverdi. "Üç gece sonra tören düzenlenecek. Senin için uygun mu?"

Ağabeyim Ateş'in kolunun altındaki bedenime asabi gözlerle baktıktan sonra omuz silkti. "O vakte kadar Hare yanımda olacağı için sorun etmeyeceğim."

Bedenimin temas ettiği bedeni, tüylerimi ürpertecek bir hızda kasıldı. "Anlamadım, Hare yanında mı kalacak?"

"Elbette, evimiz tamamlandı. "Elindeki çantayı kaldırıp gösterdi. "Gördüğün gibi gidiyoruz. Törenden sonra onu alabilirsin. Olması gerektiği gibi..."

Ateş kolunu omuzumdan kaldırdı. Cevabı sert olacaktı, asla izin vermeyecekti ve yine aralarında tatsızlık çıkacaktı. Ama benim bu sefer buna izin vermeye niyetim yoktu.

"Yeter artık! Bana bir eşyaymışım gibi davranmaktan vazgeçin. Aranızda kalmak hoşuma gidiyormuş gibi mi görünüyor?" Ağabeyime yaklaştım ve sesimi güçlü tutmaya çalışarak konuştum. "Beni sürüklemeni istemiyorum. Eğer için rahat edecekse törene kadar burada, yanımda kal."

Ağabeyim kısık bir sesle "Hare..." dedi. Biliyordum ki yalnızca iki gün değil, sürekli yanında olmamı istiyordu. Tıpkı Ateş gibi bu şekilde güvende olacağıma inanıyordu. Belki de benim Ateş için duyduğum endişeyi o da benim için duyuyordu.

"Size daha mantıklı bir şey söyleyeceğim." Araya giren Derin'in ne söyleyeceğini bilmiyordum ama önceliğinin beni düştüğüm müşkül durumdan kurtarmak olduğundan emindim. "Biraz önce Ateş, bu evi düzenletmek istediğini söylüyordu. Artık Hare de burada yaşayacağı için evi, ona daha uygun hale getirmek istiyor. Bu düzenleme için en uygun zaman şu önümüzdeki üç gün bence. Törene kadar yeni evimizde bize misafir olmak istersiniz belki... Olmaz mı Ateş?"

"Olmaz." Birden kestirip atmasının tek sebebi ağabeyimi cezalandırmaktı. Bunu adım gibi biliyordum. "Ev düzenlenirken de burada kalabiliriz."

Herkese sırtımı çevirip Ateş'e yüzümü döndüm. İçimden geçeni anlatabilmek için kelimelere gereksinim duymuyordum. Başımı omzuma düşürüp gözlerimi yavaşça açıp kapattım. Aynı anda dudaklarından aşina olduğum o küfür kısık bir biçimde döküldü. "Siktir..."

Dudaklarımı sedasızca kıpırdattım. "Lütfen..."

Yutkunarak boğazını temizledikten sonra bakışlarını herkesten ayırdı. Şimdi söyleyecekleri, aslında söylemeyi hiç istemedikleriydi.

"Hare, gidip hazırlan. Sadece üç gün... Unutma."

Birkaç saat sonra Lazan'daydık. Burayı ilk gördüğüm zamanlardaki gibi hareketli değildi. Yine de Pravi'deydi daha iyi durumdaydı. Şayet yalnız olsaydım hiç şüphesiz şehrin bu tarafında kalmayı yeğlerdim. Ama Ateş'e Lazan da oturması teklif dahi edilemezdi. Zaten onunla olduktan sonra mekânın bir önemi kalmıyordu benim için. Başını koyduğu her yastığı yatağım sayabilirdim. Arabanın camını araladığımda çalışma ve kalabalık sesleri içeri doluverdi. Ateş'in yola kilitlediği gözlerinden huzursuz bir ifade geçerken, arka koltukta oturan Alya da camını açarak başını dışarı çıkardı. Ben gelmeden önce olduğu gibi burada Derin ile kalmayı ne kadar istediğini biliyordum. Ama Yasemin ve ağabeyim ile aynı evde kalması, bilhassa son tartışmalarından sonra söz konusu bile değildi. Kimsenin ona böyle bir şey teklif etmeyeceği ortadaydı ama o, şehrin bu kısmına umutsuz gözlerle bakmıyordu. Pravi'ye kıyasen enkaz tamamen kalkmış, mağaza ve oturma alanlarının kaba işleri bitmişti. Her ruh özgürdü, istediklerini giyip sokaklarda istedikleri gibi dolaşıyorlardı. Şarkı söyleyip dans edebiliyorlardı. Varlıklarını olması gerektiği gibi sürdürüyorlardı.

Çünkü lider, Ateş Karan'dı.

"Şuraya bak ağabey! İlk evimizden çok daha güzel!"

Alya önünde durduğumuz iki katlı eve bakarken mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

"Derin'in evi," diye düzeltti omzunun üzerinden kardeşine bakarak. "Umarım seni buraya getirdiğime pişman etmezsin, Alya."

Sanki bunu ben söylemişim gibi bana doğru ters bir bakış attığında başımı önüme çevirdim. "Bari, şunun yanında benimle böyle konuşmasan..."

"Hare!" Bu kez düzeltmesini sert bir sesle yapmıştı. "Şu, değil. Hare..."

Arabanın kapısı açıldı. Ancak Alya elbette ki sinirimi bozmadan inmeyecekti. "İstersen yenge diyebilirim. Ama tek sözümle kandırdığım bu kızın üzerinde o unvan pek hoş durmuyor, ağabeyciğim."

Alya'nın inmesinden hemen sonra Ateş de kapısını sertçe açtı ama direksiyondaki elini tutarak onu durdurdum.

"Ateş, tatsızlık çıkmasını istemiyorum. Ayrıca ona zaman tanımalısın, bana alışacaktır."

Beyaz ellerimi esmer, iri avuçlarına aldı. Kızgınlığı hâlâ geçmemişti. "Beni çıldırtıyor. Yokluğumda iyice çığırından çıktı." Önümüzdeki araçtan inen ağabeyime saniyelik bir bakış attı. "Hiç Hakan ile konuştu mu?"

"Hayır. Yani... Hiç şahit olmadım. Zaten kavga Yasemin ile kavga etmekten pek fırsatı kalmadı. "

"Yasemin'i kıskanıyor."

"Çünkü ağabeyimi hâlâ seviyor." Ah, hayır bunu söylememeliydim! Ateş'in gözlerindeki öfke yavaşça silinirken "Özür dilerim." dedim mahcup bir sesle.

"Haklısın. Alya bir şeye taktı mı takıyor. Küçüklüğünden beri öyleydi. Onunla az uğraşmadım. Beni çok kızdırdığı sevimsiz bir gerçek ama üzülmesini istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum. Zamanla unutacaktır. Bir başkası olduğunda..."

"Bundan bahsetmek istediğimi sanmıyorum."

Gülümsedim. "Yoksa kardeşini kıskanıyor musun? O halde ağabeyimi anlıyorsundur."

Adımı imayla andı. "Hare..."

Sesimdeki cilve bana yabancıydı. "Efendim, sevgilim?"

Son kelimem harelerindeki bir şeyleri infilak ettirdi. Direksiyondaki eli belime uzanırken, yaklaşan dudakları tutkuyla aralandı.

"Hey!" Camın tıklatılmasıyla ne ara Ateş'e sokulduğunu bilmediğim bedenimi geri çektim. Derin gizleyemediği donuk gülümsemesiyle birlikte, "Siz daha kalacaksınız sanırım,' dedi. "Ama Hakan söylenerek gitti, haberiniz olsun."

Kapıyı açıp aşağı indim. Ağabeyimin nasıl söylendiğini bilmiyordum ama Ateş burnundan soluyordu. Arabasını tekrar çalıştırdığı an soran bakışlarım ona döndü.

"Gelmeyecek misin?"

"Bilmem," dedi düz bir sesle. "Sence ağabeyin izin verir mi?"

"Ateş, lütfen böyle yapma."

Burnundan seri bir nefes verdikten sonra, "İşim var," dedi. "Mekâna uğramam gerekiyor. Son kontrolleri gözden geçireceğim, yarın akşam açılış var."

"Ne!" Ben Derin'in tepkisiyle irkilirken, onun şaşkın bakışları Ateş'e kilitlenmişti. "Yarın akşam Crvena'nın açılışı var ve sen bunu şimdi söylüyorsun. Öyle mi Ateş?"

Ateş oldukça rahat bir tavırla "Evet," diye yanıt verdi. "Ama adı artık Crvena değil."

"Ne peki?"

Soruma karşılık yalnızca gülümsedi. "Yarın akşam görürsünüz."

Bizi, suratımızdaki tuhaf ifadelerle orada bıraktı ve basıp gitti. Tanrım, bu adamın rahatlığı yüzünden ikinci kez ölebilirdim!

"Her şeyin eski haline döndüğüne işte şimdi inanabilirim." Derin, ellerini iki yana açarak dışarıda olmanın tadını çıkardı. "Hadi içeri girelim. Yeni evimi fazlasıyla merak ediyorum."

Birlikte tam yedi basamak çıktıktan sonra füme rengi evin büyük kapısından içeri girdik. Giriş, önceki evlerinde olduğu gibi duvarları açık sarıya boyanmış geniş bir koridora açılıyordu. Koridorun geride kalan kısmı diğer odalara ev sahipliği yaparken, ilerleyerek orta ebatlara sahip sade bir salonla karşılaştım.

İkisi büyük, ikisi tekli olmak üzere dört koltuk vardı ve ikisinin kumaşı, Yasemin'in sevdiği gibi pembe, kalan ikisinin ise lacivert dikilmişti. Keza kalan eşyaların renk ve biçiminde de ortak paydada buluşulmuştu. Salonun tam karşısında küçük bir Amerikan mutfak vardı ve salonun girişinden görebildiğim kadarıyla genel olarak beyaz ağırlıklıydı.

"Pembe koltuklar olmasaydı daha fazla sevebilirdim," dedi, Sezgin pembe koltuğa yayılarak. "Ayrıca pek rahat sayılmazlar."

Yasemin Sezgin'e üstten bir bakış attı. "Tahta üzerine konmuş yastıklardan bahsediyoruz koltuk diye. Rahatlık araman mantıklı sayılmasa gerek."

Alya lacivert koltuğa bacaklarını uzattı ve ellerini başının altına yerleştirdi. "Bir de bunu dene Sezgin, bence onu renginden dolayı sevmedin."

Yasemin kendisine gelen taşa karşılık vermek üzereyken "Açılıştan haberi olan var mı?" diyerek araya girdim.

Bakışlardan anladığım kadarıyla sadece biz kadınların haberi yoktu. Derin kendisine söylemediği için Sezgin'i çimdiklerken, ağabeyime alınmış bir bakış attım.

"Yanınızda dört kadın var ve o dört kadının da açılış için giyecek özel bir kıyafeti yok. Farkında mısınız?"

Sezgin, Derin'i dizlerine oturtarak "Hayatım," diye hitap etti, sevgi dolu bir bakış eşliğinde. "Özel olan sensin, bırak kıyafet sıradan kalsın."

Derin'in ifadesi yumuşamak üzereyken, Yasemin usta bir manevrayla araya girdi. "Seni böyle yatıştırmasına izin vermeyeceksin değil mi, Derin? Şehrin tüm kadınları bu daveti bekliyor olmalı. Alelade gidemeyiz."

Derin hızla Sezgin'in dizlerinden kalktı ve "Katılıyorum," diyerek onayladı. "Onca zaman sonra dışarı çıkacağız. Öylece gelemem."

"Yakınlarda eli hızlı bir terzi var mı?"

Bir süre düşündükten sonra, "Aslında var," diye cevapladı tereddütle. "Ama çok uzun zamandır görmüyorum. Belki de savaş sırasında yok olmuştur."

Ağabeyim herkesi şaşırtacak bir çıkış yaptı. "Mendes'ten bahsediyorsanız, maalesef olmadı."

Derin kaşlarını çatarak "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onu tanıyor olman imkânsız."

"Tanımıyorum zaten. Sadece Sezgin ile yaptığımız kontrollerin birinde mekânı gözüme çarptı. Girişine pelüşlerle ismini yazdırmıştı. Başta onun bir kadın olduğunu düşündüm."

"Değil miymiş?"

Sorduğum soru hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Değilmiş. Ama erkek de değilmiş."

Yasemin gülümsemesini bastırmaya çalışarak burnuna dokundu. "N-nasıl yani?"

Ağabeyim Yasemin'i şöyle bir süzdükten sonra, "Belki bana güzel bir yemek yaparsan bunu cevabını bizzat öğrenebilirsin." diye şart koştu.

"Hmm... Peki, koca adam, bana yardım edersen neden olmasın. " Yasemin ağabeyimin elinden tuttu ve uzun, siyah saçlarını savurup Alya'ya meydan okuyan bir bakış attıktan sonra birlikte mutfağa girdiler.

Alya açık mavi gözlerini kıstı, arkalarından baktı. Gözbeklerine oturan kıskançlığı, o kıskançlığın yaratacağı tehlikeyi iliklerime kadar hissettim. Şimdilik her ne kadar kabuğuna çekilmiş gibi görünse de biliyordum ki atağa geçmek için doğru zamanı bekliyordu.

Ağabeyim ve Yasemin'in hazırladığı yemekleri Alya dışında herkes çok beğenmişti. Yemekten kısa süre sonra da ağabeyim

sözünü tutarak bizi Mendes denen adamın! mekânına getirmişti. Söylediği gibi Pravi'nin tam ortasında bulunan mekânın girişi pelüş ve ışıklandırmalarla bezeliydi. Keza içinde envaiçeşit fantezi kıyafetin bulunduğu atölyesi de öyleydi. Bizi karşılayan yardımcısı oturmamız için yer gösterdikten sonra Bay Mendes'in kısa süre sonra burada olacağını söyledi. Yasemin, ağabeyime, Alya ise Derin'e nasıl bir kıyafet diktireceği konusunda akıl danışırkenAteş'e haber vermeden dışarı çıktığım için garip bir iç sıkıntısıyla oturuyordum.

Sıkıntım gerçekten ona haber vermediğim için miydi? Yoksa onun şimdi bir yerlerde yalnız olması mıydı?

Biraz düşündükten sonra bana huzursuzluk veren asıl şeyin, Ateş'e zarar gelme ihtimali olduğunu anladım. Ateş güçlü bir adamdı. Çok güçlü bir adamdı. Başkaları ondan korkarken benim onun için endişelenmem yersizdi ama buna engel olamıyordum. Yanımda olmadığı her an yüreğim ağzımda beklemenin beni ne denli yorduğunun farkındaydım. Sadece onun yanında gönül rahatlığıyla gülümseyebilmek, başta ağabeyim olmak üzere diğerlerine haksızlıktı. Sırf bu yüzden bu lanet duygudan tek başıma sıyrılabilmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Hey! Beni duyuyor musun?" Önümde sallanan el beni düşüncelerimden ayırırken şaşkınca Yasemin'e döndüm.

"Efendim? Ne oldu?"

"Hiç, bir şey olmadı. Sadece yüz kere ne renk giymek istediğini sordum."

"Üzgünüm," dedim dizine dokunarak. "Dalmışım..."

"Bu dalmalarının Ateş geldiğinde son bulacağını düşünmüştüm."

Yasemin'in haklı gözlemi karşısında sessizliğimi korudum. Rahatsız olduğumu düşünmüş olacak ki hızla konuyu değiştirdi.'

"Hare mavi giymeli."

Derin, Yasemin'in önerisine burun kıvırdı. "Kırmızı onun rengi. Kesinlikle kırmızı giymeli."

Kısa süren sessizliğin ortasına yabancı ve bir o kadar da neşeli bir ses düşüverdi.

"Hayır, fıstıklar, Haroş yeşil giyecek!"

Başımı biraz önce geçtiğimiz dar ve uzun girişe çevirdiğimde, kısa boylu, hafif göbekli, kırmızı gömlekli birini gördüm. Yaklaştıkça parlayan beyaz suratı, özenle taranmış kumral saçları ve gri bakışlarıyla tam karşımda durdu. Beni dikkatle süzdükten sonra büzülen kırmızı dudaklarını Sezgin ve ağabeyime uzun bir öpücük atmak için kullandı.

"Kız Nahide!" Kulakları sağır eden bir çığlık attıktan sonra ağabeyime işveli bir gülümseme sundu. "Hiç demiyorsun atölyeni yakışıklılar bastı, çabuk gel, diye."

Nahide diye bahsettiği yardımcısı el pençe yanımızda biterken, dönüp kızın yüzüne bile bakmadı.

"Bay Mendes, sizi bekleyen kadınlardı efendi..."

"Babandır bay! Ay öğretemedim bu kıza, yolacağım saçlarımı!" Hafifçe öksürerek sesine çekidüzen verdikten sonra Yasemin, Derin ve Alya'yı da dikkatle inceledi.

"Derinciğim, hoş geldin balım. Kusura bakma ancak fark edebildim seni."

"Sorun değil Mendes. Yarın akşam Ateş'in mekânının açılışı var, duymuşsundur. Kıyafet konusunda bize yardımcı olabilir misin?"

Sezgin'e yan bir bakış attıktan sonra, "Elbette, olurum ayol," dedi, kibar bir tonla. "Hepinize olurum, isteyin yeter."

Sezgin, yüzünde korkmuş bir ifadeyle yan yan yürüyerek çıkışa yaklaştı. "Biz dışarıda bekliyoruz aşkım. O şeyle, yani... Mendes ile işin bittikten sonra gelirsiniz."

Ağabeyim kehribar gözlerini Mendes'in üzerinden ayırmadan konuştu. "Sanırım ilk defa sana katılıyorum. Biz dışarıda bekliyoruz."

İkisi de çıktıktan sonra Mendes tüm neşesini yitirmiş bir edayla bize döndü. "Kaçırdınız herifleri, kem gözlü karılar."

Yasemin gülmemek için tırnaklarını kemirirken, Alya kıyafetlere bakıyormuş gibi yaparak arkasını döndü. Mendes yardımcısından aldığı siyah, kalın çerçeveli, camsızgözlüğünü taktıktan sonra kırmızı tezgâhının başına geçti.

"Siz üçünüz." Yasemin, Derin ve Alya'yı işaret etti. "Söyleyin bakalım, nasıl bir şey istiyorsunuz?"

Bana bakmamıştı bile. Ya unutmuştu ya da fikrimi en son soracak, diye düşündüm.

Sözü önce Alya aldı. "Mavi bir elbise istiyorum. Göğüs ve bacak dekoltesi mutlaka olsun."

Mendes memnuniyetsiz bir ifadeyle Alya'nın göğüs bölgesine baktı. "Ayol dekolte verecek meme mi var sende?"

Alya göğüslerine dokunarak "Yeterince olduğunu düşünüyorum," dedi. "Üstelik böyle düşünen bir ben değilim."

Neyi kastettiğini hepimiz biliyorduk. Yasemin'in koluna girdim ve kulağına onu sakinleştirecek bir şeyler fısıldadım.

"İyi bakalım, öyle olsun."

Derin göğüslerini işaret ederek "Ne dersin Mendes?" diye sordu. "Sence benimkiler dekolte kaldırır mı?"

"Kaldırmaz mı kız? Taş gibi karısın!" Sanki kötü bir şey söylemiş gibi elini ağzına kapatarak kendi kendine söylendi.

"O halde derin göğüs dekolteli, siyah, uzun bir elbise istiyorum." Bize eğilip fısıldadı. "Biraz Sezgin'i çıldırtmanın kime ne zararı olur ki?"

Mendes, Derin'in notunu da aldıktan sonra Yasemin'in suratına bakmadan sordu. "Sıra sende, dinliyorum."

Yasemin birkaç dakika düşündü ve kararından emin bir şekilde konuştu. "Uzun, mor bir elbise istiyorum. Kolları tamamen tül olsun ama içindeki ip askıları net bir şekilde görünsün."

"Hem uzun hem kolları tül, nereni göstereceksin sen?"

Yasemin Alya'ya küçümseyici bir bakış atarak 'Hiçbir yerimi..." dedi, sonunu uzatarak. "Benim erkeğim bu tarz elbiseler tercih etmemi seviyor."

"Hımm..."Yasemin'in kıvrımlarında dolaşan bakışları sıklıkla devriliyordu. "Zaten fazlalığın var, iyice şişman görüneceksin."

Yasemin ona cevap vermek istedi ama o buna müsaade etmeden elindeki kalemi masasına bıraktı. "Ölçülerinizi yazdıktan sonra defolabi..." Duraksadı ve gülümsemeye çalıştı. "Yani gidebilirsiniz. Yarına hazır olur."

"Yarına yetiştirebilecek misin?"

Alya'ya baktı ve işaret parmağıyla burnundan toz attı. "Oradan bakınca yeniyetme bir terziye mi benziyorum? Hadi, beni yalnız bırakın da başlayayım."

Kızlar çıkmaya hazırlanırken "Bir dakika,' diyerek onları durdurdum. "Bana fikrimi sormadınız."

Elini kendine yelpaze gibi sallayıp masasına dayandı. "Kız sağır mısın? Dedik ya başta, yeşil giyeceksin diye."

"İyi de, ben öyle bir şey söylemedim."

"Liderim söyledi zaten. Kız, senin ne haddine onun lafının üstüne laf söylemek? Senin için elbise diktirdiğine dua et, çirkin ördek yavrusu."

Bu kelimeleri bir başkası söylemiş olsaydı, ben değilse bile Yasemin kesinlikle kavga çıkarırdı. Ama Mendes'te öyle bir enerji vardı ki alınmamıştık bile. Oradan ayrıldıktan sonra Derin Pravi'de dolaşmayı teklif etti. Sezgin ve ağabeyim arabanın yanında kalmaya karar verirken, günlerdir evde durmaktan pas-

lanan bacaklarımızı çalıştırıp gördüğümüz her sokağa sapıyorduk. Derin makyaj yapmamız için uygun gördüğü malzemeleri satın aldıktan sonra sadece iç çamaşırı satan bir dükkâna girdik. Tıpkı diğer dükkânlar gibi hazırlıkları tam olarak tamamlanmamıştı. Kutuların içindeki çamaşırlar duvara monte edilmekte olan tahta raflara dizilmeyi bekliyordu. Kısa boylu, sarışın kadın görevli bizi fark ettiğinde gülümseyerek yaklaştı.

"Hoş geldiniz. Dükkânımız henüz hazır değil ama kutularımızın içinde birçok çeşit var. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin dikkatle kutulara baktıktan sonra, "Güzel," dedi hoşnutça. "Gördüğünüz gibi dört kadınız ve bolca alışveriş yapacağız."

Kadın ince dudaklarını sanki bunu defalarca duymuş gibi kıvırdı. "Çamaşırların çoğu raflara dizilmeyi beklemeden satın alındı.

"Savaş herkese irçok şey kaybettirdi. Ne yazık ki yalnızca eşyaları yerine koyabiliyoruz..." Derin iç geçirirken, içinden geçen ismin Kâhin olduğunu biliyordum. "Bu durumda en kârlı olanlar siz tüccarlarsınız. "

"Bir yerde haklısınız ama ne yazık ki bizler de tehlikedeyiz."

"Nasıl yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Liderimiz Ateş Karan başa geçtiğinden beri eski imkânlarımıza kavuşmaya başladık. Ona sonsuz minnet duyuyoruz ancak ne yazık ki her şey çok değişti... Nasıl anlatsam bilemiyorum." Kısa bir süre düşündükten sonra söze girdi. "İnsanlar sabırsız ve tahammülsüz. Novak kazanmak için uğraşmadan bir şeylere sahip olmak istiyorlar. Basit bir iç çamaşırı dükkânından bile hırsızlık yapabiliyorlar. Mallarımızı, dahası varlığımızı korumakta zorlanıyoruz."

"Size zarar mı veriyorlar?"

"Karşı koyduğumuzda, evet. Onların kim olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil, onlar Andelko'nun vasıfsız yandaşları.

Liderlerini yitirmenin acısını bizlerden çıkarıyorlar. Çünkü biliyorlar, Ateş Karan'a güçleri yetmeyecek."

Dükkânın sol köşesindeki bölmeden çıkan yaşlı adam konuşulanlara hâkim bir ifadeyle sarışın kadına yaklaştı. "Liderler yalnızca kendilerini düşünür kızım. Bunu sana kaç defa daha söyleyeceğim?"

Kadına cevap verme fırsatı tanımadan "Yanılıyorsunuz," diye itiraz ettim. "Ateş bencil bir lider değil. Bakın, tıpkı eskiden olduğu gibi yiyeceklerin çoğu novakla satılmıyor. Çok sayıda ev yaptırdı ve yaptırıyor. Hatta geçmişte mekânları olan tüccarlara yeniden inşa etme imkânı verdi. Bunu en iyi sizlerin bilmesi gerek"

Yaşlı adam söylediklerimi hiç duymamışçasına omuz silkti. "Duymuşsunuzdur. Yarın gece mekânın açılışı var. " Kırışıklıkların hâkim olduğu ellerini açabildiği kadar açtı. "Kocaman bir mekân ve bir o kadar da görkemli bir ev. Bize verdikleri, koca okyanusta orta boy bir balık bile etmez."

Ona yanıldığını anlatmak isterken Alya öfkeyle öne atıldı. "Seni lanet bunak! Hangi cüretle liderin mülkünü sorguluyorsun? Andelko denen iblisin kara sarayı değil de ağabeyimin evi mi sizi rahatsız etti!"

Yaşlı adamın gözleri korkuyla açılırken "S-siz..." diye kekelemeye başladı. "Liderin kardeşi misiniz?"

"Tam üzerine bastın. Bu dükkânı tek sözüyle başına geçirebilecek olan Alya Karan'ım ben!"

Zavallı adamın korkudan dilini tutuldu. Korkusu bu dükkândan ziyade kendisi yüzünden kızına zarar gelme ihtimaliydi. Bunu çerçevesi kızarık olan gözlerinden okuyabiliyordum.

"Yeter artık Alya!" Gözlerimi, burnundan soluyan Alya'nın suratına diktim. "Kimseyi bu şekilde tehdit edemezsin."

Alaycı bir şekilde gülümseyip parmağını gözümün önünde

salladı. "Seni pısırık! Bir de ağabeyimin soyadını alacaksın, öyle mi? Sen daha onu koruyamıyorsun bile."

Elimin tersiyle havadaki parmağını iterek uzaklaştırdım. "Konuşmalarına dikkat et, sabrımı zorluyorsun."

Küçümseyici bir bakışla beni süzdü "Senin sabrını zorlarsam ne olur?"

"Bunu çok mu merak ediyorsun?"

"Seninle uğraşacak vaktim yok. Ayrıca sen kimsin?"

Ah, Yasemin o kadar haklıydı ki... Alya katlanılması çok ama çok güç bir kadındı.

"Kimseye düşünceleri yüzünden zarar veremezsin. Bunu yapamazsın, en azından benim yanımda... Sen liderin kardeşi olabilirsin, buna kimsenin bir itirazı yok ama ben de çok yakında onun karısı olacağım. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Alya öfkeyle ağzını açtı ama bir şey söylemeden ayağını yere vurdu. Çıkarken dükkânın cam kapısını öyle sert çarptı ki cam, tuzla buz olup etrafa saçıldı. Olanların şokuyla bir süre kimse konuşmazken sessizliği, özürleriyle bozan yaşlı adamın kızıydı. O, babasının söylediklerinden dolayı ne kadar mahcup ise yaşlı adam da bir o kadar pişmandı.

Ricam üzerine Derin ve Yasemin buraya gelirken amaçladığımız gibi ihtiyaçlarını almaya başladı. Bense adama Ateş'in düşündüğü gibi biri olmadığını anlattım. Adamcağız öyle korkmuştu ki sesini bile çıkarmadan beni dinlemişti. Orada işimizi bitirip çıktık ve sırayla kıyafet, ev gereçleri, ayakkabı satın aldık. Sonrasında Yasemin ve Derin, erkekleri için de bir şeyler aldılar. Aslında ben de almak istemiştim ama Ateş öyle iri bir adamdı ki neyi beğensem sanki o yapılı vücudunda küçücük kalacakmış gibi görünüyordu gözüme.

"Ateş'e ancak ebatlarına uygun bir kıyafet diktirebilirsin. Hatta Mendes bunu zevkle yapar."

Arabaya yürürken bana takılan Yasemin'e bakıp küçük bir kahkaha attım. "Bence kıyafet dikmekten en fazla zevk alacağı kişi ağabeyim! Ona nasıl baktığını görmemiş olamazsınız."

Ortamızda yürüyen Derin her ikimizin de koluna girerek "Yanılıyorsunuz kızlar," diye fısıldadı bir sır veriyormuş edasıyla. "Mendes her ikisi için de gerekirse saçlarını kesip kıyafet diker. O, şehirdeki tüm yakışıklı erkeklere bayılıyor."

Gülüşerek arabaya bindik, Alya bize düşman gözlerle bakarak kollarını birbirine kavuşturdu. Yol boyunca o hariç, herkesin keyfi yerindeydi. Ara ara içimi yoklayan karamsarlıkları saymazsam ben de hiç fena sayılmazdım.

Alacakaranlık hava geceye kucak açarken eve vardık. Beklediğimin aksine Ateş henüz dönmemişti. Derin'in bizim için hazırladığı oda, ağabeyimin odasından en uzak olanıydı. Oda öyle küçük, yatak öyle büyüktü ki odaya atılan ikinci adımda yatağa uzanılabilirdi. Kapıyı ardımdan kapatıp yatağa çıktım ve aldığımız kıyafetlere göz gezdirdim. Aralarından kırmızı v yaka kazağı ve siyah taytı giydikten sonra yatağa beyaz çarşafları gerdirdim. Aldığımız alüminyum folyoya benzeyen ruloyu tek kapaklı giysi dolabına yapıştırdığımda, kendimi rahatlıkla görebiliyordum. Tokadan kurtardığım saçlarımı parmaklarımla tarayarak düzelttim, omuzlarıma bıraktım. Yüzüm bir süredir olması gerekenden daha beyazdı. Dudaklarım pembeye soğuk bir veda ederek mora çalmıştı. Tüm bunlara rağmen burada can çekiştiğim zamanlara nazaran çok daha güzel görünüyordum. Gözlerim bedenimde dolaşırken, dizlerimin üzerinde durduğum yataktan bir gıcırtı yükseldi. Arkama bakmama fırsat bulamadan belime dolanan kolların mutluluğunu yaşadım.

Sonra sırtım sert göğsüne yaslandı, soğuk nefesini duyumsadım.

Gözlerim gayri ihtiyari kapanırken "Geldin mi?" diye sordum, bedenimin aksine sıcacık bir sesle.

Burnunun yumuşak dokunuşları boynumda gezinmeye başladı. "Geldim."

Huysuzca "Ah şu işlerin..." diye söylendim. "Bitmek bilmiyorlar."

"Aslında işlerim henüz bitmemişti, sadece uyumadan seni görmek istedim."

"Uyumazdım ki beklerdim seni."

"Biliyorum. Ama zaten beni yeterince bekledin."

Ellerim, karnımın üzerindeki ellerine kapandı. Boğumlarını, hatta çizgilerine değin avuçlarımda hissedebiliyordum. "Şikâyetçi olduğum söylenemez."

Usulca gözlerimi açtım, karşımdaki aksimize baktım. Şimdi, aynaya baktığım tüm zamanlarda göremediğim o şeyi görüyordum; kusursuzluk! Onunla bir yapbozun iki eş parçası gibiydik. Uçsuz bucaksız bir tünelin içinde çıkışı ararken, birbirine karışan mavi ve turuncuyduk.

"Saçların..." dedim alnına dağılan asi tutamlarına hayran gözlerle bakarak. "Nasıl da güzeller."

Tanrım, sanki ucu karanlığa bağlı bir mutluluğun kaburgalarında duruyordum.

Bakışlarımız birbirini kucakladı, saçlarımdan derin bir soluk çekti. "Saçların, hep göğsümde dağılsınlar istiyorum. "

Kollarının arasında ona döndüm. Dudaklarım dudaklarını bulurken, ensesine uzanan parmaklarım özlemle saçlarına tutundu. Belimi sahiplenici bir tutuşla kavrayıp bedenimi kendine bastırdı. Dudaklarımı derin bir öpücükle esir alırken, parmaklarının baskısı tenimi sızlatıyordu.

"Siktir, yarını nasıl bekleyeceğim?"

Dudaklarımdan uzaklaşmadan söylediklerine, aynı şekilde karşılık verdim.

"Ne için yarını bekleyeceksin?"

Kısa bir süre sessizliğini koruduktan sonra, "Açılış," diyerek açıkladı. "Bir an önce geçip gitmesini istiyorum. Biliyorsun, hoşlanmıyorum o tarz ortamlardan. Yarın saatlerce katlanmak durumunda kalacağım."

"Sadece yarın mı? Birkaç gün sonra evleniyoruz ve tüm ruhlar orada olacaktır. Buna da katlanman gerekecek."

"Hayır," dedi keskin bir itirazla. "O, karışacağım en güzel kalabalık olacak."

Dudaklarına saniyelik bir öpücük bıraktım. "Sen böyle konuşunca, bayılacakmışım gibi hissediyorum."

İtirafım karşısında çarpık bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Sana daha güzel şeyler hissettirmek istiyorum. Ama içerideki lanet kalabalık buna izin vermiyor." Bakışları yavaş yavaş üzerimde dolaşırken, ağzının içinde bir şeyler homurdandı. "Şu güzelliğe sadece iki kere dokunabildim. İnanılır gibi değil!"

Avucumu ağzına bastırıp 'Ateş!" dedim uyarıcı bir tonla. "Duyacaklar."

Avucumdan başlayan tutkulu öpücükleri bileğimin iç kısmında son buldu. "Durdur bakalım beni. Üç gün sonra seni elimden kim alacak?"

Senin elinden kurtulmak isteyen kim ki, diye geçirdim içimden. Bu düşünceyi kendime saklayarak yalnızca gözlerimi kaçırdım. "Mendes, giyeceğim kıyafeti senin seçtiğini söyledi. Rengine kadar..."

"Derin'in seni o kalabalığa saçma sapan bir kıyafetle sokmasına izin verecek değildim."

"Tek sebep bu yani," dedim sorarcasına. "Bu yüzden onca işinin içinde benim elbisemle ilgilendin, öyle mi?"

Yüzüme düşen ince bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde oldukça yavaş bir devinim sergilerken "Hayır," diye yanıtladı. "Tek sebep bu değil. Seninle ilgili şeylerle uğraşmaktan hoşlanıyorum. Ve bu, sadece bir elbiseyle sınırlı değil."

Ceketinin her iki yanından tutarak "Bak sen..." dedim, belki bir nebze işveli bir sesle. "Kimse Ateş Karan'ın böyle boş işlerle ilgilendiğini duymamalı."

Başını yavaşça iki yana salladı, parmakları bel kıvrımıma azımsanamayacak bir baskı uyguluyordu. "Yoksa bu bir tehdit mi?"

"Evet, öyle de kabul edebilirsin."

Beniz dizlerin çekerken, aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Sabahki halin neydi? Seni öyle görmeyi sevmiyorum."

Ağırlığımı üzerine bırakarak sırtıma uzanan koluna tutundum. "Bir şey yok. Yalnızca kötü bir rüya gördüm."

"Dinliyorum."

Burnumu burnuna sürterek gülümsedim ."Anlatmak isteyip istemediğimi sormadın bile."

"Sormayacağımı biliyorsun. Şimdi anlatmaya başla."

Onunla her şeyi paylaşabilirdim. Her şeyimi... Ama bizi yok yere huzursuz edecek paranoyalarımı bilmesini istemiyordum. Bundan sonra ona sunmak istediğim tek Hare, iyi, dinç ve sevgi dolu bir kadındı. Her an solmak üzere olan bir çiçek değil...

"Saçma bir rüya işte. Neyini anlatayım ki?"

Sabırsız bir nefes verip uyarıcı bir tonla adımı andı. "Hare..."

"Pekâlâ," dedim isteksizce teslim olarak. "Sen yoktun. Her yer karanlıktı, kimse yoktu ama en önemlisi, sen yoktun. Defalarca seslendim, seni bulmaya çalıştım ama beni bırakıp gitmiştin. Bulamadım..."

Dolan gözlerimi gözlerinden sakınmaya çalıştım ama buna izin

vermedi. Parmakları çenemi yakaladı ve gözlerini gözlerime sabitledi. Bakışlarındaki güven öyle belirgindi ki beni asla bırakmayacağını söylemesine gerek yoktu. Bırakmazdı, adım gibi biliyordum.

"Keşke rüyalarına hükmüm geçebilseydi. Orada bile üzülmene dayanamıyorum."

Dudaklarının soğuk dokunuşu göz kapaklarımı bulurken acelesiz ve şefkatli öpücükler bıraktı. "O güzel gözlerine tembih ettim. Bir daha benden başkasını göstermeyecek sana."

"Sanırım bu, bana verdiğin en güzel emirdi."

Parmaklarımı saçlarına daldırarak onu kendime çektim. Dakikalar süren öpüşmemiz kapının tıklatılmasıyla son buldu. Ateş enteresan küfürler homurdanarak benden ayrıldığı an, çehremde utangaç bir gülümsemeyle onu izliyordum. İçeri geçtiğimizde, Derin'in, aldığı eşyaların hepsini özenle yerleştirdiğini gördüm. Ateş, kendisini masanın başında bekleyen erkeklerin yanına geçti ve yarınki açılış hakkında konuşmaya başladılar. Ara sıra sesleri alçalıyordu. O zaman bilmemizi istemedikleri bir şeyleri detaylandırdıklarını anlıyordum.

O gece, herkes uyuduktan sonra yine Ateş'in göğsünde uyudum. Artık benim söylememi beklemeden kazağını çıkarıyor ve beni öyle sarmalıyordu. Aynı şeyi ben teklif ettiğimde ise buna kesinlikle izin vermiyordu. Zira liderin o güçlü iradesi tenime dokunduğunda yok olacaktı, biliyordu. Günün ilk alacalı ışığıyla, hiç istemeyerek de olsa yanından ayrıldım. Niyetim ağabeyimden önce uyanmaktı ama görünen o ki herkesten evvel uyanmıştım. Sessiz olmaya özen göstererek masayı hazırladım. Kendime şehrin tatsız kahvesinden yaptım ve bakışlarımı camdan dışarı uzattım. İçimde yine aynı huzursuzluk vardı. Üstelik bu seferki çok daha yoğun ve karmaşıktı. Şehrin arsız rüzgârı sabahı kucaklarken, ruhların belirsiz silueti bir belirip bir kayboluyordu. Uğultuya ku-

lak verdim. Parmaklarımı cama vuran şeffaf damlalara uzattım ve içimdeki kasveti kovmak adına derin bir nefes aldım.

"Acı seni bıraktı, sen acıyı ne zaman bırakacaksın?"

Varlığını sesini duymadan önce hissettiğim adama gözlerimdeki kederi görmesin diye dönemedim.

Yaklaştı.

Acı kahve kokusu, korkularımın yarattığı boşluğu itinayla doldurarak, beni tümüyle ele geçirdi.

Soğuk dokunuşunun yakıcı hissi saçlarıma yayıldı. Şefkatle, usul usul okşadı. Ah, tüm yaşam fonksiyonlarımı yitirmiştim ama bana dokunduğu her an atmayan kalbimde hissettiğim kıpırtı ölesiye gerçekti.

"Neyin var?" Başını boynuma ittiği an, göz kapaklarım ağırlaştı. "Konuş benimle, bebeğim."

"Ben, beni böyle görmeni istemezdim." Yutkunarak sesimdeki çatalı silmeye çalıştım. "Özür dile-"

Kollarımdan tuttu ve beni bir anda kendisine çevirdi.

"Hare, bak bana."

Sesi yumuşacıktı ama o karakteristik tınısı itiraz kabul etmeyen keskin bir emri barındırıyordu. Dediğini yapıp gözlerimi ateş mavisi gözlerine diktim.

Sert, derin ve tutkulu bakışları çehremde gezindi.

"Gerçekten, yok bir şey."

"O yüzden mi menevişler puslu? Doğruyu söylemiyorsun."

Avucumu göğsüne bastırdığımda gözlerini kapattı ve bekledi. "Geri dönmeyeceğimden mi korktun?"

Başımı iki yana salladım. "Geri döneceğini biliyordum. Bundan hiç şüphem olmadı."

Gözlerini açtı. Ruhumun beyaz tuvalini acımasız bir maviye boyadı.

"Sana gelmek bir ihtimal değil, vazgeçemeyeceğim bir ihtiyaç." Alnını alnıma bastırdı. "Biliyorsun değil mi?"

Gülümsedim. "Biliyorum sevgilim."

Elini cebine soktu ve siyah ipin ucunda sallanan kırmızı bir taş çıkardı. Biçimsiz fakat fazlasıyla parlaktı. Görüp görebileceğim en garip kolyeydi.

"Bu nedir?"

"Bu, bir dokunulmazlık kolyesi. Kâhinin soyundan gelen üç büyücü tarafından lider için hazırlandı."

"O halde sana kimse zarar veremez." İçim bir anda aydınlandı. "Hadi, tak onu!"

Hafifçe uzaklaştı ama elini üzerimden ayırmadı. "Hayır, onu sen takacaksın."

"Ah hayır, hayır! Lider olan sensin, birçok yeni düşmanın var. Mantıklı olan, kolyeyi senin takman!"

Beni duvara iterek "Sikerim mantığını," dedi. "Sakın itiraz etme çünkü ayağına takılacak taşa bile tahammülüm yok."

Kolyeyi başımdan geçirdi ve gerdanıma düşen kırmızı taşa memnun gözlerle baktı. "Bu kolye sana dokunulmazlığı getirecek." Beni duvarla arasında sıkıştırırken eğildi ve mora çalan dudaklarını boynuma dokundurdu.

Eğilip kolunun altından geçtim ve ondan uzaklaştım. "Öyle mi? Artık dokunulmazım demek!" Gülümsemem genişledi. "O halde sakın bana yaklaşayım deme, Sayın Karan."

Benim aksime kusursuz bir ciddiyetle yaklaştı. Bedenimi pembe koltuğa devirdi. Heybetli bedeni üzerimde yer bulduğunda söylediklerimi fazlaca ciddiye almış gibiydi.

"O dokunulmazlık bana işlemez güzelim. Sana olan açlığım, bu taş gibi binlercesini tuzla buz eder."

Dudakları dudaklarımı bulmak üzereyken, kapıların birinden açılma sesi geldi. Ateş küfrederek uzaklaştı. Ben hâlâ gülümsüyordum.

2. BÖLÜM

"Narancasta"

Vezinsiz zaman bizi avuçlarına alarak bir sonraki akşama taşıdığında, üzerimdeki zümrüt yeşili elbisenin aynadaki yansımasını izliyordum. Askısız elbise üç ayrı bölümden oluşuyordu. Kalp yakası drapeliydi. Göğüslerimi sıkıca kavrayan kupu göğüs çatalımı ustalıkla gizliyordu. Böyle olması kesinlikle hususi bir talimattı. Drapeli kısım yalnızca göğüs bölgesine özeldi zira kaburgalarımı saran kumaş safi tül, hareket ettikçe ışıldayan taşlarla bezeliydi. Kıvrımlarımı hem ortaya çıkarmış hem de taşların hacmiyle kamufle etmişti. Göbeğimin hemen altında sona eren tül, yerini salaş kesim, yere uzanan üfül üfül bir kumaşa bırakıyordu. İzledikçe Ateş'in ne kadar zevkli bir adam olduğunu düşündüm. Öte yandan ölçülerimi bu kadar iyi biliyor olması beni ihya etmişti. Derin'in sepet biçiminde ördüğü saçlarımdan çıkan birkaç ince tutam kulaklarımın üzerinden omuzlarıma dökülürken makyajım hafif ve pudra tonlarındaydı.

Odamın kapısından geçip giden adım sesleri bana gitme zamanımızın geldiğini hatırlattı. Kendimde son kez göz gezdirdikten sonra odadan çıktım. Salona girdiğimde Alya dışında herkes oradaydı. Ağabeyim ve Sezgin koyu gri takım elbiselerinin içinde boy gösterirken, Derin ve Yasemin'den bir süre gözümü alamadım. Derin'in bedenini sıkı sıkıya saran siyah, uzun elbi-

sesi cüretkâr bir göğüs dekoltesine sahipti. Sezgin'in suratındaki hoşnutsuzluğun sebebi de tam olarak bundan kaynaklıydı. Derin, beyaz suratına yalnızca koyu kahve bir ruj sürmüştü. Yanakları belki biraz ışıldıyordu ama gözlerinde kesinlikle bir sürme bile yoktu. Bakışlarım Yasemin'e kaydığında onu ağabeyimin kolunda buldum. Üzerindeki elbise morun en güzel tonuna ev sahipliği yapıyordu. İstediğii gibi ne boyunda ne de yakasında en ufak bir açıklık yoktu. Elbisenin üst kısmı tamamıyla tülden oluşuyor ve içindeki mor askılarını zarifçe ortaya koyuyordu. O da tıpkı Derin gibi makyajında ağırlığı mor bir ruja vermişti. Her ikisinin saçları da gösterişsiz birer balerin topuzuydu ve bu fikrin Derin'den çıktığını anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Şu işe bak, bir sonraki elbise seçimimi kesinlikle Ateş'e bırakacağım."

Derin'in sözlerine gülümseyerek onlara yaklaştım. "Beğendiniz mi?"

Yasemin gözlerini üzerimden ayırmadan "Muhteşem!" dedi. "Tıpkı bir su perisine benziyorsun."

Ağabeyim kıyafetime kısa bir bakış attıktan sonra, "Çıkalım." diyerek kapıya yöneldi.

Bana tek kelime etmemiş olmasının verdiği kırgınlıkla Yasemin'e baktığımda burukça tebessüm etti. "Üzülme, sana kızgın ya da kırgın değil. Sadece bu duruma alışmaya çalışıyor."

"Pekâlâ, hadi çıkalım biz de."

Hep birlikte çıkmak üzereyken Sezgin ani bir atılımla Derin'in koluna yapıştı ve dekoltesine öfkeli gözlerle baktı.

"Siz çıkın hanımlar, Derin üzerine bir şey giydikten sonra geleceğiz."

Derin bıyık altından gülümsedi. "Üzerimde zaten bir şey var Sezgin."

Sezgin gözlerini bir kez daha Derin'in elbisesinde gezdirdi, ifadesi değişmemişti. "Öyle mi? Ben neden göremiyorum?"

Derin kolunu ondan kurtarırken "O senin sorunun," dedi kıvrak bir imayla. "Ayrıca, bence güzel şeyler sergilenmeli."

"İyi ya! Döndüğümüzde bana sergilersin. Tüm merhumların görmesine ne gerek var?"

Yasemin kendine tutamayarak gülmeye başladı, Derin gözlerini kızgınlıkla açarak Sezgin'e baktı. "Seni sersem! Biraz daha konuşmaya devam edersen eve döndüğümüzde göreceğin tek şey kapının önündeki eşyalarının olacak!"

Sezgin sol gözü seğirirken Derin çıkmamızı işaret ederek kapıdan önce kendisi çıktı. Arabanın arka koltuğuna geçtim, Ateş'in yeni mekânına doğru yol almaya başladık. İçimden mekânın adıyla ilgili tahminler yürütüyordum. Eski adının Ateş'te derin izler bırakan o kadınla alakalı olması, hiç dile getirmemiş olsam da canımı sıkıyordu. Bazen tıpkı burada yaşadıklarını unuttuğu gibi, dünyada o kadınla yaşadıklarını da unutabilmesini istiyordum. Belleğinin benimle yaşadıklarını sıfırlaması pahasına...

Çok geçmeden Pravi'nin arka sokaklarına saptık ve göz alıcı ışıklara sahip, görkemli bir mekânın önünde durduk. Heyecanıma yenik düşerek arabadan ilk inen ben oldum. Mekân kocaman siyah bir kutuyu andırıyordu. Işıklandırmaların koyu renk olması gizemli, bir o kadar da tehlikeli bir atmosfer yaratmıştı. İsmini görmek için adımlarıma hız kazandırdım ve bakışlarımı en tepeye, ismin kazılmış olduğu simetrik tahtaya kaldırdım.

"Narancasta"

İçimden üst üste tekrar ettim. "Narancasta... Narancasta... Ne demekti bu?

"Vay canına, Ateş'in bu yönüyle hiç tanışmamıştım."

Derin hayran gözlerle mekânın ismine bakarken, heyecanla sordum. "Bu Hırvatça kelimenin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum."

"Ama bana söylemeyeceksin..."

Gülümsedi. "Elbette söylemeyeceğim. Ateş'i karşıma almaya hevesli gibi mi görünüyorum?"

Ellerimi birbirine kavuşturarak "Lütfeeen..." dedim. "İlk kez ondan duyuyormuş gibi yaparım."

"Sen bunu başarabileceğine inanıyor musun Hare? Ateş anında anlar."

Ne yaparsam yapayım açıklamayacağını kabullenerek diğerleriyle birlikte mekâna ilerledim. Kapıdaki iri kesim adamların beni görmeleri ile saygıyla selamlamaları bir oldu. Bunun hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Bangır bangır müziğin yükseldiği mekâna girdiğimizde kalabalığa inanamadım. Tahminen gece yarısını geçmemiş olmamıza rağmen iki katlı mekânın neredeyse her karışı tıklım tıklım doluydu. Alt katta belirli aralıklarla yuvarlak, yüksek masalar vardı. Localar yalnızca yukarıdaydı ve orası aşağıya nazaran daha sakin sayılabilirdi. Aslında düzen tıpkı ilk mekânında olduğu gibi ele alınsa da burası çok daha büyük ve gösterişliydi. Bir diğer değişiklik ise sahne artık aşağıda değil, iki katın tam ortasındaydı ve tıpkı bir balkona benziyordu.

Sezgin'in talimatıyla merdivenlere yönelerek üst kata çıktık. Tahmin ettiğim gibi en büyük loca bizim için ayrılmıştı. Alya locanın yanı başında dikilen iki erkek ile sohbet ediyordu. Üzerindeki açık mavi elbise, çerçevesini yoğun bir siyaha boyadığı gözleriyle aynı renkteydi. Göğüs dekoltesi neredeyse göbeğine kadar inerken, yırtmacı kasıklarının hemen altından başlıyordu. Geldiğimizi gördüğünde bize döndü ve ağabeyime davetkâr bir

bakış attı. Sonra sanki bunu hiç yapmamış gibi önündeki iki adama dönerek mübalağa ile bezenmiş bir kahkaha patlattı.

"Şuna bak, hiç giyinmese daha iyi olurmuş."

Yasemin söylenerek locaya geçip otururken diğerleri de onu takip etti. Dikkatle etrafıma bakıp Ateş'i görmeye çalıştım.

"Bu kalabalıkta Ateş'i göremezsin. Gel, otur. Birazdan gelir."

Sezgin'i dinleyerek ağabeyimin yanına oturdum. Alya kolunu adamlardan birinin omzuna atınca ağabeyimin göz ucuyla ona baktığını fark ettim. Bu saliselik bir bakıştı, hemen sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Bu hareketine ne anlam yükleyeceğimi bilemedim. Onu kıskanmış mıydı? Ah, hayır... Yalnızca ona kızgındı. Başka bir şey olamazdı. Olamazdı, değil mi?

"Sarhoş olmadan içeceğin ilk içkin olacak, hazır mısın?"

Derin'in elime tutuşturduğu kadehteki kehribar rengi sıvıya baktım. Canım hiç istemiyordu ama bu gecenin şerefine elbette ki içecektim. Kadehi havaya kaldırmamla parmaklarımın arasından kayıp gitmesi bir oldu.

"Sarhoş olmaması, bana sormadan ona içki verebileceğiniz anlamına gelmiyor."

Omzumun üzerinden siyahlar içindeki yakışıklı adama baktım. Öyle güzel görünüyordu ki bu yaptığı için ona kızmam imkânsızdı. Siyah ceketini altındaki aynı renk gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Saçları belli bir düzene ayak uydurarak arkaya doğru taranmıştı ama yaramaz birkaç tutam alnına düşmekte gecikmemişti. Gözleri her zamankinden mavi, sakalları her zamankinden daha kara görünüyordu.

"Ateş," diyebildim gözlerimi ondan ayırmadan. "Sarhoş olup başına bela olma ihtimalim yok."

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Senin başıma bela olma ihtimali her zaman var, Hare."

Yanımıza gelmek için locanın etrafında dolaşırken, bir görevliye masayı donatması için talimat verdi. Yanımıza geldiğinde sağ eli cebinde, gözleri ağabeyimin üzerindeydi.

"Müsaaden varsa kız kardeşine bir şey göstereceğim."

Ateş'e şaşkın gözlerle baktım. Benim için ağabeyimden izin istemişti. Bunu resmen yapmıştı!

Ağabeyim başıyla gitmem için işaret etti. "Gecikme."

Sessizce yerimden kalktım. Ateş'in eli elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bedenim serin bir heyecan dalgasının esiri olurkenbirlikte kalabalığı yararak ilerledik. Sadece bir dakika sonra kendimi oval bir balkonda buldum. Bir baş hareketiyle etrafımızdaki kalabalığı dağıttıktan sonra beni demir korkulukla arasına aldı ama ellerimiz dışında herhangi bir temasımız yoktu. Kısılan gözleri benim için diktirdiği elbisede oyalanırken tedirgince alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Beklentini karşıladı mı bilmiyorum amaelbise gerçekten çok güzel. Teşekkür ederim."

Beni duymamış gibi karın ve kaburgalarımı saran tül detaya baktı, hafifçe çatıldı kaşları. Elim istemsizce göğsümün üstündeki kırmızı taşlı dokunulmazlık kolyeme gitti. "Beğenmedin mi?"

Elimden ayrılan eli belimi kavradı ve beni kendine çekerek alnıma uzun bir öpücük bıraktı. "Öyle bir ihtimal yok. Çok güzelsin, çok..." Dudakları alnımdan ayrılmadan konuşmaya devam etti. "Sadece o şapşal herife tülün altına da kumaş dikmesini söylemiştim."

Gülümsememe engel olamadım. "Bu kadar kıskanç olduğuna inanamıyorum. Ayrıca bana göstereceğin şey her ne ise çok merak ediyorum."

Belimi korkuluğa, kendini de bana yasladığı sırada dudaklarımdan taşan küçük inilti onu memnun etmişti.

"Bunun için biraz daha beklemen gerekecek. Gece yarısını geçtiğimize emin olmalıyım."

"Neden?"

Gözlerini gözlerime kilitleyerek beni kollarının arasına aldı. Tam burada, sonsuza dek varlığımı sürdürebilirdim.

"Hesaplamalarıma göre, gece yarısından sonra çok özel bir güne geçiş yapacağız."

Ne söylemek istediğini anlayarak itiraz etmeye hazırlandım. Ama o buna müsaade etmeden işaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sst... Sakın itiraz edeyim deme ve içeride bundan kimseye bahsetme. Bu gece yalnızca ikimize ait olacak. "

"Ama ağabeyim içeri..."

"Hayır, onu bana bırak. Söz veriyorum, zor durumda kalmayacaksın."

Ona nasıl itiraz edebilirdim ki... Tutkulu bakışlarına karşılık vererek "Peki," dedim. "Seninle geleceğim."

Nefesi usul usul yaklaştı. "Aksi mümkün mü?"

Kollarımı boynuna doladım ve yanıtı dudaklarıma dokunan dudaklarına verdim. Artık içkiyle sarhoş olamazdım ama onun ateşli, sert ve sahiplenici öpüşü başımı döndürmek için kâfiydi.

Nefes nefese geri çekildim. "Ateş!" Heyecandan ölebilirdim. "Narancasta ne demek?"'

Dudaklarını dudaklarıma dokundurup geri çekiyordu, gülümsüyordu. Tanrım, benimle oyun oynuyordu!

"Bir dakika daha bekleyemezdin, değil mi?"

"Söylemeyecek misin?"

"Çok mu merak ediyorsun?"

"Çok..."

Hareket edebilsem küçük bir çocuk gibi yerimde zıplayabilirdim. O da bunu görebiliyordu. Oldukça yavaş bir hareketle

omzuma düşen kalın bukleyi aldı ve parmağına doladı. Sonra gözlerime baktı, binbir anlamı bir arada barındıran bir ifadeyle.

"Saçların, anlamı saçların sevgilim."

Saçlarım... Anlamı gerçekten bu muydu?

"Turuncu... Turuncu, öyle mi?"

Gözlerini usulca kapattı ve açtı. "Öyle..."

Ellerim sabırsızca sakallarını kavradı. Onu ivedilikle kendime çektim ve içimdeki aşkın soğuk dudaklarıma vuran hararetiyle öptüm.

Müzik sesinin kesilmesiyle birbirimizden ayrılarak locaya geçtik. Ateş sahnede açılış konuşması yaparken kadınların hayran gözleri tümüyle üzerindeydi. Tespit ettiklerime öldürücü bakışlar atmaktan kaçınmadım. Sanırım artık Ateş'e kıskanç derken iki kere düşünmeliydim. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru Derin ve Yasemin dans etmeye başladılar. Sezgin onlara eşlik ediyor gibi görünse deDerin'in her hareketinde önünü kesmesi asıl niyetini açık ediyordu. Şimdi hem dans ediyorlarhem tartışıyorlar arada da öpüşüyorlardı. Masadakiler içki şişeleri ve mezeler ikinci kere tazelenirken bir yandan ritim tutuyor bir yandan da ara ara yanımıza uğrayan Ateş'in yolunu gözlüyordum. Alya'nın yanındaki adamlardan biri gitmişti ama diğeriyle sarmaş dolaş dans ediyordu. Ateş'ten korktuğu halde sırf ağabeyime inat olsun diye kendini onun gözüne sokuyordu!

"Ay ay ay, kimler varmış burada!"

Bu ses... Bu ses... Sol tarafıma baktığımda kalabalığın içinden kollarını açarak bize doğru gelenin Mendes olduğunu gördüm. Giydiği beyaz takımın üzerine koyu pembe bir pelüş atmıştı. Yaklaştı, makyaj mı yapmıştı o!

Dans eden Sezgin'e arkadan sarıldı. Sezgin önce ne olduğunu anlayamadı, Mendes konuşmaya başladığında ise kusacakmış gibi elini ağzına götürdü.

"Ayol hayırsızlar, o kadar kıyafet diktim, insan bir teşekkür etmeye gelir."

Zoraki Sezgin'den ayrıldı. Sıradaki hedefinde yanımda oturan ağabeyim vardı. Zavallı ağabeyim daha ne olduğunu anlamadan Mendes, kendini kollarına atmıştı bile.

"Ayol ne yabanisiniz siz, sarılsanıza!"

Ağabeyimin tepkisizliğine bozularak geri çekildiğinde Yasemin kahkahasını zorlukla bastırarak konuşmaya çalıştı. "Ee, gel sarılalım Mendes, yoksa bizi özlemedin mi?"

Mendes bozuk bir ifadeyle düşen pelüşünü boynuna attı. "Sana belediye sarılsın balina karı." Meraklı gözlerle etrafına bakarak "Liderim nerede?" diye sordu. "Ayy, gördünüz mü, az önce nasıl da konuşuyordu sahnede. Yemin ederim koşup sarılmamak için kendimi zor tuttum."

Sezgin kaskatı kesilmişti. "Deneseydin keşke, hep birlikte balkondan yere çakılışını izlerdik."

Mendes müziği bastıran gür bir kahkaha attı. "Ay, canım benim, hem yakışıklı hem komik."

Ateş'in yaklaştığını fark ederek ayağa kalktım. O sırada Mendes beni dikkatle süzdü. "Hmm, ayol elbise Mendes'in elinden çıktım, diye bağırıyor."

"Çok güzel olmuş Mendes, eline sağlık. Sen de beğendin mi?"

Dudağını büzerek, "Yani," diye karşılık verdi kararsızca. "Az memen olsaymış daha güzel durumuş tabii."

Herkesin duymuş olmasının verdiği utançla gerildiğim an Ateş'in o ateşe benzin dökeceğini bilemezdim.

"Bence yeteri kadar var."

Yutkunmak isterken girdiğim öksürük krizi eşliğinde ağabeyime baktım. Neyse ki müziğin sesinden konuşulanları duymamıştı. Zira kaşları hâlâ çatık, bakışları hâlâ ara ara Alya'ya kayıyordu. Umarım bunu tek fark eden benimdir, diye düşündüm.

Mendes, kaynar su görmüş şeker gibi eriyen bakışlarını Ateş'e dikerek kirpiklerini kırpıştırdı. "Ah liderim, siz öyle söylüyorsanız doğrudur elbette. Sonuçta diken başka, gören başka."

"Sen bir susar mısın artık!"

Anında beyefendilik çizgisinden kayarak başını bana doğru uzattı. "Ne çemkiriyorsun kız gudubet!"

Ateş kolunu belime sardı. Kaskatı kesilen bedenim yüzünden olsa gerek ona karşılık veremedim. Parmakları beni yatıştırmak istercesine bel kıvrımımı okşarken uyarıcı bakışları Mendes'e kaydı.

"Yani, liderimizin müstakbel zevcesi Hare Hanım." Yüzüne yapay bir gülümseme oturtarak bize el salladı. "Neyse ben de artık masama gideyim. Liderciğim benden istediğiniz bir şey var mı?"

Ateş oldukça ciddi bir sesle "İstediğim kumaşlar hazır mı?" diye sordu.

"Elbette, tam istediğiniz gibi kırık beyaz yaptırdım."

"Güzel, yarın sendeyiz."

Parmaklarını dudaklarına götürüp "Ayol, sen hep ben de ol," diye mırıldandı. "Kurban olsun Mendes sana." Havalı bir dönüş yaparak yanımızdan ayrıldığında son sözleri Ateş'i bile bıyık altından gülümsetmeye yetmişti.

O hayran olduğum gülümsemesi, bakışları Alya'yı bulduğunda kayboluverdi.

"Alya!"

Sert bir sesle adını seslendi ve başıyla oturmasını işaret etti. Yanındaki adam neye uğradığını şaşırmış, Ateş'e korku dolu gözlerle bakıyordu. Hiç şüphesiz Alya'nın, liderin kardeşi olduğunu bilmiyordu. Kendini biraz toparlayabildiğinde Ateş'i saygıyla selamladı ve hızla uzaklaştı. Alya asık bir suratla locaya oturdu.

Ateş'in belimdeki eline dokunarak "Oturalım mı biz de?" diye sordum. "Umarım tekrar gitmen gerekmiyordur."

O an ciddi anlamda bayılmama sebep olacak bir şey yaptı, göz kırptı.

"Gitme dersen, gitmem."

Bir an bile düşünmedim. "Gitme."

Sanki orada yalnızca ikimiz varmışız gibi gözlerime aşkla baktı ve beni kendine yasladı. "Buradayım."

Dans eden Derin ve Yasemin dışında herkes oturdu. Kadehlerden biri bitip biri doldurulurken Sezgin, ağabeyim ve Ateş arasında geçen ortak sohbete memnuniyetle kulak veriyordum. Aslında konu ben olmadığım zamanlarda gayet iyi anlaşıyorlardı. Ancak konu ben isem bu iki baskın karakter birbirlerine üstün gelme savaşına girişerek beni arada bırakıyorlardı. Bir ara Alya'nın masadan kalktığını fark ettim. Onun nereye gittiğini umursamıyordum ama çok geçmeden ağabeyim de yanımızdan ayrıldı. Zihnimi beni rahatsız edecek garip bir şüphe yoklasa da ağabeyime olan sonsuz güvenim baskın geldi ve peşlerinden gitmedim. Tüm bunları düşünürken, ağabeyimin yokluğunu fırsat bilen Ateş'in soğuk nefesini boynumda hissettim. Kokumu içine çekiyor, omzuma kışkırtıcı öpücükler bırakıyor ve beni heyecanlandıran büyülü sözcükler fısıldıyordu. Kendimi onun tarafından nakavt edilmek üzere olan zavallı bir dövüşçü gibi hissediyordum. Üzerimdeki etkisi öyle kudretliydi ki bazen tüm o karamsarlıkları yaratan şeyin, kontrolümden çıkan bu derin duygular olduğunu düşünüyordum.

Elimi yanağına uzattığım sırada hemen arkasında bir karartı gördüm. Aynı saniye insan suretindeki o karartı yaklaştı ve büyüdü. Dudaklarımdan ani bir korku nidası dökülürken ensesini kavrayarak onu kendime çektim.

"Ateş!"

Beni üzerine çekti, ne olduğunu anlayabilmek için etrafına baktı. Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdıktan sonra o karartının artık orada olmadığını gördüm. Kendimi onun dizlerine bıraktım ve yaşadığım korkuyla boynuna sarıldım. Bir süre hiç konuşmadan sakinleşmemi bekledi. Bizim dışımızda hiç kimse bu yaşadığımız garip şeyin farkında değildi.

"Bebeğim, neyin var?"

Titreyen dudağımı ısırdım ve sesimin güçlü çıkabilmesi için yoğun çaba sarf ettim. Ellerimi ensesinden ayırmadan alnımı alnına yaslarken "Önemli bir şey değil," diye yanıtladım. "Bir şey gördüğümü sandım, bir an tedirgin oldum sadece."

Bakışlarında onu inandırabildiğime dair en ufak bir iz yoktu. "Önemli değil mi? Yaprak gibi titredin."

Tanrım, kiminle dans ediyordum ki?

"Dedim ya, tedirgin oldum yalnızca. Seni de yok yere huzursuz ettim."

Saçlarımı okşadı yavaşça, burnuma dudaklarını dokundurdu. "Yalnızca senin için endişelendim."

Ah, sevgilim! Uzun zamandır benim de yaptığım en iyi şey bu, diyemedim.

"Sanırım seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yanımda olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Gözlerinden isim veremediğim bir parıltı geçti. Sanırım konuyu değiştirmeyi başarabilmiştim.

"Tek sorun bu mu gerçekten?" Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında eli kalbimin üzerindeydi. "Bu gece sana yanında olduğumu ispatlayacağım."

"Ateş," Tüm kaygılarımı bir kenara bırakmaya çalıştım. "Aklından neler geçiyor senin?""

Şimdi dudaklarında düzmece bir tebessüm vardı. "Gerçekten anlatmamı istiyor musun?"

Ağabeyimin yapay öksürüğüyle geldiğini fark ederek, âdeta üzerine tırmandığım Ateş'ten uzaklaştım ve yerime oturdum. Kızıp kızmadığını anlamak için ağabeyime baktığımdasuratında allak bullak bir ifade gördüm. Dağılmış ve toparlanamamış bir ifade... Dudakları aralık, ağzında sert ve kesik nefesler veriyordu. Gözleri dans eden Yasemin'e kilitlenmişti. Bir an sonra Alya geldi. Ağabeyimin aksine, onun çehresinde yengiyi kucaklamış bir ifade ve bastıramadığı bir gülümseme vardı.

"Hakan, hadi gel de dans edelim."

Yasemin'in kendisine uzattığı eline baktı. Sonra elini tuttu ve az önce Ateş'in bana yaptığı gibi onu dizlerine çekti. "Otur biraz."

Yasemin halinden memnundu ama tuhaf bir şekilde bu manzara karşısında Alya'nın da ifadesi yerli yerinde duruyordu. Bir şey olmuştu, bundan emindim. Ama ne?

Gecenin sonuna doğru müzik hafiflemeye, ruhlar dağılmaya başladı. Derin ile Ateş bakışlarıyla işaretleştikten sonra Derin kalkmayı teklif etti. Benim, arkadan Ateş ile geleceğimi söyleyerek Yasemin'e göz kırptı. Aralarında Ateş'in öncüsü olduğu sağlam bir plan yaptıkları ortadaydı. Yasemin, ağabeyimin elinden tuttu ve onu kaldırdı. Bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki ağabeyim tek kelime etmeden Sezgin'in arkasından yürümeye başladı. Yasemin ve Derin bu kadar kolay olacağını tahmin etmedikleri için şaşırsalar daağabeyimden aksi bir hamle gelmeden mânidar bir el sallayarak mekândan ayrıldılar.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum gizlemeye gerek duymadığım kocaman bir gülümsemeyle.

"Şimdi..." Elimi tuttu ve hareketlenen adımlarına eşlik etmemi sağladı. "Umarım bir sürpriz beklemiyordun. Çünkü doğruca evimize gidiyoruz."

"Sana inanamıyorum," dedim gerçeklikten uzak bir bozulmuşlukla. "Nasıl bu kadar odun olabilirsin?"

Arabanın kapısını açıp beni bindirdikten sonra sürücü koltuğuna geçti. "Hammaddem bu güzelim. Ayrıca o odun sana arabanın kapısını açıyor ve bunu daha önce hiçbir kadına yapmamıştı."

"Hmm..." Arkama yaslanıp gözlerimi akıp giden yola diktim. "Kendimi özel mi hissetmeliyim?"

Dizlerimden aldığı elimi dudaklarına götürdü. "Sen sadece bu şehrin değil, tüm kâinatın en özel kadınısın."

Elime kısa ama özlem dolu bir öpücük bıraktıktan sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi ve tüm yol o şekilde geçip gitti. Pravi'nin köhne sokaklarında, herhangi bir yapıya ya da ruha rastlamak çok zordu. Çoğu Lazan'a göç etmişti, daha önce burada yaşayanlar bile... Koca bir sahranın ortasına konumlandırılmış gibi duran siyah boyalı evimizin önünde durduk. Ateş kısmen açtığı kapıdan başını uzatarak içeriyi kolaçan etti. Akabinde memnun bir ifadeyle kapıyı ardına kadar açtı ve geçmem için eliyle yol verdi.

Evimin yeni halini görmek için içeri doğru aceleci birkaç adım attığımda donup kaldım. Neredeyse eski halinden eser kalmamıştı. Siyah zeminin yerini geçişli gri taşlar almıştı. Koltuklar yine siyahtı ama yerde kocaman beyaz bir halı vardı. Şömine daha da büyümüştü. Hemen yanına yapılan küçük bölmeye ise odunlar istiflenmişti. Salonun dört bir yanına konulan gaz lambaları daha önce hiç görmediğim kadar büyük ve koyu renk taşlarla bezeliydi. Adımlarımı sarsaklaştıran yoğun bir mutlulukla şömineye doğru ilerledim. Önünde koyu mavi ve turuncu yastıklar vardı. Bunun ne anlama geldiğini bilmek, bakışlarıma ani bir sis bulutu intikal ettirdi.

"Ateş... Sen nasıl bir adamsın?"

Yanıma gelmesini bekleyemeyip koştum ve ona sıkıca sarıldım. Kolları bunu bekliyormuş gibi hızla bedenimi sararken fısıltısı göz kapaklarıma kapanmasını emretti.

"Sana ait bir adamım."

Şu son duyduğum üç kelime, bana olduğum yeri, dilimin ucundaki kelimeleri hatta adımı unutturacak kadar tılsımlıydı.

"Diğer odalara da bakmak ister misin?"

Ellerinden tutarak onu şömineye doğru çektim. "Hayır, daha sonra..."

Şöminenin önündeki minderlere oturduğunda belki daha sonra yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şey yaptım ve dizlerine oturdum. Bakışlarından geçen şaşkınlık bu durumdan aldığı hazzı saklayamıyordu.

"Beğendin mi?"

Etrafa hayranlıkla baktıktan sonra "Beğenmek mi?" diye sordum. "Her şey o kadar güzel ki!"

Eli, kolum boyunca kayarken başı usulca omzuna düştü. Kirpiklerinin elmacık kemiklerine devrilen gölgesi, orada tapılası bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu.

"Senin kadar değil... Bu anı çok fazla bekledim Hare. Savaşın ortasında, o yok edici ışınlar kulağımın dibinden geçip giderken düşündüğüm tek şey senin beni beklediğindi."

Onu göremediğim zamanlarda sayısız kez düşlediğim çehresi şimdi burada, elimin altındaydı. Parmaklarım özgürce ensesine uzanırken, başparmağım kulağının hemen altındaki çukuru okşadı. "Seni bir kez daha kaybetmeye gücüm yoktu. Bu yüzden hep döneceğini düşündüm. Şimdi buradasın, sana dokunabiliyorum."

Elini cebine attı ve parlak taşları olan uzun bir şey çıkardı. Başta bir kolye olduğunu düşündüm ama değildi. Ateş, parlak

taşların bir ucundaki kancayı sol göğsüme, diğer ucundaki kancayı ise omzumun arka tarafından elbiseme geçirdi. Elini çektiğindeomzumdan sarkan taştan askıya hayranlıkla baktım.

"Bu... Bu muhteşem bir şey!"

"Aslında o, bu elbiseye ait değil. Ama askı cebimde öylece dururken o güzel omuzlarından mahrum kalmasını istemedim."

Kollarımı boynuna dolayarak "Bak sen..." dedim imalı bir sesle. "Başka neremi beğeniyorsunuz sayın liderim?"

Kaşları sanki ciddi bir soru sormuşum gibi kavislendi. Sonra şömineye uzanıp varlığını henüz fark edebildiğim bir şişe içkiyi ve iki kadehi kendine çekti. "Belki bu özel geceyi kutlamak için benimle birkaç kadeh içersen, sana cüretkâr cevaplar verebilirim."

Görünmez bir silgi dudaklarımdaki tebessümü ustalıkla sildiğinde bakışlarım şöminenin dur durak bilmeyen ateşine uzandı. Anlamıyordu, bugünü kutlamak istemediğimi, her ne olursa olsun onun acı çektiği bir günde mutlu olmak istemediğimi şiddetle reddediyordu.

3 Nisan; terazinin bir kefesinde dünyaya gözlerimi açtığım gün, diğer kefesinde onun hayatını ıstırapla yitirdiği gün... Nasıl kutlamamı beklerdi benden...

"Bugünün, o gün olduğunu nerden biliyorsun?"

Tereddütsüzce, "3 Nisan olduğunu mu?" diye sordu. "Hesaplıyordum."

Başımı iki yana salladım. "Bence geceyi burada sonlandırmalıyız."

Dudaklarım sanki bir daha hiç açılmayacakmış gibi kapandı. Bir süre o da ben de hiç konuşmadık. Parmakları elbisemin askısında oyalanırken omzumun üzerinden onun ateş mavisi gözlerine baktım. Kafasından geçenleri öğrenmek için zihnine süzülmek istediğim zamanlardan birindeydik. Onu anlayamamak, düğümlerinde kaybolmak... Esasen bunu seviyordum.

"Bu gece..." diye konuştuğumda, gecenin sessizliğine loş bir ışık yakmıştı sesim. "Bu gece için teşekkür ederim."

Dakikalar önce taktığı askımı usulca aşağı kaydırdı ve dudaklarına yer açtı. Mora çalan soğuk dudaklarını köprücük kemiğimin birkaç santim üzerine bastırırken gözlerimi usulca kapattım.

"Teşekkür istemediğimi daha önce birçok kez söyledim." Parmakları gerdanıma kaydığında, avucunu oraya bastırarak sırtımı göğsüne yapıştırdı.

"Ama ısrarla etmek istiyorsan benim aklımda birkaç yöntem var." Karakteristik sesine uzanan arzu ruhumu boyunduruğu altına alırken, tutkunun arsız tınısı üryan ayaklarla bize doğru yaklaşıyordu.

"Yöntemlerini merak etmiyor değilim Karan, yine de bugünü kutlamak istemediğimi biliyorsun."

Çenemi yakalayan parmakları çehremi çehresine çevirdi. Gözlerimiz birbirine tutsakken, dudaklarımızın arasına belki bir santim bile yoktu. "Senin için kutladığımı kim söyledi?"

Dudaklarını dudaklarına bastırdı. Uzun ve tutkulu bir öpücüktü bu, her zaman olduğu gibi...

"Sen benim için doğdun, bana gelmek için yaşadın. Şimdi benimlesin ve ben bugünü, seni bana getirdiği için kutluyorum."

Bana bunu sadece anlatmadı. Dudaklarıyla dudaklarıma soluksuz ve emrivaki bir öpücükle nakşetti. O an anladım ki bu günden kaçış yoktu. Benim için her sene bugünü kollayacak ve anmadan geçiştirmeyecekti.

Elbisemi sabırsızlıkla üzerimden çıkarırken, kopan askım parçalara ayrılarak yere dağıldı. Sırtımın minderle buluştuğu an huzursuzca mırıldanarak dağılan parçalara baktım.

"Onu sevmiştim."

Gömleğini başında çıkarıp atmasıyla bakışlarım ondan başka her detaya körleşti. "Yenisini yaptırırım."

Ellerimi esmer tenine, güçlü kollarına ve geniş omuzlarına uzattım. Onu kendime çekerken içimde taşmak üzere olan bir ateş kazanı vardı. İri elleri kaburgalarıma sarılıyor, kalçalarıma iniyor ve bacaklarıma uzanıyordu. Beni öperken gözlerini kapatıyor, dokunurken yanında olduğuma emin olmak ister gibi uzun uzun izliyordu. Sıcak olduğum zamanlarda, bana dokunduğunda terlediğine şahit olmuştum ve buna inanamamıştım. Şimdi ikimiz de soğuktuk ama tutku dolu birleşmemiz onun alnından süzülen ter damlacıklarını yine tenimle buluşturuyordu. Bu kesinlikle büyüleyiciydi.

"Bir ruh olmasaydım öleceğimi düşünebilirdim. " Dudaklarını zorlukla dudaklarımdan ayırırken yavaşladı. "Her defasında bunu nasıl başarıyorsun?"

Ondan bir farkım yoktu. Hatta belki, ikinci defa ölmüş olabilirdim. "N-Neyi?"

Ağır ağır yutkundu. Alnını alnıma yaslayarak nefes alışverişlerinin rayına girmesini bekledi.

"Uçsuz bucaksız bir uçurumdan düşüyormuşum gibi hissettirmeyi."

"Bunu gerçekten soruyor musun?" Onu üzerimden ittikten sadece bir saniye sonra üstte olan bendim. "Dinle, senin bana yaptıkların daha acımasızca. Göstermemi ister misin?"

Parmakları saçlarımın arasına sızdı. Beni kendine çekerken suratında şehvetin kucakladığı serseri bir gülümseme vardı.

"Evet, bebeğim, fazlasıyla merak ediyorum."

Yüzüme vuran sıcaklıkla birlikte gözlerimi araladığımda henüz sabah olmamıştı. Aslında bu şehirde aydınlık bir sabah görmek mümkün değildi. Yalnızca artık, buranın sakinlerinden biri olarak vaktin hangi ana tekabül ettiğini anlayabiliyordum. Şöminenin canlı ateşi kısa bir süre önce tazelendiğini ele verirken Ateş'in üryan bedenime sarılı kollarına dokundum. Saatlerdir şömineye dönük olan bedenime arkadan sarılmış vaziyette uyuyordu. Saatlerdir mi? Belki de yalnızca dakikalardan ibaretti, zira uykularımıza sızan arzu bizi defalarca birbirimize ait kılmıştı.

"Akşama kadar uyanamayacağını düşünüyordum."

Nefesi saç diplerimi uyarırken, gülümseyerek kollarına daha sıkı sarıldım. Üzerimizdeki ince örtü göğüslerimi ancak kapatıyordu.

"Akşama kadar yerimden kalkmak istemediğim doğru..."

Elleri kıpırdamaya başladı. "Yani seni yeterince yormadım."

Kıkırdayarak ona dönmeye çalıştığım sırada ani vuran ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Ah,"

Başını kaldırdı ve oldukça ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "İyi misin?"

"Hı hı," Elimi karnıma bastırarak ağrının geçmesini bekledim. "Sanırım beni yeterince yordun."

Başını mindere bıraktı ve karnımı şefkatle okşamaya başladı. "Kastettiğim bu değildi, canının yanmasından hoşlanmıyorum. Her ne şekilde olursa olsun."

Bana hissettirdiklerinin kuvvetli bir morfin etkisi vardı. Yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktıktan hemen sonra, " Ben iyiyim," dedim. "Ve sana bir soru soracağım."

Yerdeki kıyafetlerimizin arasından hâlâ tüm ihtişamıyla ışıldayan askımın kırık parçalarını işaret ettim. "Askımın dün giydiğim elbiseye ait olmadığını söylemiştin."

"Evet, aşkı o elbiseye ait değildi."

"Öyleyse nereye ait?"

"Gelinliğine."

Kısa bir an ne söylediğini idrak edemedim. Sonra yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Ama yüzüne baktığımda tepkilerimi keyifle izlediğini gördüm.

"Gelinlik mi giyeceğim?"

Benim aksime oldukça rahattı. "Evlenen kızlar gelinlik giyerler diye biliyordum. Yoksa bu değişti mi?"

"H-hayır, değişmedi ama..."

"Ama?"

"Buralarda daha önce hiç böyle şeyler yapılmamış. Ruhlar tarafından tuhaf karşılanabilir."

Çenemi tuttu ve bakışlarımızı birbirine sabitledi. "Hare, seni o beyaz elbisenin içinde göreceğim. Anladın mı?"

Belime kayan örtü onun karnının hemen altını ancak kapatıyordu. Esmer tenine kaçamak bir bakış attıktan sonra önce gözlerine sonra dudaklarına odaklandım. "Lider sensin, sen ne dersen o."

Bizimle ilgili olan her şeyi en ince detayına kadar düşünmesini seviyordum. Umursamaz ve sert bir adam olmasına rağmen, yönünü bana döndüğünde onu en yalın haliyle karşılıyordum. Soyadı yoktu, sıfatı yoktu. Yanımdayken sadece Ateş'ti. Sevdiğim adam...

"Gel buraya." Sırtım minderden havalanırken, dudaklarımız uzun bir öpüşme için birleşti. Bu defa ellerini benden uzak tutmak için yoğun bir çaba sarf ediyor gibiydi. Rahatsızca mırıldanarak göğsümü onunkine yasladım. Aynı anda dudaklarından dökülen boğuk inilti ağzımın içinde kayboldu.

"Beni zorluyorsun, yapma."

Parmaklarım oldukça iç gıdıklayıcı hareketlerle sırtına kayarken, bakabileceğim en yakın mesafeden gözlerinin içine baktım. "Evet, tam olarak bunu yapıyorum."

Yüzüme düşen saçlarımı usulca geriye aldı. "Seni zorlamak istemiyorum. Bir sonraki uyanışında yüzünde az önce gördüğüm ifadeyi de görmek istemiyorum."

Kirpiklerimden gözbebeklerime damlayan aşk, ona karışmak için acele ediyordu. Cehennemin en kızgın ateşinde de yansam onun kollarında yanacaktım. Dudaklarım sakallarına dokundu, başımı mindere koyarak onu kendime çektim.

"Beni daha güzel zorlayamazdın."

Yola çıkalı dakikalar olmuştu ve ifademi stabil tutabilmek için kendimle savaşıyordum. Vaziyetimi açık etmemek için, yüzümü buruşturmamak için, elimi zonklayan kaslarıma götürmemek için alakasız şeyler düşünmeye çalışıyordum. Her güzel şeyin bir bedeli vardı ve şu an çektiğim acı sabaha kadar yaşadığımız eşsiz dakikaların nahoş bedeliydi. Yine de zamanı başa sarabilseydik her saniyesini yeniden yaşamak için delice bir istek duyardım. Bu, tam olarak bir müptelanın uyuşturucuya duyduğu açlık gibi, sonuçlarını göze alarak su gibi akıp gidecek o anın doruklarına kucak açmaktı.

Araba sert bir frenle evin önünde durduğunda Ateş elini öfkeyle direksiyona vurdu. Kızdığı her ne ise onu fazlasıyla ele geçirmiş görünüyordu.

"Ne oldu?"

Bakışlarını direksiyondan ayırmadan "Benim yüzümden," dedi. Bunu daha çok kendi kendine söylüyor gibiydi.

"Ne senin yüzünden?"

Başını hızla bana çevirdi. "Saklamaya çalıştığın şey."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bakışlarımı kaçırdım. "Ben bir şey saklamaya çalışmıyorum."

Çenemi tuttu ve bakışlarımı yakaladı. "Sence canının acıdığını göremeyecek kadar kör müyüm?"

"Hayır tabii, sadece sandığın kadar çok acımıyor canım."

Başını pişmanlıkla salladı. "Sandığımdan daha fazla acıyor ve bunun tek sorumlusu benim. Sana daha nazik davranmalıydım. Kendime hâkim olmanın bir yolunu bulmalıydım."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama..."

Bakışlarımın bileklerimdeki morluklara takılmasıyla şok oldum. Tanrım, bunlar dün gece mi olmuştu! Ona fark ettirmemeye çalışarak örtmek istedim ama artık çok geçti. Geri çekmek istediğim an elimi yakaladı ve yukarı kaldırdı. Bakışlarındaki öfke derin bir hüzünle perçinlenirken ne söyleyeceğimi bilemedim.

"İrademi sikeyim! Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

Elimi çekmek istedim ama buna izin vermedi.

"'Daha önce olmuştu. Onlar yeni değil!"

Aklıma ilk geleni söylemiş olmam onu kendine duyduğu öfkeden kurtaramadı. Aksine, yalan söylediğim için şimdi bir de bana kızmıştı.

"Tamam, o izler düne ait... Ama inan ki hiç acımıyor."

Morluklara usulca dokundu. "Hissetmiyorsun çünkü daha fazla acıyan yerlerin var."

Son sözleri yanaklarıma birer ateş topu yuvarladı. Gözünden hiçbir detay kaçmaması çoğu zaman beni köşeye sıkıştırıyordu. Tam da şu an, ne yazık ki, o zamanların başını çekiyordu.

"Kendine kızma, ben hiçbir şeyden şikâyetçi değilim."

Dudaklarını bileğimdeki ufak ve aralıklı morluklarda dolaştırarak konuştu. "Bu, canının yandığı gerçeğini değiştirmiyor."

Önümde eğdiği saçlarına dokundum. "Lütfen kendine kızma," diye fısıldadım. "Bu canımı daha fazla yakar."

Tenimdeki dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Bu kesinlikle keyifli bir gülümseme değildi. "Sanırım bir süre senden uzak durarak kendimi cezalandırmam gerekiyor."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

Bu sefer elimi öyle sert çektim ki kurtarmayı başardım. "Bu aynı zamanda beni de cezalandırmak olacak, farkında mısın?"

Ah, hayır, hayır hayır! Bunu söylediğime inanamadım. Bu sefer öyle çok utanmıştım ki az önceki yanında hiç kalırdı.

Ve işte şimdi gerçekten gülümsüyordu. "Benim güzel kızım, gel buraya."

Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Dudakları saçlarımın arasında gezinirken, bıraktığı her busenin bir özür mahiyetinde olduğunu hissediyordum.

"Hadi içeri gir, duş al ve dinlen."

Kollarından ayrılmadan "Ya sen?" diye sordum. "Sen gelmeyecek misin?"

"Mekâna geçip duş alacağım. Yapmam gereken işler var. Akşama doğru seni alırım."

"Nereye gideceğiz?"

Cevabı onu gördüğüm günden beri hiç değişmiyordu. "Gidince görürsün."

"Peki," Sakallarından öptüm. "Görüşürüz."

İnmek üzereyken kolumdan tuttu ve dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz güzelim."

Güçlükle merdivenleri çıkmaya başladım. Ben içeri girene

kadar oradan ayrılmayacağını bilmek ilk defa işime gelmemişti. Gülümsemeye çalışarak Yasemin'in açtığı kapıdan içeri girdim. Ama iki adımdan fazlasını atamamıştım zira Yasemin suratında telaşlı bir ifadeyle önümde dikiliyordu.

"Aa Hare, sen mi geldin?"

"Evet, ben geldim de neden bağırarak konuşuyorsun?"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başladı. "Yok canım, ne bağırması... Hadi odana gidip üzerini değiştir."

"Tamam ama önce bir ağabeyimi göreyim."

Adım attığım an geriye doğru attığı tek adımla yeniden önüme geçti. "Hakan uyuyor ve bence senin de iyi bir uykuya ihtiyacın var."

Sabırsız hareketleri ve orantısız ses tonundan şüphelenerek salona bakmaya çalıştım. "Siz ne karıştırıyorsunuz orada?"

Yasemin'in tüm engel olma çabalarına rağmen ilerlemeye çalıştım. O sırada üstsüz bir şekilde Sezgin çıktı salondan. "Yahu sizin hiç mi özele saygınız yok? Önce Yasemin sonra sen, bir bırakmıyorsunuz uyuyalım."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek birkaç adım geri gittim. "Ben... Uyumak için odanızı tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

Kaşları çatıldı ama suratında her an kahkahayı patlatacakmış gibi bir ifade dolaşıyordu. "Sadece uyuduğumuzu nerden çıkardın turuncu kafa? Belki salon fantezisi ya-"

"Sezgin!"

Derin'in içeriden gelen sesiyle irkilerek sustu "Bak, kızdı."

"Hepiniz kafayı yemişsiniz."

Gözlerimi devirerek arkamı döndüm ve kaldığımız odaya girdim. Derin'in benim için bıraktığı kıyafetlerin arasından rahat birkaç parça alarak banyoya ilerledim. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra uzun zamandır yaptığım gibi be-

denimi soğuk suyun içine bıraktım. Soğuk artık üşütmüyordu ama soğuktan titrediğim zamanları anımsamak bana üşümenin nasıl bir his olduğunu unutturmuyordu. Uzun bir banyodan sonra yorgunluk üzerime bir kum torbası gibi çökmüştü. Hızlı olmaya çalışarak üzerimi giyindim ve kaldığımız odaya girdim. Başımı yastığa koyar koymaz kapanan göz kapaklarım, dün gecenin sıcak görüntülerini zihnime boca etmeye başlamıştı. Ama bir süre sonra, kendimi uykunun kollarında hissediyorken, tüm o mutlu eden görüntüler dağıldı. Ve kendini, seçemediğim ancak iliklerime kadar ürpermeme sebep olan ayrıntılara bıraktı.

"Hare, beni duyuyor musun?"

Kollarımda kuvvetli bir tutuş hissettim ancak tepki veremedim.

"Hare, gözlerini açmalısın."

Bedenimin çekildiğini hissettiğim an gözlerimi açtım. Aynı anda gözpınarlarımdan süzülen yaşlar birer birer yüzümü ıslattı. Endişeli gözlerle beni tutan ağabeyim, uyanmamın verdiği rahatlamayla yatağımın kenarına otururken, hızla inip kalkan göğsüm sakinleşmeme izin vermiyordu. Oysa beni neyin korkuttuğunu bile bilmiyordum.

"Canım, iyi misin?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama sadece başımı sallayabildim. Beni göğsüne çekip saçlarıma öpücükler bırakırken "Beni korkuttun," diye konuştu. "Ne görüyordun?"

Ne görüyordum? Bilmiyordum...

"B-ben... İyiyim."

"Odanın önünden geçerken sesini duydum. Sayıklıyordun, sonra uykunda ağlamaya başladın."

Başımı hafifçe kaldırıp kirpiklerimin altından yüzüne baktım. "Ne söylüyordum?"

Telaşlı ifadesi ciddileşti. "Yapma, diyordun. Seni kollarından tuttuğumda Ateş, diye bağırdın."

Gözlerimi kapattım ve ağabeyime sıkıca sarıldım. Tüm bu kötü rüyaları, iç sıkıntılarımı hastalıklı paranoyalarım doğuruyordu. Evet, bunu kendime yine kendim yapıyordum.

"Annemi özledim. Onu sen de özlüyor musun?"

Şefkatli parmakları saçlarımda gezinmeye başladı. "Özlüyorum. Ama bana kalırsa o en çok seni özlüyordur."

Çenemden sarkan gözyaşımı elimin tersiyle sildim. "Buna inanmamı bekleme. Sen onun biricik oğluydun."

"Hadi ama Hare," Buruk gülümseyişinin sesini duydum. "Saatlerce saçlarını tarayıp ördüğünü hatırlıyorum. Komşu kadınlara en çok seni överdi. Biliyor musun? Helin bir ara evlatlık olduğunu bile düşünmüştü."

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Helin'i öz kardeş olduğumuza bizzat ben inandırmıştım."

Ah, Helin! Benim biricik kız kardeşim. Kim bilir şimdi ne yapıyorsun?

"Bazen gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum. Her şey her an uyanacağım bir rüya gibi geliyor. Annemi ve Helin'i düşünmemeye çalışıyorum ama hiç aklımdan çıkmıyorlar."

"Çünkü düşünmediğinde onları terk etmiş gibi hissediyorsun, kendini suçluyorsun."

"Bu histen nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Öyle olmadığını düşünerek ağabey. Buraya kimse kendi isteğiyle gelmedi."

Hüzünlü bir iç geçirdi. "Belki bir gün, onları da burada görebiliriz."

"Hayır, hayır böyle düşünme. Kendini bu umuda bağlama. Onların zamanı geldiğinde sıcak yataklarında ecelleriyle ölmelerini isterim. Bizim gibi değil..."

Usulca burnuma dokundu. "Sen burada olmaktan mutlusun, değil mi?"

Kendimi biraz olsun toparlayabildiğimde geri çekilip ona baktım. "Senden saklamayacağım. Buraya ilk geldiğimde bir felakete düştüğümü anlamıştım. Ama bir sonrakinde, gözlerimi burada açabilmek için can attım."

Gülümsedi. "Daha doğrusu can verdin."

"Tabii, öyle de denebilir."

Aklına her ne geldiyse gülümsemesi ağır ağır soldu. Sıkıntıyla sakallarını ovalarken bakışları yere düştü. "Yarın gidiyorsun. Evleniyorsun ve ben, bunun hiç böyle olacağını düşünmemiştim. Hazırlıksızım ufaklık."

"Ağabey," Dizinde duran elini sıkıca tuttum. "Ben bir yere gitmiyorum. Hep yanında olacağım. Söz veriyorum."

"Biliyorum güzelim. Sadece her daim gözümün önünde olmanı isterdim."

Muzipçe elini çekerken "Hadi ama..." dedim. "Bu dünyada da böyle olmayacaktı."

"Biliyorum."

"Mutlu olacağım. Sen de burada, Yasemin ile mutlu olacaksın."

Bir an duraksadı. Kehribar rengi gözlerinden silik bir gölge geçti.

"Ağabey, öyle değil mi?"

Hızlıca yutkundu. "Tabii, tabii öyle."

Bakışlarını ısrarla kaçırması huzursuz olmama sebep olmuştu. "Neyin var? Yoksa Alya canını mı sıkıyor?"

"Hayır, sadece..." Her ne söyleyecekse bundan vazgeçerek ayağa kalktı. "Sorun yok güzelim. Haydi, içeri geçelim, Yasemin yemek hazırlamış."

Başka bir şey söylemeden odamdan çıktığında peşi sıra iler-

ledim. Yasemin üzerinde bolca yemeğe ev sahipliği yapan güzel bir sofra hazırlamıştı. Sezgin bizi gördüğü an sabırsızca yemeğe başladı. Derin bunu fark ederek sevgilisinin eline vurdu ve gözlerini irileştirerek ikaz etti.

"Bari masaya oturmalarını bekle Sezgin!"

Sezgin ağzına doldurduğu şeyleri bitirmeden konuştu. "Geldiler ya işte."

Ağabeyimle birlikte masaya oturduk. O sırada Alya hardal rengi, kısa geceliğiyle içeri girdi. Ağabeyim ona refleks olarak kısa bir bakış attı, gözlerini tekrar masaya çevirdi. Bir saniye sonra bilinçli olarak baktı ve bu da kısa sürdü.

"Derin, yiyebileceğim bir şeyler var mı?"

Derin masadakileri işaret ederek "Hepsi çok lezzetli görünüyor," dedi. "Yiyebilirsin."

Her birini Yasemin yaptığı için ağzına bile sürmeyeceğini biliyordum. "Kendime yenilebilir bir şeyler hazırlayacağım." Uzun, siyah saçlarını sol omzuna toplayarak mutfağa yöneldi.

"Bu kız beni sinir ediyor. Üzerine atlamamak için zor tutuyorum kendimi!"

Gözlerimi mutfakta oyalanan Alya'dan ayırmadan "O da bunu istiyor." diye konuştum. "Ona istediğini verme."

"Haklısın."

Konuyu dağıtmak için yaptıklarından birkaç lokma aldım ve iştahla yedim. "Eline sağlık, yemeklerine bayılıyorum."

"Afiyet olsun canım."

Çatalımı bir kez daha ağzıma götürmek üzereyken aklıma gelen detayla duraksadım. "Farkında mısınız? Yarın bu şehirde ilk defa düzenlenecek bir tören var ve bu evde hiçbir hazırlık yok. Açılış için bile daha fazla heyecan vardı."

Sözlerimin beraberinde Yasemin ve Derin birbirine baktı. O bakışlarda benim anlayamadığım sessiz bir iletişim vardı.

"Hazırlanmadığımızı kim söyledi ki?" Yasemin'in gözbeneklerine beni saatler önce karşıladığı anki afallamışlık oturdu. "Hazırlanıyoruz biz."

"Nasıl hazırlanıyorsunuz? Mendes'e yalnızca birer kıyafet diktirdiniz."

İkisinden de cevap gelmezken beklenmedik bir şekilde Sezgin araya girdi. "Onları giyseler ne olur? Bence yenisine hiç gerek yok, israf kötü bir şeydir."

Yasemin ve Alya aynı anda aynı şeyi söylediler.

"Sezgin, susar mısın?"

Sezgin alınmış bir tavırla yemeğine devam etti. Yasemin'in aksine Derin oldukça rahat görünüyordu. Gülümsedi ve "Merak etme," dedi. "Biz hazırız. Yarın her şey mükemmel olacak."

"Pekâlâ, size güveniyorum kızlar."

Yasemin bize doğru eğilerek fısıldadı. "Bana güzel bir haber verin ve Alya'nın törene katılmayacağını söyleyin."

Derin, Yasemin'in gözlerindeki kıskançlığı tıpkı benim gibi okuyabiliyordu. Evet, Alya onu sinir etmek için elinden geleni yapıyordu ama Yasemin de ağabeyim ile kendisini Alya'nın gözüne sokmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Senin için üzgünüm ama gelmeme gibi bir şansı yok. Ateş'e karşı böyle bir şeyi göze alamaz."

Yasemin hayal kırıklığıyla sandalyesine yaslandı. "En azından törenden sonra onu daha az göreceğim. Bunun için mutluyum."

Derin başıyla onu onayladıktan sonra bana odaklandı. "Aslında törene şahitlik etmesi, en fazla Hare'nin işine gelir."

"Anlamadım. Neden böyle bir şey işime gelsin ki?"

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Bizzat gözlerinin önünde ağabeyinin karısı olacaksın. Bundan sonra aynı evde yaşayacağınızı baz alırsak bu durum sana olan tavırlarında önemli bir rol oynayacaktır."

Sözleri mantıken doğru olabilirdi ama teoride yanılma payı oldukça yüksekti. Çünkü Alya lakayt bir kızdı. Beni sevmiyordu ve sırf bu yüzden hangi sıfata müdahil olduğumu önemseyeceğini hiç sanmıyordum.

"Beni sevmediği gibi saygı da duymayacak. Tek istediğimtaşkınlık yaratmaması Derin. Sence bu mümkün mü?"

Derin ona yönelttiğim soruyu yanıtlamak üzereyken, Alya'nın mutfaktan çıkmasıyla susmak zorunda kaldı. Alya, küçük adımlarla salonun çıkışına yöneldi. Elindeki topraktan yapılma çukur kâse ağzına kadar doluydu. Ağabeyimin sandalyesinden kalkmak üzere olduğunu gördüm. Onu uyarmak istedim ama garip bir şekilde geç kaldım. Ağabeyim sandalyeden kalktığı an Alya adımlarını hızlandırdı ve çarpıştılar. Kasedeki sıvı her ikisinin de üzerine boca olurken, Alya irkilerek sendeledi. Ağabeyim düşmemesi için onu belinden yakaladı ama Alya'nın kolları boynuna dolandığı için birlikte tekli koltuğa düştüler. Alya altta, ağabeyim hemen üzerindeydi. Yasemin söylenerek ağabeyimi kolundan tuttu ve kalkması için geri çekmeye çalıştı. Ama temas halinde bulundukları o kısacık zaman diliminde, bakışları birbirine sıkıca tutunmuştu.

Ağabeyim çatılan kaşlarının altından Alya'nın açık mavi gözlerine derin bir bakışla baktı. Tanrım, bunu yalnızca beni görmüştüm?

Yasemin nihayet ağabeyimi geri çekti ve ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Ne diye tutuyorsun onu? Bıraksaydın da yere kapaklansaydı!"

Ağabeyim, yaşadığı anın şaşkınlığından kurtulabilmek için kısa bir süre boş gözlerle yere baktı. Alya kalkmak yerine daha da yayıldığı koltuktan gülümserken, Yasemin öfkeden deli oluyordu.

"Düşmesini istemedim." Ağabeyim kısık sesle söylediklerinin hemen ardından bir suç işlemiş gibi Yasemin'in yüzüne baktı. "Refleksti."

Alya usulca koltuktan kalktı. Ağabeyimin yanında geçerken, Yasemin'i çığırından çıkaracak o son hamleyi yaptı.

"Reflekslerin ne zamandır beni korumaya meyletti, kocacığım?"

Yasemin kulak tırmalayan bir çığlık atarak Alya'nın saçlarına yapıştı ve onu yere düşürdü. Alya'nın karnına oturup onu tokatlamaya başlarken, onları ayırmak için atılan Derin'in gücü Yasemin'i durdurmaya yetmiyordu. Alya, kollarını yüzüne siper etmiş kendini korumaya çalışıyordu ama Yasemin öylesine çıldırmıştı ki indirdiği her darbe parmak boğumlarını Alya'nın sahne kanına boyuyordu.

Koşup Yasemin'in bir koluna da ben yapıştım. "Yasemin dur artık!"

Dirseğiyle beni itip Alya'ya vurmaya devam etti. Alya çığlık çığlığa bağırıyor, onu kurtarmamız için emirler yağdırıp duruyordu. Konuştukça Yasemin'in öfkesi daha da artıyor ve yumruklarını hız kesmeden indirmeye devam ediyordu. Bir kez daha Yasemin'in koluna yapıştım ve tüm gücümle onu geri çektim.

Derin ile birlikte onu zoraki Alya'nın üzerinden aldığımız an Sezgin, Alya'yı kucakladığı gibi odasına götürdü. Ağabeyim, koca bedenini az önce kalktığı sandalyeye bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Ne hissettiğini bilemezdim, anlayamazdım. Ama şu an ne denli sıkıntılı olduğunu görmek beni üzüyordu.

Derin Yasemin'i kaldırıp tekli koltuğa oturttu. Yasemin hâlâ çok öfkeli görünüyordu. Parmak boğumlarındaki kana bakarak avuçlarını sıktı. "

Neden aldınız onu elimden? Çok daha fazlasını hak ediyordu."

Önünde diz çöktüm ve kollarımı dizlerine koydum. "Haklısın. Bunu sana daha önce onlarca kez söyledim, söyledik. Sen haklısın Yasemin. Ama bu tavrınla kendini haksız duruma düşürüyorsun. Alya'ya istediğini veriyorsun. Her şey bir yana, sorunlarını şiddetle çözemezsin."

Sanki beni hiç duymamışçasına arkasına yaslandı. Koyu kahve gözleri uzaklara dalmıştı. "Farklı bir şeyden bahsediyor olsaydık, sonuna kadar haklı olabilirdin. Ama konu Alya ise bence çözmenin en güzel yolu şiddet!"

Daha fazla konuşmadan ayağa kalktım. Ne söylersem söyleyeyim, şu an beni anlayabilecek durumda değildi. Kimsenin tek kelime etmediği dakikaların ardından Sezgin bozuk bir ifadeyle geri döndü. Eski yerine oturup ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve bir çözüm arar gibi bize baktı.

"Dudağı patlamış ve sol kaşı da açık, Ateş'e bunu nasıl izah etmeyi düşünüyorsunuz?"

Ağabeyimin bakışları bir anda masadan ayrıldı ve Sezgin'e çevrildi. Takıldığı şey, Alya'nın aldığı hasar mı yoksa Ateş'e vereceğimiz hesap mıydı? Bundan asla emin olamazdım.

"Önce Alya'nın yaptıklarını anlatmaya başlayarak..." Yasemin'in minnet duyan bakışları, bakışlarımı buldu. "Sonuçta Yasemin durup dururken zarar vermedi Alya'ya."

"Elbette," diye araya girdi Derin. "Yine de Ateş bunu hoş karşılamayacaktır. Alya onun kardeşi, kim kardeşini suratı dağılmış bir halde görmek ister ki?"

"Hiç kimse... Ateş ile bu konuyu konuşacağım," dediğimde Yasemin avucunu dizime yasladı. Öfkesine karışan keder biliyordum ki beni zor durumda bıraktığını düşündüğü içindi.

"Ah Yasemin, keşke kendini tutabilseydin. İşte o zaman Alya sağlam bir ceza alırdı."

Yasemin hayıflanırcasına başını salladı. "Haklı olabilirsiniz. Yine de yaptığım şeyden pişmanlık duyduğumu söyleyemeyeceğim."

Derin de tıpkı benim gibi Yasemin'e laf anlatamayacağını anlayarak göz devirdi. "Gidip Alya'ya bakacağım."

Derin'in ardından önce Sezgin sonra ağabeyim ve Yasemin

odalarına çekildi. Ortada kalan yemek masasını topladıktan sonra mutfaktaki işleri hallettim. Ev fazla sessizdi ve vakit epeyce ilerlemişti. Ateş'in birazdan geleceğini düşünerek hazırlanmak üzere odama yöneldim. Alya'nın odasının önünden geçerken, kapısının aralık olduğunu gördüm. İçeriden hiç ses gelmiyordu, muhtemelen Derin yaralarını temizledikten sonra uyumuştu. Nasıl olduğuna bakmak için başımı kapı aralığından uzattığım an kalakaldım. Başucundaki adam ağabeyimden başkası değildi. Arkası dönük olduğu için beni görmüyordu ama Alya'nın kaşındaki yaraya uzanan elini rahatlıkla görebiliyordum. Başparmağı usulca yaraya dokundu. Alya acıyla yüzünü buruşturdu ama öyle derin bir uykudaydı ki uyanamadı. Neden burada olduğunu anlayabilmek için ağabeyimin yüz ifadesini görebilmeyi isterdim. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ne kadar huzursuz olduğunu hissedebiliyordum. Hafifçe eğildi ve bu kez dudağının kenarındaki yaraya dokundu. Alya çıplak bacaklarını karnına çekti ama yine uyanmadı. Ağabeyim bir şeyler mırıldanmaya devam ederken, Alya'nın çehresindeki acı ifade yavaş yavaş siliniyordu. Sanki ağabeyim parmak uçlarıyla ona narkoz veriyordu.

"Şu haline bir bak, neden hiç susmayı denemiyorsun?"

Kısık sesle söylediklerine kulak verdim. Uyanmasından korkmadan Alya ile konuşuyordu.

"Asla susmayacaksın. Bedeli ne olursa olsun içindekileri söyleyeceksin, değil mi?" Eli saçlarına çıktığında bir an duraksadı. "Ama ben seni böyle görmek istemiyorum. Alya, seni hep iyi ve mutlu görmek istiyorum." Burukça gülümsediğini duydum. "Bana bunun nedenini açıklayabilir misin?"

Elini geri çektiğinde telaşla oradan ayrıldım ve kendimi kaldığımız odaya attım. Afallamıştım. Hızla üzerimdekilerden kurtulup elime gelen ilk parçaları giyindim. Saçlarımı tarama-

yı es geçerek tepemde sıkıca topladım. İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra başımı ellerimin arasına aldım ve düşünmeye çalıştım. Bir türlü ağabeyimin Alya'nın odasında olmasına anlam veremiyordum. Yoksa hâlâ... Ah, hayır! Hayır, hayır...

Ağabeyim Yasemin'i seviyordu. Bundan emindim.

Peki ya, Alya'yı sevmediğinden emin miydim?

"O güzel kafanın içinden neler geçiyor?"

Ruhuma şefkatle dokunan sesine döndüğümde kapının ağzında durmuş beni izlediğini gördüm. Kim bilir ne zamandır oradaydı?

"Hiç hoşuna gitmeyecek şeyler..."

Yaklaştı. Üzerinde siyah bir pantolon ile ayın renk gömlek vardı. Yavaşça yanıma oturdu ve bana dikkatle baktı. "Dinliyorum."

Elbette ki ona son şahit olduğum şeyden anlatamazdım ama yaşanan arbedeyi saklamanın imkânı yoktu.

"Ateş, Yasemin ve Alya kavga etti."

İfadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Bu olağan bir şey Hare. O iki kız yan yana geldiğinde sürekli birbirlerini yiyorlar."

Dudaklarımdan yükselen derin nefesten cesaret alarak "Her zamanki gibi değil," diye konuştum. "Yasemin bu defa kendini tutamadı. Alya'nın suratı pek iyi durumda değil."

Bir an bakışlarım boşluğa düştü. Sonsuz gelebilecek bir zaman dilimini iç geçirmeye ayırdı. Sonra bana baktı ve kısık sesle sordu. "Neler oldu?"

"Alya ağabeyime bir şey söyledi. Ne olur, ne olduğunu söylememi isteme. En azından benden duymaman gerekiyor. Yasemin de çıldırdı. Zor aldık Alya'yı elinden. Yasemin'e, yaptığının yanlış olduğunu söyledim ama doğrusunu istersen, ben olsam aynı şeyi yapmazdım da diyemiyorum..."

Gülümsemeye çalıştı. "Benim için bir kadını dövdüğünü görmek üzerinde nasıl dururdu, merak ediyorum doğrusu."

Kaşlarım anında çatıldı. "Gerçekten şu an tek merak ettiğin şey bu mu? Bunu sana nasıl anlatırım diye şekilden şekle girdim."

Elini belime atıp beni kendine çekerken, yüzünde sahici bir gülümseme vardı. "Alya'nın bunu hak ettiğinden eminim. Ona hiç el kaldırmadım. Belki de Yasemin'den aldığı ders sayesinde biraz olsun hizaya gelir."

Elleri belimi sardığı an kollarım gayriihtiyari boynuna dolandı. "Yani Yasemin'e kızmadın, öyle mi?"

"Bunu sen değil de bir başkası anlatmış olsaydı, kızabilirdim. Ama sevgilim olman bir yana, senin ne kadar adaletli olduğunu biliyorum. Bana asla yalan söylemeyeceğini de öyle..."

Parmaklarımın ucunda yükselerek dudağının kenarına minnet dolu bir öpücük bıraktım.

"Teşekkür etmemden hoşlanmadığını biliyorum ama bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Burnumu burnuma dokundururken "Teşekkür için çok yetersiz bir öpücük," diye fısıldadı. "Uzun ve ıslak bir öpücüğü tercih ederdim."

Sahte bir kızgınlıkla göğsüne vurdum. "Seni edepsiz adam! Ne yapacağım seninle, hiç bilmiyorum."

"Benimle ne yapacaksın." dedi sorar gibi. "Aklımda inanılmaz öneriler var. Duymak ister misin?"

Kasılan yanaklarımı içeri çekip dudaklarımı birbirine bastırdım. İşte o zaman sesli bir şekilde güldü.

"İtiraf et, şikâyet ettiğin bu tavrıma deli oluyorsun."

""Hiç de bile!"

Tabii ki öyle...

İfadesi ağır ağır ciddileştiğinde, aklındaki konunun değiştiğini anladım. Bakışları bedenimde gidip geldikten sonra gözlerimde son buldu.

"İyisin değil mi? Ağrın geçti mi?"

Bakışlarımı istemsizce kaçırdım. Bunu sormasa olmaz mıydı?

"İyiyim. Endişelenecek bir şey yoktu zaten."

"Umarım doğruyu söylüyorsundur."

"Doğruyu söylüyorum ve daha fazla bu konu hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum."

Elimi tuttu ve bizi odadan dışarı çıkardı. "Burada kalıp kızarmanı seyretmek isterdim ama yapman gereken bir gelinlik provası var turunçgil. O yüzden gitmemiz gerekiyor."

Üzerimdeki straplez elbisenin satenimsi kumaşı zemini öperken, bu desensiz, işlenmemiş halinden nasıl bir gelinlik çıkabileceğini düşündüm. Mendes ise sanki işin en mühim kısmını tamamlamış gibi yaslandığı tezgâhından beni süzüyordu. Üzerinde koyu pembe dizde biten bol bir elbise, ayağında tüylü beyaz terlikler vardı. Kapıdan içeri girip onu bu halde gördüğümde gülmemek için dudaklarımı ısırmıştım. Zira ölçülerimi alırken o küçük iğnelerin yanlışlıkla(!) bir yerlerime batmalarını istemiyordum. Dişlerinin arasına aldığı kalemi döndürmeye başladı, aynı anda küçük adımlarla kendisi de etrafımda dönmeye başladı. Yine bana fikrimi sormuyordu ama bu kez susmamakta kararlıydım.

"Çok çelimsizsin. Kumaş bir türlü üzerine oturmuyor."

Sesli bir nefes verdikten sonra aynadaki aksimi işaret ettim. "Bence gayet hoş duruyor. Ayrıca bir kusur arıyorsan kumaşına bak, yağ gibi kayıyor üzerimden."

Ağzını açtı ve büzdü. Evet, bu görüntüyü görmektense hiç konuşmamış olmayı tercih ederdim.

"Kız gudubet, ömrü hayatında o bed tenine böyle kaliteli kumaş değdi mi acaba?"

"Bed derken?"

"O beğenmediğin kumaş ipek mikado ile eşdeğerdir, haberin olsun."

"O dediğin ne, bilmiyorum."

Şaşkınca elini ağzına kapattı. "Ayy, umarım bu varoşluğunu benim yakışıklı liderime de geçirmezsin!"

Cevap vermeme fırsat tanımadan kumaşı bel kısmından çekiştirerek arkada sabitledi. Aynı şeyi göğüs kısmına da yaptıktan sonra tezgâhtan makasını aldı.

"Göğüs formunu ayarlayacağım. Kıpraşma da kemiklerine batmasın makas."

Gözlerimi devirerek sabit durmaya gayret ettim. Mendes, olanca ciddiyetiyle kumaşa göğüs kısmından kalp şekli verdi. Ardından arkama geçti ve sırtımın tam ortasından başlayan kumaşı kuyruk sokumuma kadar keserek ikiye ayırdı. Bollaşan kumaş düşmesin diye göğsüme bastırdığım an omzuma vurarak olduğum yerde sendelememe sebep oldu.

"Kız! Kıpırdama demedim mi sana?"

"Ama arkasını kestin. Görmüyor musun, üzerimden düşecek."

Elini beline yerleştirdi ve tıpkı bir mahalle karısı edasıyla bana baktı. "Düşse ne olacak? Çok mu meraklıyım senin o fasulye memelerini görmeye? Ayol benimkiler bile seninkinden irice."

"Sence şu an seninle meme yarıştırmaya hevesli gibi mi duruyorum?"

Öyle bir döndü ki saçları uzun olsa suratıma savuracağından hiç şüphem olmazdı.

"Yarıştıramazsın zaten."

Tezgâhının başına geçti ve camsız gözlüklerini takarak bir

şeyler çizmeye başladı. Birkaç dakika sonra bana bakma zahmetinde bulunduğunda, sıkıntıdan patlamak üzereydim.

"Eteğindeki kumaşa tüllerle gül formu vereceğim. Üst kısmına da ışıltılı taşla-"

"Bir dakika," dedim işaret parmağımı kaldırarak. "Etekte tül olabilir ama şekil verme, kumaş hizasında yere uzansın. Göğüs kısmında taş yerine inciler olabilir ama abartılı değil, tek sıra yeterli."

İşaret ve orta parmağını şakağına yaslayarak, "Zevksizzz!" diye bağırdı. "Ayol, gelinlik bu, gelinlik! Hem şehirdeki ilk düğün merasimi ve daha önemlisi liderin eşi olacaksın. Bir güncük varoşluğu elden bıraksan mı acaba?"

Gülümseyerek dirseğimi tezgâha dayadım. Başka dilden anlamayacaktı. "İstersen varoşluğumdan biraz da çok sevdiğin lidere bahsedeyim. Hı? Ne dersin Mendes?"

Gri gözleri fare kesen bir kedi gibi kısıldı. "Tehdit mi ediyorsun kız, sen beni, o kuş kadar beyninle."

"Elbette hayır. Sadece yapmayı düşündüğüm şeyden bahsediyordum."

Çizim yaptığı kâğıdı alıp yırttı. "Dediğin gibi olsun, kenafir gözlü."

Kumaş kabine ilerlerken, omzumun üzerinden ona bakıp kocaman gülümsedim. "Eminim, harika iş çıkaracaksın tatlım. Şimdiden kolay gelsin."

Kabine girmeden önce son gördüğüm şey, ağzını abartılı biçimde kımıldatarak taklidimi yaptığıydı.

Dönüş yolunda ne o ne de ben hiç konuşmadık. Beni kendine çekti, başımı omzuna yasladı ve tüm yolu o şekilde arkamızda bıraktık. Arabadan benimle birlikte indiğinde gitmeyeceğini anlayarak içten içe sevindim. Ama bu sevincim eve girip de Ateş'in Alya'nın odasına yönelmesiyle tedirginliğe dönüştü. Tahmin ettiğim gibi kız kardeşiyle konuşacaktı. Buraya kadar hiç bir sorun yoktu ama Alya'nın ona anlatacaklarını düşündükçe bir şeyler içimi kemiriyordu. Kendini haklı çıkarmak için yalan söyleyeceğinden kuşkum yoktu. Sıkıntıyla avuçlarımı birbirine sürterek ayağa kalktığımda, Derin niyetimi anlayarak başını salladı. Hiç istemesem de, içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Ateş'in bizi şuçlamayacağını biliyordum ama Alya'nın ona neler işlediğini anlamanın tek yolu, ne yazık ki kulak misafiri olmaktan geçiyordu!

Kararsız adımlarla Alya'nın odasına doğru yürüdüm. Kapı kapalıydı ama konuşma sesleri çok net olmamakla birlikte dışarı taşıyordu. Derin bir soluk verip başımı pervaza yasladığım an Alya'nın hıçkırıklarını duyumsadım.

"Bana neden kızdığını anlamıyorum. Hem dayak yedim hem de suçlanıyorum. Bana nasıl acımasızca vurduğunu anlatan olmadı değil mi sana? Şu halime bak, hala canım yanıyor."

Tam tahmin ettiğim gibi, aldığı zararı Ateş'in gözüne sokmaktan çekinmiyordu.

"Görüyorum Alya. Görüyorum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

"O zaman neden içeri gidip o kadına haddini bildirmek yerine buraya gelmiş beni sorguluyorsun?"

Ateş bir süre sessiz kaldıktan sonra sıkıntılı bir nefes verdi. "Seni sorguladığımı söylüyorsun ama bana hala bir cevap vermedim. Son kez soruyorum Alya, ne yaptın da Yasemin seni bu hale getirdi?"

Alya'nın hıçkırıkları sessizleşirken, adım gibi emindim ki şu an ne söyleyeceğini kuruyordu kafasında.

"Yalan bir şey söylemedim. Biliyorsun, biz Hakan ile evliydik. Ben yalnızca bunu hatırlattım. Çünkü beni zorladı, tahrik etti."

Ah! Alya... İçeri dalıp bunun koca bir yalan olduğunu söylememek için kendimi frenledim.

"Yine mi Hakan meselesi!"

Ateş'in bağırmasıyla olduğum yerde irkilirken, hıçkırık sesleri yeniden yükseldi.

"Evet, yine Hakan meselesi! Onu hâlâ ne kadar çok sevdiğimi senden saklamayacağım. Benimle dalga geçer gibi onu ve yanındaki yılanı gözüme sokmaya çalışıyorsunuz! Ne sanıyorsun? Yanında bir kadın var diye onu sevmekten vaz mı geçeceğim? Söylesene ağabey, Hare'nin yanında başka bir adamı görseydin sen vaz-"

"Kes sesini!"

Duyduğum hareketliliğin ardından Alya acıyla inledi.

"Ah, bırak kolumu canımı yakıyorsun?"

Yükselen adım sesleri öfkeyle yoğrulmuştu. "O halde sözlerine dikkat et. Bahsettiğin kadın yarın benim karım olacak. Öyle olmasa bile adı dahi bir başkasınınkinin yanında anılamaz!"

"Bak, sen adının bile anılmasına tahammül edemezken ben nelere katlanıyorum. Nasıl acı çektiğim hakkında bir fikrin var mı? Söylesene ağabey, beni sevmeyi ne zaman bıraktın?"

Alya'nın sesi öylesine acı doluydu ki kendimi onun için üzülmekten alıkoyamadım. Gerçekten Ateş'in onu sevmediğini mi düşünüyordu?

"Alya..." Bu kez sesine hüzün yayılmıştı. Alya'nın sözleri Ateş'i üzmüştü. İçeri girip ona sarılmamak için bu kez tırnaklarımı avucuma batırdım. "Hakan'dan uzak durmanı istemem seni sevdiğim için, üzülmemen için..."

Alya ağlamaya devam ederken Ateş, "Gel buraya," dedi. Şimdi kardeşine şefkatle sarıldığını biliyordum. "Yarın evimize döneceğiz ve sen törenden sonra bir daha Hakan'ı görmeyeceksin. Anlaştık mı küçüğüm?"

"Nasıl yapacağım? Bunu da söyle, onu görmeden nasıl dayanacağım? Yaşadıklarımızı nasıl unutacağım?"

"Beni dinle, aranızda her ne yaşandıysa gerçek değildi. Hepsi yaptığın büyünün birer parçasıydı. Bunu kabullenmek zorundasın."

"Kabullenmek istemiyorum. Ber her şeyi gerçekmiş gibi yaşamıştım."

Ateş, kardeşi için üzülüyordu ama doğruları söylemekten kati surette imtina etmiyordu.

"Yalnızca sen öyle yaşadın Alya, yalnızca sen... Sırf bu yüzden kabullenmekten başka çaren yok."

Alya onu duymuyor gibiydi. Sayıklamaya devam ettiğini duydum. "Nasıl yapacağım, Nasıl yapacağım?"

"Annemizin bir sözü vardı, hatırla: Göz görmeyince gönül katlanırmış."

Alya sordu. "Sen yapabilir miydin?"

Ateş hiç düşünmedi. "Yapamazdım."

Usulca geçen dakikalar bizi son kutsal bağlarımızı da birleştirecek olan tören gecesine taşıdı. İçimde kanat çırpan duyguların izin verdiğince, Derin'in sırtımdaki uzun iplikleri bağlamasını bekledim. Gelinliğim tam istediğimi gibi olmuştu. Üst kısmı gövdemi ikinci bir deri gibi sararken, kalp formundaki

göğsü incilerle bezeliydi. Alt kısmı kabarık sayılmazdı ama tül bolluğu nedeniyle yoğun ve iri piliseler varmış gibi görünüyordu. Mendes her detayı istediğim gibi yapmış olsa da kuyruk kısmında kendi bildiğini okuyarak uzattıkça uzatmıştı. Öyle ki arkamdan yürüyen birinin kuyruğuma basmaması için en az bir metre geriden gelmesi gerekiyordu.

"Makasla mı kessek acaba?"

Derin ipleri kendine çekerek iyice sıkıştırdıktan sonra fiyonk biçiminde bir düğüm attı.

"Saçmalama Hare, gelinliğin oldukça sade, bırak da kuyruğunda bir esprisi olsun."

"Olur da Ateş kuyruğuma takılacak olursa asıl espriyi o zaman görürüz. "

Derin'in donuk suratında içten bir gülümseme belirdi. "Mendes'e yapacaklarını tahmin bile edemiyorum."

Aynadan dağınık saçlarıma ve solgun suratıma baktım. "Makyajımı sen yapacaksın değil mi?"

Omuz silkti. "Aslında Mendes bu konuda çok hevesli." Elini beline koyarak Mendes'in taklidini yaptı. "Onun o bed suratını benden başka kimse bir şeye benzetemez, diyordu aşağıda.

Surat asarak yatağın kenarına oturdum. "Benden ne istiyor, anlamıyorum. Sürekli bana laf çarpıyor."

"Mendes hoşlandığı insanlara takılır. Bence seni sevdi."

"Hiç sanmıyorum."

Göz kırptı. "Bana güvenebilirsin."

"Yine de saçımı ve makyajımı ona bırakmaya niyetim yok." Derin'e dikkatle bakıp tören alanına geldiğimizden beri merak ettiğim soruyu sordum. "Saçını makyajını yapmışsın ama üzerini giyinmemişsin. Yasemin de öyle. Ne karıştırıyorsunuz siz?"

Bakışlarını kaçırıp çıkışa yöneldi. "Ne karıştıracağız? Kirlen-

mesin diye en son giyinmek istedik, hepsi bu. Her neyse, ben malzemeleri almaya gidiyorum. Birazdan yanına geleceğim. Ateş hangi odada olduğunu bilmiyor. Bu koca sarayda da seni bulması zor ama her ihtimale karşı kapıyı kilitleyeceğim."

Derin söylediği gibi odadan çıktıktan sonra kapıyı üzerime kilitledi. Hatırladığı en son düğün, yaşarken şahit olduğuydu. Bu yüzden anımsadığı gelenekleri uygulamaktan kaçınmıyordu. Bu geleneklerin başında ise Ateş'in beni törenden önce görmemesi geliyordu. Oturduğum yerden kalkıp dar, uzun ve camsız pencereye yaklaştım. Burası Ateş'in Andelko'yu alt ettiği saraydı. Andelko'nun kara sarayıydı. Bunu düşünürken bir an için ürperdim. Törenin burada olması Sezgin'in fikriydi. Ateş başta sıcak bakmasa da benim için sorun olmayacağını söylediğimde kabul etmişti.

İçinde bulunduğum sarayın en yüksek odasından aşağı baktım. Yalnızca bulunduğum oda ve sarayın devasa bahçesi özenle düzenlenerek tören için hazır hale getirilmişti. Hava zifiri karanlıktı ama tören alanı bu uzaklıktan oldukça göz alıcı ve kusursuz görünüyordu. Belli aralıklarla dizilen kare biçimindeki ahşap masaların etrafına oturulması için yüksek kütükler konulmuştu. Masalar çok sayıda olmalarına rağmen ortadaki yuvarlak alan fazlasıyla genişti. Gaz lambaları, siyah halatı anımsatan kalın bir ipe dizilmişti ve o ip, ağaçların yüksek dallarının arasından dolanarak çepeçevre sarmıştı. Masalarla oluşturulan dairenin kesintiye uğradığı yerde, tam o noktada toprakla yükseltilen zemine uzun ahşap masa ile aynı hammaddeden elde edilen iki yüksek sandalye yerleştirilmişti. Gülümsedim, orası lider ile müstakbel eşine aitti...

Ruhlar yavaş yavaş tören alanını doldururken, yatağa uzandım ve gözlerimi kapatarak Derin'in dönmesini beklemeye başladım.

"Hare, uyanman gerekiyor."

Düştüğüm karanlığa sızan ses, bilincimi yakalamaya çalışıyordu.

"Lütfen, artık aç gözlerini."

Kolumdaki baskıyla irkilerek gözlerimi açtığımda, Derin'in endişeyle üzerime eğildiğini gördüm. Onu beklerken uykuya dalmış olmalıydım. Yine o karanlık rüyayı görmüştüm. Yine bir şey hatırlamıyordum ve yine nefes nefeseydim.

"İyi misin?"

Titreyen bedenime hâkim olmaya çalışarak başımı salladım. "Uyandırdığın için teşekkür ederim."

"Rüya mı gördün? İyi görünmüyordun."

Kimseyi boş yere korkutmamın bir anlamı yoktu. "Hayır, sanırım huzursuz oldum."

Koluma girip kalkmama yardım etti. "Bence onun adı heyecan. Gel hadi, seni hazırlayalım."

Gelinliğimin eteğini kaldırarak aynanın karşısına geçtim. İçime yayılan kasvet ve kötü duyguları Derin'e belli etmemeye çalışırken, saçlarımı taramasını izliyordum. Dakikalar sonra şeftali tonundaki makyajım ve su dalgası saçlarım ile hazırdım. Derin, kızdırdığı uzun ve kalın demire saçlarımı sararak muhteşem dalgalar elde etmişti. Sonra da bir kısmını tepemde toplayıp salaş bir topuz haline getirirken, kalan dalgalara çıplak omuzlarımı süsletmişti.

"Ruju unuttum, hemen geliyorum."

Derin Aceleyle odadan çıktı. Ayağa kalktım ve aynadaki aksime baktım. Karşımda tam istediğim gibi bir gelin görüyordum. Dıştan bakıldığında her şey eksiksizdi ama içimdeki o anlam veremediğim his...

Acı zihinde ve ruhta onulmaz bir yaraydı. Kanıyor, irin topluyor, sızlıyor, azap veriyordu. Geçip gittiğinde ise yerinde koca bir boşluk bırakıyordu. Yerini daima hatırlatan, lanet bir boşluk...

Henüz kaybedilen bir dişin boşluğunu mesken tutan dil gibi, acılarımın boşluğunu mesken tutmuştum.

Ah, hayır, bu gece değil. Bu gece olmaz Hare... Bunu ne ona ne de kendine yapabilirsin.

Zihnimde buğulanan kırık hatıraları, korkularımı, kuşkularımı ve bitmek bilmeyen paranoyalarımı göğüs kafesimden ayaklarımın altında akıttım. Bu gece tamamıyla Ateş'e ait olurken, hepsini büyük bir zevkle ezip geçecektim. Başka türlü mutlu olmamın bir ihtimali yoktu.

Mutlu olmazsam Ateş'i nasıl mutlu edebilirdim?

"Hare..."

Derin usulca içeri girdi, sırtını kapattığı kapıya yaslayarak hayran gözlerle bana baktı. İfadesinden anladığım, eserini bütünüyle görmek hoşuna gitmişti

"İnanılmaz görünüyorsun, Ateş'in görmek için neden bu kadar sabırsız davrandığını anlıyorum."

"Ateş beni mi görmek istiyor?" diye sordum heyecanla. "Nerde şimdi!"

Başını iki yana sallarken, dudağının sol kenarı kıvrıldı. "Dalga geçiyorsun değil mi? Onu bu odadan uzak tutmak için karnım çatladı. Şimdi törene kadar uslu bir kız ol ve odadan dışarı çıkma."

Hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürüp yatağa oturdum ve beyaz gelinliğimin yerlere sürünen eteklerini yukarı topladım. Derin, kiremit rengi ruju dudaklarıma sürdükten sonra çıkmak için kapıya yöneldi. Ancak eli kulpu bulmadan kapı üzerine doğru aralandı. Ateş'in içeri uzattığı kafasını yalnızca bir saniye görebildim. Mavileri odada beni bulmaya çalışmış ancak Derin'in cırlayarak kapıyı itmesi sonucu geri çekebilmek zorunda kalmıştı.

"Sen ne şirret bir şey çıktın. Şimdi de kızın başında nöbet mi tutuyorsun?"

Ateş'in kızgın sesi kapı aralığından kulağıma dolduğunda, gülümsememe mâni olamadım. Derin hızla dışarı çıkıp kapıyı üzerime kapattı.

"Sana inanamıyorum Ateş! Gerçekten buraya kadar geldin mi?"

Oluşan sessizlik merakımı tetiklemişti. Kendime engel olamadım ve ayağa kalkıp kulağımı kapıya dayadım.

"Törenden sonra Hare ile taş eve gideceğiz. Sezgin benden sizin için de bir yer ayarlamamı istedi ve benim aklımda siz iki kaçık için uygun çok bir yer var."

Derin meraksızca sordu. "Neresiymiş?"

Ateş'in cevabı gecikmesizdi. "Söylesene Derin, Yadikule Zindanlarının hangi odasını tercih edersin?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ateş'i tanımasam, ses tonundan kesinlikle ciddi olduğunu düşünürdüm. Neyse ki onu tanıyordum.

İyi ki tanıyordum.

Uzaklaşan adım sesleriyle birlikte tekrar yatağa geçtim. Ancak çok geçmeden kapı tekrar açıldı. Bu kez Yasemin'i görmeyi beklerken, karşımdaki Sofia'nın varlığıyla afalladım. Özenle dikilmiş kırmızı elbisesinin omuzlarına dökülen kumral saçlarını parmağına dolayarak beni baştan ayağa süzmeye başladı

Bakışlarından rahatsızlık duyarak "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

O büyük kargaşadan beri onu görmüyordum. Şimdi karşımda olmasaydı, belki bir daha aklıma bile gelmezdi.

"Sen değil, kraliçe Sofia Tesla. Kiminle konuştuğunu unutma."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Pekâlâ, Kraliçe Sofia." dedim, kraliçe kısmına vurgu yaparak. "Neden burada olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Bu ne şimdi?" Üzerimdeki elbiseyi bir paçavraymış gibi işaret etti. "Niyetin ne senin?"

"Anlayamadım."

"Şaşırmadım. Daha önce Ruhlar Şehrinde evlenen birilerini duydun mu? Duyamazsın. Çünkü öyle bir saçmalık buralarda yok."

İçimde baş gösteren öfkeyi dizginlemeye çalışarak "Her şeyin bir ilki vardır." dedim. "Sanırım siz de liderin kim olduğunu unutuyorsunuz."

Başını eğerek gülümsedi. Gülümsemesi kesinlikle iyi niyet barındırmıyordu. "Ateş lider, bense bir kraliçeyim. Kalanlar, yani sizler, birer köleden ibare-"

"Kölelik dönemi Andeolko ile birlikte bitti!"

Sözünü kesmem hoşuna gitmemişti. Bana yaklaşırken bronz gözleri göğsüme uzanan kolyeye takıldı.

"Demek dokunulmazlık kolyesini sana verdi."

Bu kez gülümseyen taraf bendim. "Evet, çok hoş değil mi?"

Elini uzatıp kolyeyi avucuna aldı. "Göz alıcı. Bu kolye seni koruyacak, tüm kötülüklerden vebüyülerden..."

Diğer elini göğsüne uzattı ve oradan küçük bir şişe çıkardı. Ağzı mantarla kapatılmış şişenin içinde açık mavi bir sıvı vardı. Savurup attığım tüm o kasvet ivediyle içime doluşurken, kendiliğinden kopan kolyem yere düşüverdi.

"Peki ya, Ateş'i kim koruyacak?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, önce yerdeki kolyeye sonra da bana baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Eğilip kolyemi aldım ve avucumun arasında sıktım. "Nasıl böyle bir şeye cüret edersin?"

Elindeki şişeyi tıpkı benim kolyeyi tuttuğum kadar sıkı tutuyordu. "Cüret direkt olarak benim adım, önce bunu aklına yaz. Ama ne yazık ki kolyen kendiliğinden düştü. Bence o da biliyor oraya ait olmadığını..."

"Sen yaptın!" diye haykırdım. İçimi kemiren asıl şey, Ateş için söyledikleriydi. Kopan kolyem için değilse bile bunun için onu parçalayabilirdim.

Kapının açıldığını duydum ama öyle öfkeliydim ki gözlerimi Sofia'nın üzerinden ayıramıyordum.

"Kim neyi yaptı? Neler oluyor burada?"

Ateş'in sesini duyduğumda bakışlarım gayriihtiyari onu buldu. Sofia'nın hemen arkasında duruyordu. Sofia dudaklarına keyifli bir gülümseme oturtarak ona döndü.

"Merhaba Ateş. Davetine icabet etmek istedim ama görüyorum ki burada olmam bazıları tarafından hoş karşılanmıyor."

Ateş anlamaya çalışır gibi Sofia'ya baktı. Ancak konuşmasına fırsat tanımadan bakışlarını bana çevirdi. O an çehresindeki ciddi ifadeyi silip süpüren bir şey gördüm; hayranlık. Ateş'in mavileri hayranlıkla ışıldadı.

"Kolyemi kopardı." dedim zorlukla konuşarak. "Bana ait olmadığını düşünüyor."

Sofia sanki hayal ürünümü ortaya koymuşum gibi başını salladı. "Ah Hare, kolyen koptu evet. Ama Ateş'e olduğu gibi anlatmaya ne dersin? O kolyeye kopması için herhangi bir kuvvet uyguladım mı?"

Hayır, çekmemişti bile. Kolye öylece avuçlarının arasından kayıp düşmüştü. Ama neden başka bir zaman değil de Sofia dokunduğunda olmuştu bu?

"Hayır," diye mırıldandım. "Ama sen dokunduğunda koptu."

Omuz silkti. "Şanssızlık işte."

Ateş, Sofia'ya baktı ve düz bir sesle sordu. "Peki, neden kolyenin ona ait olmadığını düşünüyorsun?"

"Çünkü lider olan sensin ve o kolye yalnızca lider için yapılmış bir dokunulmazlık kolyesi."

Ateş birkaç adımla yanıma geldi. Elimdeki kolyeyi aldı ve arkama geçerek sıkı bir düğümle yeniden boynumda yer almasına izin verdi.

"Kolye ait olduğu yerde Sofia. Lütfen bunu sorgulama."

İnce, koyu mor rengi dudaklarındaki tebessüm bakiydi. Ancak biliyordum ki zihnindeki tebessüm Ateş'in son sözleriyle birlikte yerle bir olmuştu.

"Seni kim koruyacak Ateş?" Başımı sevdiğim adama çevirdim ama gözlerim Sofia'dan ayrılmıyordu."Sofia az önce bunu sordu, belki de bizzat senden duymak ister."

Ateş'in omzuma koyduğu elleri içimdeki gücü uyardı. "Korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sofia ağır ağır yutkunarak boğazını temizledi. "Sen güçlü bir adamsın Ateş ama Andelko yandaşları tükenmiş değil. Sana zarar vermek için fırsat kolladıklarını Hare'nin de bilmesi gerekiyor."

Telaşla Ateş'e döndüm. Harelerim korkuyla titriyordu. "Doğru mu bu? Hani her şey bitmişti."

Ellerini yeniden omzuma koydu ve beni kendine çekerek aramızdaki mesafeyi sıfırladı.

"Sakin ol. Sofia benim için endişelendiği için abartıyor."

Sofia birkaç adımla yanımızda bitiverdi. "Elbette senin için endişeleniyorum ve sırf bu yüzden yanımda bir şey getirdim." Avucunu açtı ve şişeyi havaya kaldırdı. "Yedi ayrı büyücüden seni daha güçlü kılması için muazzam bir karışım hazırlattım. Bunun için epeyce uğraştılar. Düğün hediyesi olarak kabul edersen mutlu olurum." Akabinde gülümseyerek bana baktı. "Tabii, müstakbel eşin için de bir hediyem olacak."

Ateş şişeye elini uzattığında ondan önce davranarak şişeyi ben aldım. "Teşekkür ederiz Kraliçe Sofia, bunu törenden sonra bizzat ben ikram edeceğim liderimize."

"Güzel, ben sizi yalnız bırakayım. Törende görüşürüz."

Sofia çıktıktan sonra aramızda geçen konuşmanın kalanını anlatmak istedim ama Ateş bana öyle bir sarıldı ki yapmayı istediğim tek şey ona karşılık vermek oldu. Bedenlerimizi bir bütün etmek istermiş gibi beni kendine bastırıyordu.

"Öyle güzelsin ki," Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime baktı. "Seni izlemeye nereden başlasam Hare?"

Ona bakarken, aynı soruyu ben de kendime sordum. Güzel olan oydu. Simsiyah takımının içine giydiği füme rengi gömlek teniyle kusursuz bir uyuma girişirken, sola yatırılmış saçları olanca siyahlığıyla ışıldıyordu. Şu görkemli gelinliğimin içinde bile onun yanında küçücük kalmıştım.

"Seni bilemem ama ben bu gece sabah kadar seni izlemeyi düşünüyorum."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve arsız bir ses tonuyla konuştu. "Sadece izleyecek misin?"

Ah, işte yine aynı şeyi yapıyordu. Ama bu sefer karşısında utanarak ona istediğini vermeye niyetim yoktu. Cesaret Hare!

Yaklaştım ve parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırırken, avucumu göğsüne yasladım. "Hayır, aklımda aklından bile geçmeyecek şeyler geçiyor."

Dudakları usulca aralanırken, bana şaşkın gözlerle baktı. Hiç istifimi bozmadan yakalarını düzelterek dudağının kenarına saliselik bir öpücük bıraktım.

"Gitmiyor muyuz, herkes bizi bekliyor olmalı."

Biraz daha yüzüme baktıktan sonra söylediklerimi yeni idrak etmiş gibi kıpırdadı ve elimi tuttu. Birlikte odadan çıkıp basamakları inerken, şayet şu an yaşıyor olsaydım, heyecandan ölmemin kaçınılmaz olacağını düşündüm. Bahçeye inen kıvrımlı merdivenlerin tepesinde göründüğümüz an kulak çınlatan bir

alkış yükseldi. Öyle kalabalıktı ki, tanıdık tek bir simaya bile rastlayamadım. Ateş elime sakinleştirici bir buse bıraktıktan sonra kolunu belime sardı ve inmeme yardımcı oldu.

Merdivenlerin bittiği noktada, neredeyse birbirinin aynısı olan iki kadın gördüm. Arkası dönük olan kadınların üzerinde pudra rengi, parlak kumaşlı kısa elbiseler vardı. Saçları da tıpkı elbiseleri gibi bir örnek olarak atkuyruğu yapılmış ve siyah bukleleri her ikisinin de enselerine dökülüyordu.

Kadınlar kollarındaki sepetlerle birlikte bize döndüğünde, onların Yasemin ve Derin'den başkası olmadığını gördüm. Atkuyruklarını saran beyaz kurdeleler ve yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Şen kahkahalar atarak sepetlerinden avuçladıkları rengârenk şeyleri üzerimize doğru üflemeye başladılar.

"Nedimelerinizi nasıl buldunuz leydim?"

Her ikisi de tam bir nedime gibi, gelinliğimin kuyruğundan tutarak yürümeme yardımcı oldular. Benden gizledikleri sürpriz bu olmalıydı. Ah, onları öyle çok seviyordum ki... Ruhlardan yükselen sevinç nidalarına alkış ve ıslıklar eşlik ediyordu. O an geceye meydan okuyan gaz lambaları, bağlı oldukları ipte bir alçalıp bir yükselmeye başladı. Ateş'in yönlendirmesiyle masamıza doğru ilerledik ve bizim için hazırlanan köşeye geçerek ruhları selamladık.

Heyecanımı bastırmak için derin bir nefes aldığım sırada masamızın sol köşesinde Sezgin'in oturduğunu gördüm, birkaç saniye sonra yanına Derin ilişiverdi. Ancak en büyük sürpriz diğer tarafındaydı ki ağabeyim oradaydı! Bana bakıp gülümsediğinde Yasemin de hemen yanında yerini aldı. Sonra kuş tüyü hafifliğinde bir müzik yükselmeye başladı. Kulağa tiz ve dingin gelen melodiye eşlik ederek birkaç saniye için gözlerimi kapattım. Hâlâ uyanmak istemeyeceğim pembe bir rüyanın içinde

gibiydim. Görevlilerin demir tepsilerde gezdirdiği kadehler alışkın olduğumuzun dışında, işlemeli ve iriceydi. Her biri üzerinden yükselen dumanlar eşliğinde, mümkün mertebe en hızlı şekilde tüm masalara servis edildiBizim masamıza bırakılanlardan ise gözlerimi alamadım. Altın varaklı gibi görünen kadehler tek elime sığdıramayacağım kadar büyüktü.

"Hazır mısınız?" Sezgin bir sır verecekmiş edasıyla bize yaklaşarak açık kahve gözlerini Ateş'e dikti. "Yoksa önce takı merasimine mi başlasak?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Ateş artık nasıl baktıysa Sezgin hızla geri çekildi. Kendisine getirilen siyah apoletli beyaz kaptan ceketini giydikten sonra miço şapkasını kafasına geçirdi. Bu kıyafetler Sezgin ile öyle bağdaşmıştı ki onu ilk kez böyle görmediğime yemin edebilirdim.

Eliyle kalkmamızı işaret etti. Şimdi herkes ayaktaydı ama yalnızca benim dizlerim titriyordu.

"Sevgili ruhlar, şahitlik edeceğiniz bu nikâh, Ruhlar Şehri'nde kıyılacak ilk nikâh olacak. Hepinizin bu anları aklına kazımasını istiyorum. Muhtemelen bir emsali daha olmayacak. Şimdi karşımda şehrin lideri değil, dostum değil, âşık ve bağlı bir adam duruyor. Ve bu kız, benim geç tanıştığım kız kardeşim, aralarındaki bağa kuvvetli bir ilmek atmam için gözlerimin içine bakıyor. Onları daha fazla bekletmeyeceğim."

Bana baktı ve ilk cevabı gözlerimden aldı.

"Sen Hare Işık, varlığın yokluğa karışıncaya dek, şehrin yegâne lideri Ateş Karan'ın karısı olmayı kabul ediyor musun?"

Tanrım, lütfen bu yitip gidecek bir hayal olmasın.

Ateş'e bakmadım. Biliyordum, bakarsam konuşamazdım. Yalnızca elimi onun iri avucuna bıraktım ve "Evet," dedim. "Ediyorum."

Ateş elimi öyle sıkı tuttu ki yükselen alkışlar bir uğultu gibi gelip geçti. Sezgin aynı ciddiyetle Ateş'e döndü. Söylediği gibi, karşısında bir lider ya da en yakın dostu varmış gibi değil de âşık bir adam varmış gibi bakıyordu ona.

"Sen Ateş Karan, varlığın yokluğuna karışıncaya dek, Hare Işık'ın kocası olmayı kabul ediyor musun?"

Herkes onun cevap vermesini beklerken, etraf tek bir çıtın duyulmasını dahi imkânsızlaştıracak kadar sessizleşti ve ben o sessizlikte boğulabilirdim. Gözlerim kalabalığın içinden Sofia'nın bronz bakışlarıyla kesişti. Dudakları gergin bir çizgi gibi kapalı duruyordu. Suratında hiçbir ifade yoktu. Bakışlarımı ondan çektiğim an Ateş'in sesini duydum. Bana baktı ve o tapılası gülüşünü gösterdi.

"Varlığım yokluğa karışıncaya dek, benim karımsın. Ve varlığın yokluğa karışsa bile senin kocanım. Hoş geldin, Hare Karan."

Gözlerim mutluluk yaşlarıyla doluverdi. Ateş beni kendine çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Alkışlar son kez bir kıyamet gibi üstümüze yağarken, Sezgin'in düğümümüze attığı ilmeğin hayali sesi duyuldu.

"Uçsuz bucaksız denizlerin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi sonsuza dek karıkoca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz diyecektim amazaten öptünüz."

3. BÖLÜM

"Düğüm"

Atan kalbim onulmaz acılarla sınanmışken, gün gelip de atmaktan vazgeçtiğinde tarifi imkânsız bir mutluluğa kavuşmuştu. Olmuştu işte! Sonunda sonsuz bir bağ ile birbirimize kenetlenmiştik. Herkesin şahitlik ettiği görkemli bir tören ile hayalini dahi kuramayacağım o dünyanın kapılarını aralamıştım. Değmişti, döktüğüm her damla gözyaşına ziyadesiyle değmişti.

Ve şimdi, o muhteşem gecenin sabahında gözlerimi açtığımda, karşımda cayır cayır yanan şömineye gülümsedim. Salondaki şöminenin bir eşini odamıza yaptırmış, bununla da kalmayıp girişteki kütüphaneyi büyütmüştü. Yatağımız ne karyola denecek kadar yüksek ne de yer yatağı ile kıyaslanacak kadar alçaktı. Bu mesafeden şömineye elimizi uzatıp dokunabileceğimiz kadar yakındık.

Başımı diğer tarafa çevirdiğimde Ateş'i göremedim. Yine benden önce kalkmış olmalıydı. Burnumu yastığının soğuk yüzeyine sürterek oraya sinen acı kahve kokusunu içime çektim, ardından örtüyü çıplak bedenime sardım. Saatler önce odanın farklı köşelerine dağılan gelinliğim ve ayakkabılarım şimdi özenle asılmıştı. Bunu kimin yaptığını biliyordum. Dün gecenin tutkulu izlerini oracıkta bırakıp yataktan çıktım. Kapıyı

açmamla burnuma dolan nefis kokuyu takip ederek salona ulaştığımda, karşımdaki manzarayı zihnime nakşettim. Zira gözlerimi her kapattığımda görmek isteyeceğim kadar eşsizdi.

Ateş, belinde siyah bir havluyla kahvaltı hazırlıyordu!

Islak saçlarından esmer göğsüne düşen su damlacıklarını izlerken, mutfağa girdi ve sadece birkaç saniye sonra dumanı üstünde tüten bir tavayla çıktı. Tavayı masaya koyduğu sırada alnına düşen ıslak tutamları parmaklarıyla geri itti. Genişleyen pazılarına hayran gözlerle bakarken, başım gayriihtiyari pervaza yaslandı. Her bir ayrıntısı itinayla çizilmiş bir tablo gibiydi.

"Ben değil,"

Dudaklarında düzmece bir tebessümle masadan kaldırdığı gözlerini üzerime dikti.

"Üzerinde yalnızca bir parça kumaşla, kızarmış dudakların ve dağılmış saçlarınla sen daha izlenesi duruyorsun."

Annesinin makyaj eşyalarını aşırırken yakalanmış bir kız çocuğu gibi telaşlanıp başımı pervazdan ayırdım.

"Ben, seni göremeyince..." Yutkunarak boğazımı temizledikten sonra başparmağımla arkamı işaret ettim. "Ben duş alacağım. Hemen dönerim."

Henüz arkamı dönmüştüm ki karnımın üzerinden doladığı koluyla sırtımı göğsüne yapıştırdı. Refleks olarak attığım çığlıktan sonra sakallarının sert varlığı boynumu yokladı. Hissettiğim gıdıklanma hissiyle kıkırdamaya başladım. Aynı anda ayaklarım yerden kesildi ve kollarının arasında iki büklüm oldum.

"Ve duşa girmeden önce beni davet etmek için yanıma uğradın."

Kahkahalarımın arasından "Yok öyle bir şey," diyebildim. "Sadece nefis kokuyu takip etmiştim."

"Öyle mi?" Tek hareketle beni kaldırıp kucağına aldı. Tıpkı dün gece eve girerken yaptığı gibi... "Şimdi ben de nefis kokuyu

takip ediyorum." Koyu mavi gözlerini kısarak burnunu gerdanıma yaslandı. "Ve o koku seninle birlikte duşa girmemi söylüyor."

Kahkahalarımı dudaklarıyla kucaklayarak, bana sonsuz gelecek bir öpücük bahşetti. Dün gece bir an olsun ayrılmayan dudaklarımız şu saniye beklenmedik bir açlıkla birbirine tutunuyordu. Tanrım, ona doymak mümkün olacak mıydı?

Ondan önce banyodan çıkıp hızla odaya girdim ve elime gelen ilk kazağı ve taytı üzerime geçirdim. Kendimi en yalın halimle ona sunduğum halde hâlâ önünde giyinmek kadar basit şeylerden utanıyordum.

Tadı çaya birebir benzeyen sıcak içeceği bardaklarımıza doldurduğum sırada sırtım koridora dönüktü. Ancak sırtımda hissettiğim tanıdık karıncalanma hissi, Ateş'in orada bir yerde olduğunu kulağıma fısıldıyordu. Çok geçmeden saçlarımı sol omzuma topladı ve açıkta bıraktığı boynumun sağ tarafına dudaklarını yerleştirdi.

"Bazen bu evi daha küçük yaptırmadığım için pişmanlık duyuyorum." Başköşeye geçip gözlerini üzerime dikti.

"Neden?"

"Sana kaçabileceğin daha az yer bırakmak için."

Usulca yanına oturdum. "Kaçtığımı nerden çıkarıyorsun?"

Çatala uzanan elimi tuttu. "Eğer kaçmamış olsaydın, şu an hâlâ banyoda olurduk."

Elimi ondan kurtarıp bardağıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım, elbette ki yüzüne bakmıyorum.

"Üzerini giyinmişsin? Bir yere mi gideceksin?"

"Evet," diye yanıtladı beni nasıl bir hayal kırıklığına uğratacağını düşünmeden. "İşim var."

Gerçekten evlendiğimiz sabah beni bırakıp gidecek miydi? Bu duruma fazlasıyla bozulmuştum ama ifademe yansıtmamak için elimden geleni yaptım.

"Sorun yok, değil mi?"

Sakince başımı iki yana salladım. Alınmamın anlamı yoktu. Ateş bu şehrin lideriydi ve her an ona ihtiyaç duyulması kadar normal bir durum yoktu.

"Hayır, yok elbette."

İnce bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek arkasına yaslandı. "Güzel, istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Kısa bir süre düşündükten sonra, "Kütüphane," dedim. "Hayli büyütmüşsün ama yeterince kitap yok. Olanları da daha önce okumuştum. Uygun olduğun zaman biraz kitap alabilir miyiz?"

Seri bir nefes çekip gri dumanı havaya üfledi. "Alırız güzelim, şimdi çıkıyorum. Gecikmemeye çalışacağım."

Onunla birlikte ayağa kalktım. "Sorun yok, ben buradayım."

Elini belime yerleştirip alnıma kısa bir veda öpücüğü bıraktı. "Biliyorum."

Gidişinin ardından kahvaltıma devam etmek için yeniden masaya oturdum ama tek lokma daha canım istemiyordu. Ağır hareketlerle masayı toplayıp enfes kokulu bir çorba yaptım. Saçlarımı taramak için odamıza döndüğümde, tarağımın yanına bıraktığım ufak şişe gözüme takıldı. Bu Sofia'nın Ateş için yaptırdığı karışımdı. Söylediğine göre şehrin ileri gelen büyücüleri tarafından hazırlanan bu iksir Ateş'e iyi gelecek, gücüne güç katacaktı. Onu gözetecek ve daha güçlü kılacaktı. İksiri Ateş'e kendi ellerimle ikram edeceğimi söylemiştim ama hislerim sözlerimi desteklemiyordu. Hep yaptığım gibi hislerime kulak vermekten kaçınmadım. Şişenin mantarın çıkardım ve içindeki mavi sıvıyı burnuma yaklaştırdım. Keskin kokusu yüzümü buruşturmakla bırakmayıp öksürmeme de sebep olmuştu. Va-

kit kaybetmeden banyoya gidip sıvıyı toprak küvete döktüm. Sofia'ya güvenmiyordum. Sebebi benden hazzetmemesi değil, bakışlarındaki hırstı.

Boşalan şişeyi çöpe attığım sırada birtakım sesler işittim. Ateş bu kadar erken geri dönmüş olamazdı, değil mi?

Diri merakım adımlarımı salona yönlendirirken, birkaç saniye sonra görüş açıma giren detayla duraksadım. Yabancı adamın salonun ortasına bıraktığı şey bir sobaydı! Hemen arkasındaki adamın sırtında taşıdığı şey ise bir çuval kestaneydi. Ve o, kapının girişinde durup suratımdaki aptal ifadeyi izleyen adam...

Ben, bu anı daha önce yaşamıştım.

Yanına giderken dolan gözlerimi gizlemedim. Yalnız olsaydık dudaklarındaki eşsiz gülümsemeye kocaman bir öpücük bırakabilirdim.

"Gecikmeyeceğimi söylemiştim."

"Evet, söylemiştin."

Burnuma dokunarak tek adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"İlk günden seni bırakıp gidecek kadar öküz bir adam olduğumu düşünmüyordun, değil mi?"

Gözümden akan bir damla yaş yanağımı ıslattı. Buna aldırmadan gülümsemeye çalıştım. "Aslına bakarsan bir an için tam olarak öyle düşünmüştüm.

Parmağı bu sefer yanağıma uzandı ve o tek damlayı silip attıktan sonra beni kollarının arasına aldı.

"Gel buraya, benim sulu gözlü karım."

Bunu ondan ikinci duyuşumdu. Ama içimdeki heyecan ilkinin aynısıydı. Parmaklarım gömleğinin üzerinden sırtını okşarken, dudaklarım göğsüne uzun bir öpücük bıraktı.

"Ateş, çok seviyorum seni."

Saçlarımı sevdi. "Ben de güzelim, ben de çok seviyorum."

İşini bitiren iki adamın yaklaşmasıyla ondan ayrıldım. Evi saran yanık çıra kokusu içimdeki çocuğa el çırptırmıştı.

"Liderim, başka bir emriniz var mı?"

"Hayır, çıkabilirsiniz. Sezgin'e uğramayı unutmayın."

Adamlar Ateş'i saygıyla selamlayıp evden çıktılar. Hemen koşup çizdiğim kestaneleri sobanın üzerime dizmeye başladım. Bu görüntüyü özlemiştim.

"Şimdi teşekkür edeceğim, kızacaksın."

"Farkında olman güzel."

"Ama, ama çok mutlu oldum. ⋆

"Bu yüzden yaptım zaten, mutlu ol diye."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, varlığını arkamda hissettiğim adama dönüp kollarımı boynuna doladım. Parmak uçlarımda yükselerek burnumu boynuna sürerken, ellerimin altındaki bedeninin kasıldığını hissettim.

"O zaman, şimdi mutlu etme sırası bende."

Belimden kalçama uzanan elleri, dudaklarındaki tebessümden daha ateşli değildi. Alnını alnıma yaslayarak, "Hımm!" diye mırıldandı. "Bunun için aklında bir şeyler var mı?"

"Sence?"

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve bizi anında esir alan tutkulu öpüşmeye teslim oldum. Dakikalara yayılan öpüşmemize bedenlerimizi terk eden kıyafetler eşlik ederken, sarsak adımlarımız koridora ilerliyordu.

Dudaklarımı zorlukla onunkilerden ayırıp burnuma çalınan tuhaf kokuyu anlamaya çalıştım.

"Galiba kestaneler yandı."

Beni yatağa itti ve soğuk dudaklarıyla tenime irili ufaklı yangınlar bırakmaya başladı.

"Benden fazla yanamazlar."

Her saniyesini binlerce kez yaşamak isteyeceğim günlerin sonunda kaçınılmaz son gerçekleşti ve Alya eve geldi. Ateş, törenden sonra kalması için ona başka bir ev ayarlamıştı. Tabii kapısına adamlarını dikmeyi de ihmal etmemişti. Tüm bunlardan çok sonradan haberim oldu. Töreni takip eden dördüncü günün sabahında, henüz yatağımdan bile çıkmamışken, kapının ısrarla ve gürültüyle çalmasından birkaç dakika kadar sonra...

Beş karış suratla içeri giren Alya önce üç gündür yaşadığı ev hapsi için söylenmeye başladı. Ardından da evin yeni halini beğenmediği için... Ağabeyinin evde olmadığını öğrendiğinde ise sesi giderek yükseldi. O an, üç gündür evden çıkmayan Ateş'in tam da şimdi yanımda olmasını diledim. Zira Alya, yalnızken çekilecek gibi değildi.

"Kim bilir ağabeyimin aklına nasıl girdin ki evi şu hale getirirken fikrimi bile almadı!"

Bezgin bir nefes vererek kendimi tekli koltuğa bıraktım. "Evi ben de törenden sonra gördüm Alya. Üstelik neyini beğenmedin, anlayamadım. Her şey gayet güzel görünüyor."

Mavi gözleri sebepsiz bir öfkeyle aralandı. "Neyini mi beğenmedim? Şaka mı yapıyorsun! Odam küçülmüş. Ayrıca koca sobanın salonun ortasında ne işi var?"

"Odan küçülmedi, yalnızca ağabeyin sana daha büyük bir yatak yaptırdı."

Elini kavgacı bir tavırla beline yerleştirdi. "Ha, girip baktın yani!"

"Yalnızca temizledim."

"Ya sana benim odamı temizle, diyen mi oldu? Bir daha kapısına bile dokunmayacaksın, anladın mı beni!"

Yasemin kendini tutamamakta kesinlikle haklıydı. Alya tahammül edilmesi çok güç biriydi. İlk defa içten içe nasıl birlikte kalabileceğimizi sorguladım. Ne yazık ki kafamda bir cevabı bile yoktu.

"Peki, lütfen artık sesini alçalt."

Çehresinde alaycı bir gülümsemeye yer verdi. "Ne o? Rahatsız mı oldun, yengecim?"

Son kelimeyi öyle basit bir biçimde söylemişti ki karşısına dikilip ona aynı karşılığı vermemek için kendimi zor tuttum.

"Seninle uğraşmayacağım, ben odama gidiyorum, ne halin varsa gör."

Sabırsız adımlarımı sözleriyle bıçak gibi kesildi

"İsabet olur. Birazdan Sofia gelecek, ayakaltında dolaşmasan iyi edersin."

Omzumun üzerinden ona inanamayan gözlerle baktım. "Cidden Sofia'yı buraya mı çağırdın?"

Az önce kalktığım koltuğa oturup bacaklarını sehpaya uzattı. "Arkadaşımı evime çağırırken senden izin almam mı gerekiyordu?"

Parmaklarımı birbirine yapıştırıp ona doğru hareket ettirdim. "En azından bir haber verebilirdin Alya, burası benim de evim."

"Anlıyorum. Peki, şuna cevap ver; eğer buraya Yasemin'i çağıracak olursan, bana haber verir misin?"

"Aynı şey değil."

İnce ve biçimli kaşlarını havaya dikti. "Aynı şey... Ve hemen senin yerine cevap veriyorum, bana haber vermezdin. Bu durumda, ben niye vereyim? Sofia'yı seviyorum ve gidişata bakılırsa onunla çok iyi anlaşacağız. Zaten benim gibi biri ancak soylu bir kraliçe ile dost olabilirdi."

Kapının tıklatılmasıyla gülümseyerek ayağa kalktı. "İşte, evimizi şereflendirecek misafirim de geldi."

Kömür karası saçlarını sırtına iterek kapıya yöneldi. Burada kalmak ve Sofia'yı görmek istemiyordum ama tuhaf bir şekilde yerimden kımıldamak gelmedi içimden. Kapının açılmasıyla Sofia'nın soğuk tebessümünü görmem bir oldu. Siyah, dar kesim elbisesinin içindeki zarif bedeni usulca içeri süzüldü. Alya bana bir kere olsun göstermediği inceliğini şimdi Sofia'nın önüne seriyordu. Ancak Sofia onun aksine mesafeliydi.

Aralarında geçen kısa diyalogdan sonra Sofia'nın gözleri beni buldu. "Merhaba Hare, affedersin senin de burada kaldığını unutmuşum." dedi önemsiz bir şeyden bahsedermişçesine.

Küçük adımlarla şöminenin karşısında oturan iki kadına yaklaştım. "Unutmanız çok normal, çünkü burada kalmıyorum. Burası kocam Ateş'in evi, dolayısıyla benim de evim. Ve siz sevgili misafirim, evime hoş geldiniz."

Tebessümü bir an için dudaklarında donacak gibi olduysa daelini ensesine götürerek başını çevirdi ve ifadesini gizlemeye çalıştı.

"Hoş buldum. Aslında seni görmem iyi oldu. Törenden sonra ortadan kayboldunuz, sana hediyeni veremedim."

"Hediye mi?"

El çantasından siyah bir kutu çıkarıp bana uzattı. "Ah, evet, düğün hediyesi olarak kabul et lütfen!"

"Bu ne?" Kutuya uzanmadan direkt olarak gözlerine baktım. "Lüzum yoktu."

Uzanıp elimi tuttu ve kutuyu avucuma bıraktı. "Açmaya ne dersin?"

Ebatları avcum kadar olan kutuyu isteksizce açtım. İçinde bir çift inci küpe vardı ve belki de hayatımda gördüğüm en güzel küpelerdi.

"Teşekkür ederim, çok güzeller."

Dilini alt dudağından geçirdikten sonra Alya'ya göz kırptı. "Beğenmene memnun oldum. Kulağında nasıl duracağını merak ediyorum."

Alya onu destekleyerek, "Kesinlikle," diye araya girdi. "Takmalısın."

Kararsızca göz alıcı küpelere baktım. Tören gecesi aramızda geçen tatsız konuşmadan sonra bana hediye alması normal gelmiyordu. Kutunun kapağını sertçe kapattım. "Tekrar teşekkür ederim Kraliçe Sofia, çok incesiniz. Ancak bence bu güzel hediyeyi daha uygun bir kıyafetle kullanmalıyım."

Esmer parmaklarını birbirine kenetleyerek başını salladı. "Nasıl istersen. Aslında Ateş ve seni bir akşam evimde ağırlamak isterim. Böylece aramızda geçen tatsızlık da son bulmuş olur. Ne dersin, Hare?"

Teklifi karşısında ne yanıt vereceğimi bilemedim. Gerçekten benimle arasını düzeltmek istiyor muydu? Belki de liderin eşi olduğumdan mütevellit artık bana saygı duymaya karar vermişti. Her düşünce zihnimde bir ihtimalken, ona karşı mesafeli ve tetikte olmayı yeğleyecektim.

"Bunu Ateş ile konuşmam gerekecek, size kendisi bildirir. Olur mu?"

"Kabul edeceğinden hiç şüphem yok."

Ukala!

"Yine de ona danışmam gerekiyor. Nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

Onu başımla selamlayıp yanlarından ayrıldım. Odama girip verdiği kutuyu aynanın önüne bıraktığımda, aklımdan geçen ilk şey Sofia'nın davetinden Ateş'e bahsetmemekti. Öte yandan bunu yapmamın doğru olmayacağını düşündüm. Sonuçta asıl

davet edilen kişi Ateş'ti ve bilmesi gerekiyordu. Hiç hoşuma gitmese de benim için doğru yola sapmaktan başka seçenek yoktu.

İçeriden gelen gülüşme seslerine kulak tıkayarak yatağa uzandım. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrimin olmamasıyla birlikte merak da etmiyordum. Ancak biliyordum ki Alya'nın Sofia'yı buraya davet etmesinin altında muhakkak hin bir fikir vardı. Tanrım, Ateş gibi bir adamın Alya gibi bir kız kardeşinin olması nasıl adil olabilirdi? Sonra düşündüm, diğer kardeşi de ona alçakça ihanet etmişti. O olay, Alya'nın yaptıklarından çok daha ağırdı. Ağırın da ağırıydı. Ateş, sevgilim, nelerle baş etmişti...

Gözlerimi kapattım. Hiç şüphesiz, uyku beni o ikisinin nahoş kahkahalardan uzaklaştıracaktı.

Gözlerimi açtığımda odamda yalnızdım. Zamanın hangi anında olduğumu bilmiyordum ama epeyce uyuduğumdan emindim. Ateş henüz dönmemişti. Üzerime çekidüzen verip salona doğru yürüdüm. Aklımda bir şey vardı. Ateş'e sormadan bunu yapmamın ne denli doğru olduğunu bilmiyordum ama içimdeki isteğe karşı gelmek de istemiyordum. Hemen bir kâğıt bulup, kısa bir davet notu yazdım. Dudaklarımda aptal bir gülümsemeyle, aslında ne kadar normal bir şey yapıyor olduğumu düşündüm. Yeni evlenmiş -normal- bir kadın gibi yarın akşam ağabeyimi, yengemi ve dostlarımı evimde ağırlamak istiyordum. Dış kapıyı açtım. Beklediğim gibi Ateş'in adamlarından biri karşıma dikildi. Başını eğip ellerini önünde birleştirdi ve konuşmamı bekledi.

"Merhaba, rica etsem Lazan'a bir ulak gönderir misiniz?" Kâğıdı adama uzattım. "Bunu ağabeyime ulaştırmanızı istiyorum."

Kâğıdı elimden alıp "Emredersiniz efendim." dedi ve bana fırsat vermeden kapıyı üzerime kapattı.

Yarın akşam evimde gerçekleşecek olan davetin mutluluğuyla mutfağa gittim. Önce yarın akşam neler pişireceğimi düşündüm, nihayet karar verebildiğimde, eksik olanların listesini yaptım. Sabah detaylı bir alışveriş yapmayı aklıma not ederek demir ısıtıcının üzerine su koydum. Muhtemelen Ateş gelmek üzereydi ve en hızlı pişirebileceğim şey makarnaya benzeyen yiyecekti. Kısa sayılabilecek bir zamanda soslu makarna ve şehrin özel sebzeleriyle lezzetli bir salata hazırlamıştım. İki servis açarken, Alya'nın da burada olduğunu hatırlayarak masaya bir servis daha koydum. Kapının çalınması ve içimde beliren heyecan eş zamanlıydı. Mutfaktaki küçük aynaya bakarak saçlarımı düzelttikten sonra kapıya koştum. Ancak bunu benden önce yapan biri vardı.

Alya içeri giren Ateş'in boynuna atlayıp onu ne çok özlediği söylerken, bir yandan da evinden uzak kaldığından ötürü serzenişlerini sıralıyordu. Ateş kardeşinin başına öpücük kondurup kollarını boynundan ayırdı, yorgun görünüyordu.

"Hoş geldin güzelim, senin için ayarladığım yerden memnun kalmadın mı?"

Alya dudaklarını büzerek küçük bir çocuk gibi omuz silkti. "Fena değildi. Yine de evimden ayrı kalmak istemiyorum," dedi. Sanki daha önce beni kandırarak sonsuza kadar evinden ayrı kalmayı göze almamış gibi...

Ateş'in bakışları beni bulduğunda gülümseyerek ona yaklaştım. "Hoş geldin."

Kolunu belime uzatıp beni kendine çekti. Sanki günlerdir görüşmemişiz gibi sıkıca sarıldığında, parmak uçlarımda yükselerek kulağının altına belli belirsiz bir öpücük kondurdum. Soğuk ve sigara kokusunun içinden sıyrılan acı kahve kokusu ona özlem duyan yanımı kışkırtıyordu.

"Hoş buldum bebeğim."

Usulca tabanlarımın üzerine indiğimde, ellerim omuzlarındaki varlığını korudu. "Yemek yiyelim mi?"

"Olur, duş alıp geliyorum." Yanağımdan öptü ve yanımızdan ayrıldı.

Doldurduğum tabakları ve çatalları masaya dizmeye başladım. Alya'nın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bir süre sonra bu o kadar rahatsız edici bir hale dönüştü kidaha fazla sessizliğimi muhafaza edemedim.

"Bir şey mi vardı Alya?"

Oturduğu yerden bana bakmaya devam etti. "Yoo, sadece bakıyorum."

"Neye bakıyorsun?"

Dudaklarında keyiften yoksul bir gülümseme belirdi. "Ağabeyimin sende ne bulduğuna."

İstemsizce gözlerimi devirirken, kızdığım aslında o değil kendimdi. Niyetini bildiğim halde onunla muhatap olarak koca bir hata yapıyordum.

Buna rağmen kendimi tutamadım. "Kim bilir, belki de ağabeyimin sende bulamadığını buluyordur."

Yüzündeki ifade bir anda allak bullak oldu. Kaykıldı, kalkmak istedi ama bunu yapmadı.

Eserimi izlemekten vazgeçerek mutfağa gittim ve bir şişe içecekle geri döndüğümde, Alya kıpkırmızı bir suratla karşımda dikiliyordu.

"Sen benimle böyle konuşma cesaretini nerden alıyorsun!"

"Senin aldığın yerden."

İşaret parmağını havaya kaldırdı. O sırada Ateş içeri girdi. Alya görülesi bir çarkla elini indirip geri çekildi.

"Ne yiyoruz hanımlar?" Ateş ıslak saçlarını arkaya atarak masaya ilerledi.

Onunla birlikte biz de oturduk. Alya önündeki makarnaya küçümseyen gözlerle baktıktan sonra bakışlarını bana kaldırdı.

"Bütün gün bunu mu yaptın?"

Ateş koca bir çatal makarnayı midesine indirdi. Suratında beğendiğine dair tatlı bir ifade oluştu. "Yarın yemekleri sen yapmaya ne dersin, tatlım?"

Alya beklemediği bu cevap karşısında çatalına makarna doladı. "Daha yaratıcı ilgi alanlarım var."

"Eminim o ilgi alanlarında başarılısındır. Hare'nin yemek yapmakta başarılı olduğu gibi."

Ateş'in sözleri ruhuma okşarken, Alya daha fazla konuşmaması gerektiğini anlayarak yemeğini yedi ve sessizce kalktı masadan. Gidişinin ardında Ateş masada duran elimi tutarak bakışlarımı yakalamaya çalıştı.

"Seni üzüyor mu?"

Ona yaklaştım ve anlamaya çalışan gözlerine baktım. "Hayır, onunla baş edebilirim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Elimi yavaşça geri çekerek kemikli parmaklarının üzerine koydum.

"Ateş, ben sana sormadan bir şey yaptım ama..."

Dağınık, kalın kaşı devam etmemi istermiş gibi hafifçe havaya dikildi.

"Bizimkileri yarın akşam buraya davet etmek için bir ulak gönderdim. Hepsini çok özledim. Senin için sorun olur mu? Belki Yasemin yüzünden Alya huzursuz olabilir ama bu durumu nasıl çözeceğimizi bilemiyorum. Ağabeyimi yalnız çağırmak Yasemin'i kıracaktı."

Yanağımı şefkatle okşadı. "Elbette sorun olmaz. Burası senin evin ve evine aileni, arkadaşlarını çağırırken ben de dâhil kimse-

ye sorman gerekmiyor. Onlar buraya geldiğinde Alya odasından çıkmayacak, şüphen olmasın."

"Bunu hoş karşılamayacaktır."

"İstediği gibi karşılayabilir, benim için önemli olan isteğimi yerine getirmesi."

Yanağımdaki eline dokunarak avucuna minnet dolu bir öpücük bıraktım.

"Biraz daha makarna ister misin?"

Gülümseyerek tabağını uzattı.

"Sormana bile gerek yok. "

Yemeğin ardından Ateş, adamlarıyla konuşmak için kapıya çıktı. Bu saatte ne konuşacağını sorduğumda ise kaçamak cevaplarla beni geçiştirmeyi başarmıştı. Onu sanrılarımdan uzak tutacağıma dair kendime söz verdiğim için üstelemedim. Zira cevap ararken, kendimi sorguya çekilir halde bulabilirdim. Masayı ve mutfağı topladıktan sonra şöminenin zayıflayan ateşine bir şeyler attım. Anında yükselerek parlayan ateş beni memnun etmişti. Odamıza gidip üzerine sos sıçrayan kıyafetlerimi çıkardım ve dolaptan bulduğum su yeşili, salaş elbiseyi üzerime geçirdim, dizimin bir karış üstünde bitiyordu. Alelacele topladığım saçlarımı açıp bu kez özenle topladım. Ardından rengi kırmızıya çalan kremsi sıvıyı parmağım yardımıyla dudaklarımda gezdirdim. Bunun için Derin'e teşekkür etmeliydim. Kulağımın altına ve boynuma dokundurduğum biçimi sabuna benzeyeni hoş koku için de...

Salona döndüğümde tamamıyla kararan havayı şöminenin ateşi aydınlatıyordu. Bir şişe içki ve iki kadeh alarak şöminenin

önündeki minderlere oturdum. Bu geceyi kadeh tokuşturarak, sohbet ederek geçirmek istiyordum. Onunla baş başa geçirdiğim üç gün, tuhaf bir şekilde konuşacak vakit bulamamıştık. Tuhaf mı? Ah, hadi ama Hare! Dudaklarımı her kullanmak istediğimde ya onun ağzında ya da teninde bulmuştum. Hatırlamanın verdiği tatlı utangaçlıkla olduğum yere uzandım. Şöminenin ateşini izleyerek geçirdiğim dakikalar uzadıkça uzuyordu ama Ateş gelmek bilmiyordu. Uyumamak için gözlerimi hiç kapatmadım ama biraz daha gelmezse uyku kaçınılmaz olacaktı. Onu çağırmak fikri üzerimdeki kısa elbiseyi düşündüğümde sıcak gelmedi. Zavallı adamlarının benim yüzümden fırça yemeklerine razı olamazdım.

Biraz sonra kapıdan bir tıkırtı geldi. Açıldı ve yavaşça kapatıldı. Hiç tepki vermeden arkam dönük bir şekilde uzamaya devam ettim. Birkaç saniye sonra o çok sevdiğim uyuşma ve karıncalanma hissini sırtımda hissettim. Yaklaşan sessiz adımlarıyla beni uyandırmamak için çabalıyordu.

Önce dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. Soğuk ve uzun bir öpücük bıraktı. Tepkisizliğimi korurken, bir eli belime diğeri dizimin altına uzandı. Beni kaldırmak için yaptığı ilk hamlede yüzümü ona çevirip dudaklarına ani bir öpücük bıraktım.

Pekâlâ, afalladığını asla inkâr edemezdi.

"Sence ideal bir koca, karısını bu kadar bekletmeli mi, Karan?"

Mora çalan etli dudaklarının sol köşesi usulca kıvrıldı. "Belki adam karısının çoktan uyuduğunu düşünmüştür."

Onun kollarının arasında, elimi çeneme koyup düşünür gibi yaptım. "Hımm, bence adam kendisi gelmeden karısının asla uyumayacağını bilmeli."

Burnunu çok yavaş bir hareketle burnuma sürterek "Biliyor," diye fısıldadı. "Ama aynı zamanda bu huyundan vazgeçmesini istiyor."

Sanki kütür etmiş gibi kaşlarımı çatarak baktım ona. "Seni beklememi sevmiyor musun?"

Karanlığın gizleyemediği mavilerinde şöminenin ateşi rakş ediyordu. O an, şömineyi en çok onun gözlerinden izlemeyi sevdiğimi fark ettim.

"Senden sonra ev sevdiğim şey bu, beni beklemen. Senin beni beklediğini bilerek sana gelmek, bunun ne anlam ifade ettiğini tahmin edemezsin."

"Söyle bana o halde, sevdiğin bir şeyi neden istemiyorsun?

Şakağımda duran ince saç tutamıma elinin tersiyle dokunurken, yakınlığımızın doğurduğu heyecanla inip kalkan göğsüm, göğsüne çarpıyordu.

"Beni beklememi seviyorum, Hare. Ama beni beklerken aklından geçen olasılıkları sevmiyorum. Korkularını sevmiyorum. Hele de kaynağı bensem..."

"Korkmuyorum ki," dedim vücudumun verdiği ilk tepkinin ardına sığınarak. "Korktuğumu nereden çıkarıyorsun?"

Gözleri, gözlerimden bir şeyleri söküp aldı. "İçindeki en ufak duygu geçişini bile hissederken, korkularına göz mü yumacağım?"

Ona kendi içimde yaşadıklarımdan bahsetmeyecektim. Ama inkâr da etmeyecektim.

Kollarımı boynuna daha sıkı sarıp dudaklarımı sakallarında dolaştırdım.

"Yummaz mısın? Öyleyse kendine dikkat et ve bana daha erken gel. Olur mu?"

Saçımdan uzaklaşan eli şaraba gitti. "Olur."

Tek eliyle kapağı açarak şişeyi kafasına dikti. Hayran gözlerle onu izliyordum. Yaklaştı, dudakları aralanan dudaklarımdan sızdı. Genzimden akıp giden içki onun tadıyla taçlanarak tesirini arşa ulaştırmıştı. Bedenimi olduğu yere bıraktıktan sonra

elbisemi kaburgalarıma kadar sıyırdı. Tepkisizce onu izliyordum. Şişeyi bu kez bana yaklaştırdı ancak içmem için değildi. Ne yapacağını anladığımda titreyen bakışlarımı yüzüne diktim. Onun bakışları ise vücudumun elbiseden sıyrılan çıplak kısımlarındaydı. İçkiyi karnıma dökmesiyle sırtım minderlerin üzerinde yay gibi gerildi. Her damlayı tenimde hissedebiliyordum ve bu, çok değişik duyguları içime boca etmişti. Bir an sonra beni sakinleştiren şey karnıma kapanan dudaklarıydı. Dili ve dudaklarıyla göbeğimdeki sıvıyı emerken, bacaklarımı kendime çekmemek için yoğun bir çaba sarf ediyordum.

Elimi ağzıma götürüp olası bir iniltiyi önledim. Yarım yamalak bir nefes dışarı verdikten sonra, "Ateş!" diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Alya gelebilir!"

Beni duymamış gibi orada oyalanmaya devam ediyordu. Bu sırada elleri boş durmayarak göğsüme uzandığında, saçlarına asılarak başımı geri ittim.

"Elbisen güzelmiş, beni uğraştırmadı."

Gözlerim kapanırken "Uğraştığını hatırlamıyorum," diye mırıldandım. "Dar olanlarını parçalıyorsun."

Dudaklarını tenime sürünerek yukarı çıktı, bileklerim elleri tarafından zemine düğümlenmişti. "Tekrarlamamı ister misin?"

"Ah, hayır. Elbisemi seviyorum."

Parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı, iri bedeni bacaklarımın arasındaydı. Alya'ya yakalanma ihtimali beni ürkütüyor ama Ateş'in her busesi onun dışındaki tüm düşünceleri ustalıkla kovuyordu. "Tenine değen bir şeyin kötü olma ihtimali varmış gibi konuşuyorsun."

Bileklerimi kurtarmaya çalıştım. Avuçlarım güçlü kollarını, esmer tenini istiyordu. Bana izin vermeden diziyle bacaklarımı araladı ve oraya iyice yerleşti.

"Ateş... Ah, dur!"

Parmakları parmaklarımın arasından geçerken, dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Kendini bana bastırarak dudaklarımı büyük bir açlıkla öpmeye başladı. Fazlasıyla hızlı ve sert olmasına rağmen karşılık vermeye çalışıyordum. Ona ayak uydurmaya çalışmak bile heyecan veriydi. Bir an sonra, tutkuya kafa tutmaya çalışan telaşımla birlikte nefes nefese geri çekilmeyi başardım.

"Ateş! Kız kardeşinin diline düşmek istemiyorum, hemen bizi odamıza götürür müsün?"

Gülümsemesi boynumdaydı. Sanırım nihayet kendimi duyurmaya başarmıştım. Ellerini benimkilerden ayırarak bacaklarımı tuttu ve beline doladı. Bedenimi havalandırdığı anda dudaklarımız ateşli bir öpüşme için yeniden buluştu. Aceleci adımları koridora uzanırken, beni sarıyor, okşuyor ve bedenlerimizi birbirine mıhlamak için müthiş bir istek duyuyordu.

"Eminsin değil mi? Beni temin etmeni istiyorum."

Aynı kelimeleri bilmem kaçıncı kez telaffuz etmek için aralanan dudaklarıma devirdiğim gözlerim eşlik etti.

"Eminim, Derin. Eminim."

"Ya çıkarsa?"

"Çıkmayacak, bunu bizzat Ateş söyledi. Bana inanmıyorsan ona inan."

Rahatlamış bir nefes verdi. Nihayet sözlerime inanabilmişti.

"Sana inanmadığımdan değil. Sadece... Alya'yı kimse isteği dışında odasında tutamaz. Onu tanıyorum."

"Evet, inatçı bir kız ama o inadı ağabeyi gibi sert bir duvara tosluyor."

"Güzel, bir Alya-Yasemin kavgası daha kaldıracak durumda değilim."

Dikdörtgen biçimindeki toprak tabağı Derin'in eline tutuşturup özenle hazırladığım masaya götürmesini istedim. Yeni evimin ilk misafirleri Derin ile Sezgin geleli çok olmuyordu. Derin ile özlemle kucaklaştıktan sonra bana ağabeyim ve Yasemin'in birazdan geleceklerini söylemişti. Neden birlikte gelmediklerini sorduğumda ise garip bir şekilde sessizliğini korumuştu.

Ağzına kadar yemek dolu son tabağı da masaya bıraktıktan sonra koltukta oturup sohbet eden Ateş ve Sezgin'e baktım. Her ne konuşuyorlarsa çok önemli olmalıydı.

"Dur sana klasik bir soru sorayım." Derin omzunu hafifçe omzuma sürterek tebessüm etti. *Evlilik nasıl gidiyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda hafif bir acı hissettim. Dün gecenin emareleri tümüyle benimleydi.

"Bilmem, henüz anlayamadım. Ama onunla yan yana olmak güzel, ilişkimizin adı her ne olursa olsun..."

"Bunu duyduğuma sevindim." Derin'in üzerinde siyah, boğazlı bir kazak ve aynı renk pantolon vardı. En az kıyafetleri kadar koyu olan gözlerinde ani bir şüphe belirdi. "Alya seni rahatsız ediyor mu?"

Sorusuyla birlikte, Alya ile aramda geçen son diyaloğu anımsadım.

"Hayır, pek konuşmuyoruz. Ama başka bir durum var."

Devam etmemi istercesine ince ve biçimli kaşlarından birini kaldırdı.

Erkeklerin bizi duymaması için yavaşça Derin'e sokuldum. Bu konuda bana yardım edebilecek yegâne kişiydi o nezdimde.

"Sofia, bizi evine davet etti. Düşünebiliyor musun? Ateş ve ben ona yemeğe gidecekmişiz."

Derin'in donuk ifadesinden bir mana çıkarmak güçtü. Dikkatle beni dinledikten sonra cevap vermek için bir süre düşünmeyi yeğledi.

"Sen ne dedin?"

"Ateş ile konuşup ona bildireceğimi söyledim. "

"Ama Ateş'e tek kelime etmedin." İşte gerçek dostum, beni iyi tanıyordu. "Değil mi?"

"Şey, evet. Önce sana danışmak istedim. Derin, o kadından hiç haz etmiyorum. Tören günü bana söylediklerini duymalıydın. Neden bizi evinde görmek istediğini anlamış değilim."

Hararetli konuşmamın sakinleşmesi adına koluma dokundu. "Sakin ol. Herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum. Sofia bir kraliçe ve şehrin lideriyle arasını sıcak tutmak istemesi kadar doğal bir şey yok."

Başımı tedirgince iki yana salladım. "Beni hiç sevmiyor. Bundan adım kadar eminim. Ateş'e karşı boş olmama ihtimali ne sence?"

"Sanmıyorum. Ama küçücük bir ihtimal, öyleyse bile bunu ona karşı kullanmalısın."

"Nasıl yani?"

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı şimdi. "Davetine icabet et ve Ateş ile kendini onun gözüne sok. Senin isteyip de yapamayacağın bir şey yok. Beni dinle."

Hâlâ ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden fazlasıyla emindim kiDerin bir şey söylüyorsa mutlaka ama mutlaka bir bildiği vardı. Bunu defalarca tecrübe etmiştim.

"Hadi ama kızlar, hâlâ yemek hazır değil mi?" İkimizin de bakışları, ayaklanan Sezgin'e gitti. Yüzü asık, eli karnındaydı. "Bize biraz daha yemek vermezseniz açlıktan öleceğim!"

Soğuk esprisi karşısında yüzümü ekşittim. "Komik mi şimdi bu?"

Derin ellerini iki yana açtı. "Öyle olduğunu sanıyor."

Elimle masayı işaret ettim. "Açlıktan ölmeden masaya geçebilirsiniz. Ağabeyimler de gelmek üzeredir."

O sırada çalan kapıyla birlikte gülümsedim. "Geldiler işte, Derin içecekleri doldurur musun?"

Derin şişeye uzanacağı sırada Ateş ondan önce davranarak şişeyi kaptı ve kadehlere doldurmaya başladı. "Ben hallederim, oturabilirsin Derin."

Kapıyı açmak için yanlarından ayrılırken, Derin'in Ateş'e takıldığını duydum. Nezaket kavramının üzerinde ne kadar eğrelti durduğundan bahsediyordu. Kendimi tutamayıp kahkaha atmam ve kapıyı açmam eş zamanlıydı. İçeri giren ağabeyim ve Yasemin neye güldüğümü bilmeden bana eşlik ederlerken önce ağabeyime sarıldım.

"Hoş geldin ağabeyciğim."

Sırtımı sıvazladı. Başımın üzerinde parlayan kehribar rengi gözleri suratımdaki mutluluktan memnun olmuştu.

"Seni böyle gördüğüme sevindim."

Bu kez Yasemin'e sarıldım. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Yasemin başını masaya uzatarak dudaklarını yaladı. "Masaya mı geçsek harika görünüyorlar da..."

"Tabii, buyurun."

Hep birlikte masaya geçtiğimizde Ateş ayağa kalkıp önce ağabeyim sonra da Yasemin ile tokalaştı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Ateş, davetiniz için teşekkür ederim."

Ateş eliyle sandalyeleri işaret etti. "Oturalım. Ayrıca gelmek için davet beklemene gerek yok. Burası senin kız kardeşinin evi."

Sezgin duyduklarına inanamamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"İki günde adamın bütün devreleriyle oynamışsın. İzninle seni ayakta alkışlamak istiyorum."

Ayağa kalkacakken, Ateş'in sertçe koluna dokunmasıyla bu kararından hızla vazgeçti.

"Yemek yemek istemiyor muydun? Zırvalamayı bırakıp zıkkımlan."

Sezgin'in kaşları çatıldı. "Ben de misafirim. Bana neden nazik davranmıyorsun?"

Ateş'in dudakları bir yay gibi gerildi. "Davranacağım Sezgin, davranacağım. Yemekten sonra kapıya çıkalım, tüm nezaketimi orada göreceksin."

Gülmemek için kendini tutan biz kadınların aksine Sezgin'in açık kahve gözleri korkuyla açıldı. "Gelmem ben seninle dışarı. Yemekten sonra bizim Hakan ile işimiz var."

Ağabeyim anlamamıştı. "İşimiz mi var? Sebep?"

Sezgin alınmış gibi baktı. "Aşk olsun Hakancığım, bizim seninle işimizin olması için bir sebebe mi ihtiyacımız var?

"Hatırlamıyorum ben öyle bir şey."

Sezgin hiç alınmamış gibi gülümsedi. "Ben ikimizin yerine de hatırlarım."

Ağabeyim kızmıştı, hissediyordum. Hafifçe öksürerek "Yemeğe mi geçsek artık?" dedim.

Derin kadehini kaldırdı. "Bence de şerefe."

Tokuşan kadehlerimizin ardından yemeğe başladık. Sezgin ve ağabeyim sıklıkla yemeklerin ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Özellikle Sezgin, ağzı doluyken...

"Bir ara kütüphaneye gitmeyi düşünüyoruz Hare, bizimle gelmek ister misin?"

Yasemin'in nazik daveti karşısında gülümseyerek cevap vermeye hazırlanıyorum ki Ateş beklenmedik bir şekilde araya girdi.

"Hare'yi ben götürürüm."

Sezgin az önceki ifadesine oldukça tezat bir şekilde ciddiyete büründü. "Sizi de ben götüreceğim."

Derin lokmasını çiğnerken, gözlerinde ne olduğunu bilmediğim bir şüphe dolaşıyordu.

"Sizin derdiniz ne? Burada hep birlikteyken konuşalım. Törenden beri bir kez olsun yalnız bırakmadınız bizi, şimdi de Ateş, Hare'ye aynı şeyi yapıyor."

Derin'den duyduklarımın tereddüdüyle Ateş'e baktım. Gözlerini usulca kapatıp açtı, sorun yok, der gibi... Sonra Derin'in ısrarcı bakışlarına yüzünü çevirdi.

"Bir durum yok, yalnızca önlem."

Biliyordum, Derin bu cevap ile yetinmeyecekti.

"Seni tanıyorum Ateş; bu, öylesine bir önlem olamaz."

Sezgin sevgilisine cevap vermek üzereyken, Ateş onu eliyle durdurdu. Yapacağı açıklamayı en az Derin kadar merakla bekliyordum.

"Dediğim gibi, endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok. Andelko'dan geriye kalan azınlık bu sıra yapmaması gereken şeyler yapıyor. Çok yakında onları da halledeceğim."

"Yapmaması gereken şey ne?" Aklıma gelen ihtimaller içimdeki korkuyu şiddetle uyandırdı. "Ne yaptılar?"

Ateş bakışlarını önündeki yemeğe indirdi. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey." Bunu söyleyen ağabeyimdi.

Ateş onu sert bir sesle uyardı.

"Hakan!"

Ağabeyim onu umursamadı. "Dün gece arabasına bindiğinde izumuranje saldırısına uğradı. Önemli değil diye bahsettiği şey bu."

Elimi göğsüme götürdüm. Bastırmaya çalıştığım korkum tam da şimdi içimi kemiriyordu "Ateş, bunu bana nasıl söylemezsin!"

Ateş yanıma gelmek için ayaklandığında, ağabeyim de ayağa kalktı ve önüne dikildi.

"Maden artık senin karın, ona her şeyi dosdoğru anlatmalısın. Onu böyle koruyamazsın."

Ateş'in bir anda kararan mavilerine, seğiren çenesi eşlik etti. Boynundaki damarlar tüm haşmetiyle kabarırken, dudaklarından dökülen kelimeler tane taneydi.

"Karımı nasıl koruyacağımı kimseden öğrenecek değilim. "Onun güvende olması herkesten önce benim görevim. İçin rahat olsun."

Bedenini bir kum torbası gibi sandalyesine bıraktı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, ifadesinden silinen öfke yerini hüzne bırakmıştı. Beni korkutmuş olmanın omuzlarına yük gibi bindiği katıksız hüzün...

"Korkma, yalnızca birkaç kişiler, daha fazla değil. Adamlarımın her biri onları bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor. En fazla birkaç gün içinde yakalanmış olacaklar. Söz veriyorum."

Tedirginliğim yerli yerinde duruyordu. Ancak buna rağmen biliyordum ki o bir söz verdi mi tutardı. Her ne olursa olsun...

"Sana inanıyorum," diye konuştum. Sonra içimden tekrar ettim, sana atmayı bırakan kalbimle inanıyorum.

Benden beklediğini almıştı. Bunun rahatlığıyla kızlara baktı, sırayla her ikisine de... "Birkaç gün tedbirini elden bırakmayacaksınız. Derin, aklına eseni yapmayı sevdiğini biliyorum ama biraz frenle kendini. Bu, sizin iyiliğiniz için."

Derin mecburi bir kabullenmeyle başını salladı. "Pekâlâ, lider olan sensin."

"Lider olarak söylemedim."

Derin gülümsedi. "Biliyorum ve artık bu tatsız konuşmayı kapatmak istiyorum. Baksana Ateş, bize evlilik için ne söyleyebilirsin?"

Ateş'e bakmadım. Ama Derin' e vereceği cevap için içten içe çıldırıyordum.

"Geç kaldığımı... Hare ile evlenmek için oldukça geç kaldığımı söyleyebilirim. "

Ellerimi birbirine kenetledim ve koşup ona sarılmak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Bu öyle zordu ki... Oysa ben, onun aksine uzun uzadıya tasvir edebilirdim. Ateş'in karısı olmanın benim için ne ifade ettiğini, her sabah uyandığımda ve her gece uyurken son olarak onun yüzünü görmenin verdiği mutluluğu sayfa sayfa anlatabilirdim. Ancak onun şu tek cümlesi kadar şeffaf ve etkileyici olamazdı.

Bir ara masadan kalkıp Alya için bir tepsi hazırladım. Odasına götürmek konusunda istekli sayılmazdım ama o hariç herkes bir şeyler yerken, bu durumun Ateş'in içine sinmediğini biliyordum. Elimde tepsiyle kimseye görünmeden koridora girdim. Ancak beklediğimin aksine Alya'nın odasının kapısı aralıktı ve içeriden konuşma sesleri yükseliyordu. Adımlarım kendiliğinden yavaşladı. Sesin kime ait olduğunu idrak ettiğim an ise kaşlarım hayal kırıklığıyla çatıldı.

"Neden iyi olup olmamam seni bu kadar ilgilendiriyor Hakan? Teoriler üretmeli miyim?"

Ağabeyimin nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Başımı uzatıp onları izlemeye çekindim. Ah ağabey, ne işin var bu kızın yanında!

"Hiçbir şey üretmene lüzum yok. Seni son gördüğümde iyi görünmüyordun. Yalnızca merak ettim."

Alya'nın umursamaz gülüşünü duydum. "Acaba neden? Çok sevgili sevgilin beni fena halde benzettiği için olabilir mi sence?"

Adım sesleri işittim. Kapıya doğru yaklaştı. Heyecanla gerilirken, ani bir kıpırdama duydum bu kez.

"Dur, tamam." Alya az önceki alaycı sesine nazaran bunu söylerken kedi gibi konuşmuştu. "Gitme."

"İyi misin?"

"İyiyim desem inanacak mısın?"

Ağabeyim bu kez tedirgin ve çaresiz bir nefes verdi. Orada ne oluyor, diye düşünürken parmaklarım tepsinin sapını daha sıkı kavradı.

"Doğruyu söylemeni tercih ederdimama sen hep tam aksini yaptın."

"Haklısın, ne yazık ki haklısın." Alya ağlıyor muydu, ah evet! Bu ağabeyimin içeride kalma süresini uzatacaktı ve her an biri gelebilirdi! "Pekâlâ, sana doğruyu söyleyeceğim. İyi değilim, üstelik her anlamda iyi değilim. Kendimi kötü hissettikçe daha da kötüleşiyorum. Bu duyguyu bastıramıyorum çünkü beni dizginleyecek birisi yok. Sen yoksun Hakan."

"Alya, lütfen..."

"Hayır, sorun yok. Gerçekten. Beni sevmediğini kabullendim. Ama sevdiğin zamanlar tahmin edemeyeceğin kadar güzeldi. Sahte olduğunu bile bile özlüyorum."

Duyduklarımın üzüntüsüyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Alya'nın içinde kopan fırtınaları tahmin edebiliyordum fakat bu denli büyük olduğunu hiç düşünmemiştim.

"O yüzden mi başka erkeklerin kollarında dans ediyorsun?"

Sustular, belli bir süre ikisi de hiç konuşmadı. Ortam öyle sessizleşti ki beni duyacaklar diye nefes almaktan çekindim.

"Aptalca bir dikkat çekme çabasıydı. Onu da elime yüzüme bulaştırdım."

Gıcırdayan yatak sesinden Alya'nın oturduğunu anladım. İşte o zaman gerekli cesareti yakalayıp başımı uzattım ve aralık kapıdan onlara baktım.

"Git hadi, yokluğunu fark edip buraya gelirlerse canın sıkılır. Bana ne söyleyecekleri umurumda değil."

Alya çöktüğü yatakta, başını ellerinin arasına almış sessizce ağlıyordu. Ağabeyim hemen yanında ayakta dikilmişti ve yüzünün yalnızca sol tarafını görebiliyorum. Bu bile ne kadar kederli olduğunu anlayabilmem için yeterliydi.

"Ağlama." Ağabeyim Alya'nın ıslak yüzünü avuçlarının arasına alıp ona çaresiz gözlerle baktı. "Seni böyle görmek beni yaralıyor."

"O zaman git. Sen böyle karşımda başkasına ait dururken, asıl yaralanan ben oluyorum. Git Hakan, git."

Ağabeyim ona yaklaştı. Alya'nın nemli, açık mavi gözleri yavaşça kapandı. Tepsi ellerimin arasında titremeye başlamıştı, engel olamıyordum. Hayır, hayır! Ne yazık ki korktuğum oldu ve ikisinin dudakları usulca birleşti. Ağlayarak öpüştüler. Alya, ağabeyime öyle büyük bir açlıkla sarıldı ki gücü yetse onu içine sokabilirdi. Ağabeyim aldığı bu karşılıkla öpüşmeyi derinleştirdi. Birbirlerini her an kaybedeceklermiş gibi sıkıca tutuyorlardı.

Doğru dürüst tutamadığım tepsiden düşen çatal onları hızla birbirinden ayırdı ve aynı anda başımı geri çektim.

Yutkundum, hızlıca ne yapacağımı düşündüm ve ilk aklıma geleni uyguladım. "Hay aksi!" Derin bir nefes alıp sesimi kontrol ettikten sonra kendimi göstermeden Alya'ya seslendim. "Alya, sana yemek getirmiştim ama çatalı düşürdüm. Değiştirip hemen geliyorum."

Hızla geri döndüm ve tepsiyi en yakın sehpaya bıraktıktan sonra mutfağa gidip çatalı değiştirdim. Elimde tepsiyle, temkinli adımlarla Alya'nın odasına girdiğimde, Alya tek başına yatağında oturuyordu. Ona normal görünmek adına birkaç şey söylemek için zorladım kendimi.

"Sana yemen için bir şeyler getirdim."

Sesi çıkmıyordu. Bakışları kucağında birleştirdiği ellerindeydi. Başka bir şey söylemeden masaya döndüğümde, ağabeyimin

sandalyesinde olduğunu gördüm. Bir şeylerden emin olmak istercesine bakışlarını yüzümde gezdirdi ama gülümsemeye çalışıp Derin'e döndüm.

"Masayı toplamama yardım eder misin, harika bir tatlı yaptım!"

Derin, dilini alt dudağında gezdirdikten sonra "Elbette." dedi sabırsız bir sesle. "Hadi, tatlının tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Öncelikle boşalan tabakları alıp birlikte mutfağa götürdük. Derin tatlıyı dilimlerken oldukça mutlu görünüyordu. Şimdi soracağım soru, mutluluğuna gölge düşürecek olsa da imtina etmedim. Ağabeyimin boşluğuma astığı ağırlığı biriyle paylaşmak zorundaydım ve bu ne yazık ki Ateş olamayacaktı.

"Derin..."

Aynı anda koyu kahve bakışlarını beklenmedik bir ciddiyetle yüzüme çevirdi. "Söyle hadi."

"Nereden anladın bir şey söyleyeceğimi..."

Donuk ifadesinde bilmiş bir tebessüm belirdi. "Bırak da seni o kadar tanımış olayım, dostum. Neyin var?"

"Anlatacağım. Ama önce bilmem gereken bir şey var. Derin, ağabeyim ve Yasemin'in arası nasıl?"

Düşündü. Beni korkutan şeyi yaptı, düşündü. İyi olduklarını söyleyemedi.

"Bilemiyorum Hare, bazen tartıştıklarını duyuyorum. Üzerinde durmadım çünkü bilirsin, çiftler kavga ederler. Ama son günlerde dikkatimi çeken bir şey var, Yasemin'in suratı sıklıkla asılıyor. Nedenini sorduğumda geçiştirse de Hakan ile ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum. Bugün de tartıştıkları için bizden sonra geldiler. Onları yakın bir yerlerde indirip sakinleştikten sonra buraya gelmelerini söyledik."

"Ne için kavga ettiklerini biliyor musun, bir şeyler duymuş olmalısın."

"Ah, duymuş gibiyim! Yasemin Hakan'ın ilgisizliğinden yakınıyor. Haksız da değil. Hakan çoğu zaman salonda uyuyup kalıyor ve Yasemin'e gerektiği kadar alaka gösterdiğini düşünmüyorum."

İşittiklerimin hayal kırıklığıyla başımı önüme eğdim. "Anladım."

"Şimdi sen anlat, sorun ne? Eğer canını sıkan şey buysa bence geçici bir durum. Bilirsin, erkekler dönem dönem böyle lanet süreçlerden geçerler."

Masaya bakıp erkeklerin hâlâ oturuyor olduğunu gördüm. Yasemin kalan boşları topluyordu. O gelmeden Derin'e anlatabildiğim kadarını anlatmalıydım. "Derin, az önce ağabeyim, Alya'nın odasındaydı. Hatta daha önce de onları birlikte gördüm. Çıldırmak üzereyim, ağabeyimin tüm olanlardan sonra o kızla ne gibi bir işi olabilir!"

Şimdi içimdeki endişenin onun çehresine de sirayet ettiğini gördüm. "Nasıl gördün?"

""Konuşuyorlardı." diye konuştum fısıltı halinde. "İşin kötüsü konuşmayı başlatan taraf ağabeyimdi. Alya'ya onu iyi görmek istediğini söyledi. Ah Derin, çok daha fenasına şahit oldum!"

Dolan gözlerimi gördüğünde zarif parmaklarını kollarıma koyup sıvazladı. "Ne, ne gördün?"

İşaret parmağımın dış boğumuyla burnuma dokunup gözyaşlarıma mani olmaya çalıştım. "Öpüştüler. Az önce, burada, Alya'nın odasında... Tanrım! Yasemin her şeyden habersiz masada otururken."

"Doğru gördüğüne emin misin?" diye sordu tüm soğukkanlılığıyla.

Keşke hiç görmeseydim, diye düşünerek başımı salladım. "Gördüm onları Derin, her saniyesine şahit oldum. Aklımı kaçıracağım! Her şey bir yana, bunu Yasemin ve Ateş'ten saklayacak olmanın yükü şimdiden bindi omuzlarıma... "

"Sakin ol, bir düşünelim. Hakan'ın birdenbire böyle bir şey yapması..."

"Aslında birdenbire değil," diyerek böldüm sözlerini. "Narancasta'nın açılışından bu yana aralarında bir şeyler dönüyor. Bunu fark ettiğimden beri onları daha fazla gözlemlemeye başladım. Alya o akşam ağabeyim kıskandırmak için elinden geleni yaptı ama ağabeyim de tepkisiz kalmadı." Aklıma gelen detayla ellerimi havada salladım. "Derin! Alya yeni bir büyü yapmış olabilir mi?"

Bir süre boş gözlerle yüzüme baktıktan sonra, çok da emin olmayan bir tavırla, "Sanmıyorum," dedi. "Böyle bir şeye tekrar cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Emin değilsin, böyle bir ihtimal var. Nasıl öğrenebiliriz?"

Bana doğru değildi ve bir sır verir edasıyla fısıldadı. "Bir büyünün varlığını ancak bir büyücü ortaya çıkarır."

Hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdüm. "Kâhini kaybettik, ihtiyarın nerede olduğunu bilmiyoruz. Tanıdığın başka bir büyücü var mı?"

"Benim yok ama olan birini tanıyorum." Soran bakışlarımı çok beklemedi. "Sofia, şehirdeki tüm büyücüler ondan sorulur."

"Bize yardım etmez, neden etsin ki?"

Yaklaşan adım sesleriyle birlikte birbirimizden uzaklaştık. Ancak hemen önce Derin, bana bilmem gerekenden fazlasıyla söyledi. "Davetine icabet et, sonrası pamuk ipliği gibi gelecektir."

Yasemin mutfağa girip gülümseyerek boşları tezgâha bıraktı. "Neyin sonrası pamuk ipliği gibi gelecekmiş?"

Sorusu karşısında afalladığımı fark eden Derin hızlıca araya girdi. "Alya hakkında birkaç taktik veriyordum."

Yasemin, işaret parmağını havaya kaldırarak "Bir taktik de benden ister misin?" diye sordu.

"Elbette, seni dinliyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Baktın baş edemiyorsun, yol saçlarını gitsin."

Derin ile birlikte gülmeye başladıklarında, benim dudaklarımdaki tebessüm zorakiydi. Hâlâ bu işin altından nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Tek şansım gördüklerimin bir büyü olma ihtimaliydi. Aksi takdirde, Yasemin'in üzerine yuvarlanan taş bizleri de altına alacaktı.

Gecenin sonuna doğru herkes gittiğinde, uzun uzun mutfakta oyalandım. Akabinde banyoya girdim ve hiç istemiyor olmama rağmen soyunup toprak küvete bıraktım bedenimi. Burada kalış sürem de en az mutfaktaki kadar uzundu. Üzerime bez bornozu geçirirken odaya döndüğümde Ateş'in uyumuş olmasını diledim. Alya'nın da öyle... Saatlerdir tek bir adım sesi duymamış olmamın verdiği cesaretle odamıza doğru yürüdüm. Ondan bir şey saklamak zordu, kendime mukayyet olmalıydım. Bilhassa bu gece... Sonrasında her şey bir nebze daha kolay olacaktı. Belki...

Odaya girdiğimde Ateş yoktu. Muhtemelen yine kapıdaki adamlarıyla birlikteydi. Pekâlâ, bu da işime gelirdi hiç şüphesiz. Hızla giyinip tarağımı elime aldım ama yaklaşan adım seslerini duyduğumda saçlarımı taramayı es geçerek yatağa girdim. Sırtımı cama dönüp gözlerimi kapattığımda, odanın kapısı sessizce açıldı. Varlığının hissinden önce acı kahve kokusu içime süzüldü. Üzerindekileri çıkardığını duydum, sonra tekrar giyindiğini...

Yatağa girip kolunu belime sardığında, içimdeki heyecanın beni yönetmesi kaçınılmazdı. Elini kazağımın ince kumaşından içeri sokup göbeğime dokundu, burnu ensemde, saçlarımın arasındaydı. Kımıldamamak için yoğun bir çaba sarf ediyordum.

"Aynı evin içinde kendini özletmeyi nasıl başarıyorsun?"

Tutkulu sesi fısıltı halinde tenime uğradı. "Bunu yapabilecek başka bir varlık yok."

İstemsizce gülümseyip gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. "Sonsuza dek aynı düşünceye sahip olabilecek misin Karan?"

Kendimi tutamamış olmama elbette ki şaşırmamıştım. O bana dokunurken, benimle böyle konuşurken, kayıtsız kalabilmem imkânsızdı.

"Şehirdeki tek kadın senken, çok da bir seçenek kalmıyor bana turunçgil."

Hızlıca ona dönüp ellerini boynuna doladım. Gözleri geceye hükmediyordu. Yüzüne sokularak dudağının kenarından öptüm.

"Demek, şehirdeki tek kadın olduğumu düşünüyorsun?"

Burnuma saçlarına götürdüm, o çok sevdiğim sigara ve soğuk kokusu vardı. "Öylesin."

"Ateş..." dedim nereden başlayacağımı bilemeden. "Benim sana söylemem gereken bir şey var."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Köşe bucak kaçman boşuna değil."

Fark etmiş olması iyiydi. En azından davet konusunu söyleyerek ağabeyim ve Alya konusunu ötelemiş olacaktım.

"Sofia, günler önce bizi evine davet etti ama ben bunu sana söylemedim."

Tepki vermeden konuşmaya devam etmemi bekledi.

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum."

Sol kaşı itiraz edercesine havalandı. "Tek sebep bu mu?"

"E-evet başka ne olacak ki?" deyip gözlerimi kaçırdım. Ah Hare, önce kendini kandır sonra Ateş üzerinde belki bir nebze şansın olabilir!

Erkeksi kıkırdaması kulağımı doldurdu. Beni göğsüne çekip "Gel buraya," dedi karakteristik sesiyle. "Benim kıskanç kızım."

Başını kaldırıp kirpiklerimin altından ona baktım. "Gidecek miyiz?"

"İstemezsen gitmeyiz."

Hiç ama hiç istemiyordum. Ne yazık ki, Derin'in de söylediği gibi şimdilik Sofia'ya işim düşmüştü. Sırf bu yüzden o kibirli kadına birkaç saat için katlanmak zorunda kalacaktım.

"Hayır, sorun değil. Düşündüm de düğünümüze kadar gelip bize hediye getirmiş kraliçeyi geri çevirmemeliyiz."

Anında cevabını bildiği bir soruyu sordu. "Peki, o hediyeye ne oldu? Bence bunun hakkında muhakkak bir fikrin vardır."

Güzel güzel küvete döktüm sevgilim.

Hızla başımı iki yana salladım. "Tabii ki hayır, görmedim bile. Hediye mi? Ne hediyesi?"

Bir deve kuşu olup başımı toprağa gömmek istediğim zamanlardan birindeydik. Neyse ki Ateş kendisine gelen hediyeyi imha etmemin üzerinde durmamış, aksine oldukça keyifli görünüyordu.

"Şöyle bana, şehirdeki tek kadının saçları neden ıslak ve karışık?"

Hadi Hare, tek seferde cevap verebilirsin.

"Üşendim, bir an önce uyumak istedim. Aslında biraz da banyoda uyumuşum."

Doğrulup tarağımı buldu ve belimden yakalayarak benim de doğrulmamı sağladı.

"O halde hayranı olduğum bu güzel saçları tarama görevini üstleniyorum."

Tarak usulca saçlarımda dolaşırken, parmakları okşar gibi tarağı takip ediyordu. Bazı tutamlarıma dudakları dokunuyordu. Ateş, sevgilim, saçlarımdan öpüyordu.

"Seni ilk gördüğümde saçlarının boya olduğunu düşünmüştüm." diye itiraf etti birkaç dakika sonra. "Böyle bir rengin gerçek olduğuna inanması güçtü."

Geçmişi yâd eden belleğim, dudaklarıma hoş bir tebessüm gönderdi.

"Hatırlıyorum. Bunu bana sormuştun."

Tarak ensemde belime doğru kaydı, arkamdaki heybetli varlığı biraz daha yaklaştı. "O zaman biri çıkıp seninle evleneceğimizi söylese ağzının ortasına sağlam bir tane çakardım."

Kendimi tutamayıp sesli bir kahkaha attım. "Bundan hiç şüphem yok. Ben de o zamanlar senden fazlaca korkuyordum aslında."

"Öyle mi? Üzgünüm bebeğim, fark edemedim. Çenen, korkunun önüne geçiyordu."

Dirseğimle boşluğuna vurduğumda numaradan inledi. "Seni yalancı, bal gibi biliyordun korktuğumu. Seni göremediğim zamanlarda üzerime bilerek geliyordun. Bundan adım kadar eminim."

Omzumun üzerinden ona baktım. Teslim olmuş gibi başını sallayarak "Sen kazandın," dedi. "Ama o halini seviyordum. Ürkektin ama bunu göstermemek için elinden geleni yapıyordun. Dizlerinin titrediğine şahit oluyordum ve sen o halde bile bana laf yetiştirmekle meşguldün."

Gülümseyerek sordum. "Başka hangi halimi seviyorsun?"

Tarağı bir kenara bırakıp yola gelen saçlarımı sol omzuma bıraktı. Sonra beni dizlerine çekerek, başını boyun girintime yasladı. "Gülerken ve bana bakarken muhteşem görünüyorsun." Birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. "Sinirlenince gözlerini kısıyorsun ve o halin de çok izlenesi. Beni özlediğinde, bana sarıldığında ve beni öptüğünde nasıl eşsiz göründüğünü bilemezsin. Sanırım en çok bana ait halini seviyorum."

Tenime bıraktığı sözler mümkünmüş gibi yüzümü biraz daha güldürürken, başımı geriye atarak omzuna bıraktım.

"Hadi ama en sevdiğin bir tane olmalı."

"Evet, tüm bunlardan bir adım önde olan bir halin yok değil."

Merakla ona döndüm ve bacaklarımı beline dolandım. Ellerim ensesine uzanan saçlarına dokunurken, gözlerim dudaklarından çıkacak cevabı sabırsızlıkla bekliyordu.

Yavaşça kazağımın eteğini kavradı ve tek hamlede başımdan çekip çıkardı. Gözleri geceye meydan okurcasına kararmıştı. Parmakları çıplak kaburgalarımı sardığında, gerdanım dudaklarının soğuk dokunuşuyla sınanıyordu.

"Bu. Senin şeffaf, savunmasız ve tutkulu haline tapıyorum."

Kraliçe'nin sarayına giden toprak yolun uzun ve dar zeminine hem zehir hem panzehir sürülmüştü. Rengi en az içimin duvarları kadar karanlık olan saray, kemikli kollarını açmış bizi beklerken, geri gitmek isteyen adımlarım ileri gitmeye mecburdu. O mecburiyetten umduğum umar, beni gözlerinde nefret barındıran kadının önüne sürüyordu. İşin en kötü tarafı ise ağzımı açıp bunu Ateş'e söyleyemiyordum. Yanlış olduğunu bile bile tek başıma bir çözüm arıyordum.

Yüreğim kasvetle sıkıştı, bunu Ateş'e göstermemek için başımı cama doğru çevirdim.

Birkaç gün önce Sofia'ya gönderdiğim ulak, aynı gün geri dönerek kraliçenin bizi beklediği haberini getirmişti. Şimdi üzerimde siyah, belden bağlamalı, dizimin bir karış aşağısında biten salaş bir elbiseyle davete gidiyordum. Saçlarımın bir

kısmını gelişigüzel toplayarak yalnızca gözlerimi boyamıştım. Evet, kraliçenin daveti için özenle hazırlanmıştım!

"Kısa sürmesi için elimden geleni yapacağım."

Bakışlarımı Ateş'e çevirip suskunluğumdan çıkardığı anlama gülümsedim.

"Sorun değil, kraliçenin evini merak ediyordum."

Gözlerini yoldan ayırmadan "Sence buna inanmalı mıyım?" diye sordu.

"Elbette, kibirli kraliçenin kibirli sarayını kim merak etmez ki?"

Direksiyonu tutan parmakları bolarırken, profilinde çarpık bir tebessüm belirdi. "Çok fenasın. Yarın bir yere gitmek istiyor musun?"

"Hayır, neden?"

"Yarın uzun sürecek işlerim var. Eğer bir yere gitmek istersen işlerimi daha sonraya erteleyecektim."

Elim yanağına uzandı, araba kullanmasına aldırmadan başını kendime çektim ve yanağına içten bir öpücük bıraktım. "Hayır sevgilim, yarın bir yere gitmeyeceğim."

Demirden kara bir kutuyu andıran arabamız yavaşlamaya başladı, sanırım gelmiştik. İndiğimde Ateş yanımdaydı, uzattığı koluna girdim ve daha saraya metrelerce mesafe varken patika yola karşılıklı olarak dizilmiş hizmetkârların arasından ilerledik. Ev denemeyecek kadar büyük, şato denmeyecek kadar küçük yapının sivri kubbeleri ve çok sayıda pencereleri vardı. Yokuşlaşan yolu bitirdiğimizde, sarayın altın rengi kapısı göründü. Sofia, kapının hemen altındaydı. Üzerinde onun rengi olan kırmızı, eteği kabarık bir elbise vardı. Üst kısmının parlak kolsuz kumaşı oldukça küçük olan göğüslerini sıkıca sarmıştı ve saçları tepesinde sıkı bir balerin topuzuydu. İyice yaklaştığımızda, yanında biri daha olduğunu fark ettim. Sofia'nın boylarında ve tıpkı ona benzeyen esmer adamın gözleri Ateş'in üzerindeydi.

Sofia gülümsedi, ellerini Ateş'in kollarına koyup sol yanağına kısa bir öpücük bıraktı.

"Hoş geldin lider."

Ateş koluna sardığım elime dokunarak "Hoş buldum." diye yanıtladı.

Sofia varlığımı henüz fark etmiş gibi bana baktı ve yanaşmasına fırsat vermeden uzattığım elimi daha az bir gülümsemeyle sıktı. "Ve sen de, hoş geldin."

"Hoş buldum ve bu nazik davetin için sana teşekkür etmek istiyorum Sofia."

Ah, pardon!. Kraliçe demeyi unuttum!

Elbette bu fırsatı kaçırmadı. "Tatlım, gecikmeli bir yanıt verseniz de, burada olmanızdan dolayı mutluyum." İnce kollarını yanındaki adamın pazısına sararak"Sizi Arjin ile tanıştırayım," dedi. "Kendisi benim yakın dostumdur."

Arjin önce Ateş ile tokalaştıktan sonra elini bana uzattı. Esmer, kısa parmaklarına dokunduğum an tenimi saran elektrik çarpması hissi irkilmeme sebep oldu. Bunu kimseye belli etmeden gülümsedim ve "Memnun oldum." dedim.

Sofia içeriyi işaret ederek önden yürüdü. "Sizin için hazırlattığım muhteşem masayı daha fazla bekletmek istemezsiniz."

Adımlarımız Arjin'i takip etti ve birkaç basamak inerek geniş salona giriş yaptık. Tam ortaya çapraz konumlandırılmış uzunca bir masa vardı. Üzerine daha önce hiç görmediğim yemekler, parlak şamdanlar ve yüksek kadehler dizilmişti. Çok sayıda sandalyeler, bir şeye benzetemediğim tablolar, genişçe bir kütüphane ve taşlı avizeler göze çarpan ilk detaylardı.

Sofia başköşeye geçti ve oturmadan önce, Ateş'in karşısına oturmasını rica etti. Ateş beklemediğim bir şey yaptı ve bana baktı, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezdi. Gözlerimi

usulca açıp kapattıktan sonra Ateş, kraliçenin istediği gibi, masanın diğer ucuna oturdu. Bu durumda masanın kısa tarafında Arjin ve ben karşılıklı oturmuştuk.

Sofia kadehini kaldırdı, bronz gözleri Ateş'in üzerindeydi ve sadece bu, sinirlerimi bozmak için çok yeterli bir sebepti. "İlk kadehi liderimiz için kaldırıyorum. Bu geç kalmış bir geri dönüş kutlaması..."

Ateş de kadehini kaldırdı. "Çok zarifsin Sofia, bence ilk kadehi bu masadaki iki güzel kadın için kaldırmalıyız."

Şu güzel cümlesinde Sofia'ya yer vermemesi karşılığında bana sonsuza dek güzel söz söylememesine razı olabilirdim!

Ne yazık ki Arjin, Ateş'e destek verdi. "Kadeh kaldırmak için çok geçerli bir neden."

Dört kadeh birbiriyle tokuştuktan sonra Arjin konuşmaya başladı. Şehrin bir ucunda varlığını sürdürdüğünü ve bu tarafa nadiren geldiğini söyledi. O kadar benziyorlardı kiSofia ile dost olduklarını söylemeseler kardeş olduklarına yemin edebilirdim.

"Bu tarafa gelmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Ateş. "Bulunduğun yeri biliyorum. Kısa bir zaman önce isyan bastırmak için oradaydım. Tekin bir yer olduğu söylenemez."

Arjin, kahverengi çekik gözlerini konuyla hiç alakam olmamasına rağmen bana çevirdi. "Hare'yi yanında götürmüş müydün?"

Ateş'in parmaklarının arasında duran kadeh yeniden doldurulurken arkasına yaslandı. "Oradan bakınca karısını tehlikeye atacak bir adam gibi mi duruyorum?

Sofia konuşmanın gidişatını beğenmemiş olacak ki araya girdi. "Arjin öyle söylemek istemedi. Bilirsin, uç noktalar tenhadır ve kadın barındırmaz. Tek başına zor geçmiş olmalı."

"Kolay olduğu söylenemez. Yine de oraya Hare'yi oraya götürmeyi aklımın ucundan dahi geçirmedim."

Arjin konuşmayı usta bir manevrayla değiştirerek evimize getirdi. "Merak ettiğim bir şey var lider, neden bir saray ya da şatoda oturmak varken Pravi'de sırada bir evi tercih ediyorsun?"

Çatalımı masaya bıraktıktan sonra, "Bu soruya ben cevap vermek istiyorum," dedim. Soruyu soran Arjin yerine Sofia'ya döndüm ve suratıma en az onun kadar samimiyetsiz bir gülümseme oturttum. "Pravi'yi tercih ediyor zira Ateş, karışıklığı ve gürültüyü sevmez. Bu sadece evimiz için geçerli değil, her konuda böyle... Neden sıradan bir evde oturduğumuza gelecek olursak yalnızca evimizde birbirimize daha sık rastlamak istiyoruz. Hepsi bu."

Arjin kocaman gülümsedikten sonra içkisini tek dikişte midesine gönderdi. "Ah, ne imrenilesi bir aşk böyle!"

"Kesinlikle!" dedi Sofia, küçük bir lokmayı ağzına atmadan hemen önce. "Bu ikisine karşı gizli bir hayranlığım var Arjin."

İkisi de aynı anda birbirine baktı. Bu bakışma, çokça mana barındırmasına rağmen benim yorumlayabileceğim gibi bir şey değildi. Bir süre için konuşmaya ara verip Sofia'nın bizim için hazırlattığı yemeklerden yedik. Sanki her biri için kendisi uğraşmış gibi Arjin'den aldığı iltifatlar karşısında böbürleniyordu. Şehrin durumu hakkında konuşulduktan sonra konu yeniden Ateş ve bana geldi. Şaşırtıcı bir şekilde Sofia yine bize olan hayranlığını dile getirdi.

"Hayranlık demişken... Ateş'e göstermek istediğim bir şey var." Arjin sandalyesini geri iterek ayaklandı. "Liderimizin sevgili karısı, izin verirsen onu kısa bir süre senden alacağım."

Gülümsemeye çalıştım. "İzin sizin."

Ateş, başıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra Arjin ile birlikte yanımızdan ayrıldı. Sofia ile yalnız kalmak hoşuma gitmemişti ama bir yerde işime geleceği su götürmez bir gerçekti.

Sorun şu ki ondan bu yardımı isterken konuya nerden girece-ğimi bilmiyordum.

Sofia işaret parmağını kadehinin etrafında gezdirirken, te-bessümü yerini kendinden emin bir ifadeye bırakmıştı. "Bence sen Lazan'da kalmak isterdin, yanılıyor muyum Hare?"

"Yanılıyorsun, ben bu konuda kendime seçenek sunmadım. Çünkü Ateş neredeyse ben orayı benimsiyorum."

"Ateş'e çok âşıksın, değil mi?"

İstediği cevabı ona önce bakışlarımla verdim. "Ona duydu-ğum aşkı tarif edemem, hiçbir kalıba sığdıramam. Gerçek şu ki 'çok' tan daha öte..."

İnce kaşlarını kaldırıp indirdi. "Ne hoş..."

Şimdi Hare, hemen şimdi konuya girmelisin. Derin bir ne-fes alıp kollarımı masaya dayadım. "Sofia, benden hazzetmedi-ğini biliyorum. Bunu seninle tartışacak değilim. Eğer bu durum bana yapacağın ufak bir yardıma engel değilse senden bir şey isteyebilir miyim?"

Beni dinlerken herhangi bir tepki vermedi. Bu da vereceği cevabı tahmin etmemi güçleştirmişti.

Tıpkı benim gibi kollarını masaya dayayıp bana yaklaştı. "Biz düşman değiliz Hare, böyle düşünmen beni gücendirdi. Tören gecesi gösterdiğim tepki sana değildi, inan bana. Sadece oldum olası değişikliklerden hazzetmem. Çıkışımın tek sebebi buydu ve sonrasında yaptığım konuşmadan pişmanlık duyduğuma emin olabilirsin. Şimdi her ne isteyeceksen, bana açıkça söyle-yebilirsin."

Gerçekten doğruyu mu söylüyordu? Bundan hiçbir şekilde emin olamadım. Bakışları, tavrı ve tınısı kesinlikle kendini ele vermiyordu.

"Aramızda kalmasını istiyorum. Bir sakıncası olur mu?"

"Elbette olmaz. Kadınların işleri çoğu zaman erkekleri ilgilendirmez, öyle değil mi?"

İnce bir tutam saçımı parmağıma dolarken, "Yalnızca erkekler değil," diye konuştum. "İkimizin arasında kalmasını istiyorum. Tabii, yalnızca bir süre..."

Bunu söylerken, şehrin en saçma cümlesini kurduğumu hissettim. Gidip Alya'ya söylemeyeceğinden asla emin olamazdım ve böyle bir konuyu Sofia'ya açtığım için şimdiden pişman olmuştum.

Ancak ağızdan çıkan sözler kati surette geri alınamazdı.

"Birine büyü yapılmış olabileceğini düşünüyorum. Bundan emin olabilmek için bir büyücüye ihtiyacım var."

Hiç düşünmeden cümlemi tamamladı. "Büyücü için de bana..."

"Uzatmayacağım. Evet, Kraliçe Sofia. Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Yardım edecek misin?"

Arkasına yaslandı, ondan bir şey istemem, bir şekilde işimin düşmesi onu keyiflendirmişti. Benim ise içten içe kendime kızmama sebep olmuştu. Sonuç her ne olursa olsun, bunu ağabeyim için yapıyor olduğumu bilmek elimi kolumu bağlıyordu.

"Edeceğim. Doğru adrestesin Hare, şehrin en iyi büyücüleri hizmetimde. Bir emrimle sana severek yardımcı olacaklardır."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve toprak kavanozdan kadehine vişne rengi içki doldurdu. "Teşekküre gerek yok. Ama bana bir büyücü ile ne işin olduğunu detaylı olarak açıklamak istersin belki."

"Bu yardımın için bir koşul mu?"

Kadehini kaldırırken gülümsedi. "Elbette hayır, yarın sabah buraya gel. Seni istediğin yere bizzat götüreceğim."

Yarın... Ateş yarın işleri olduğunu söylemişti, bu işime ge-

lirdi ama ona bir yere gitmeyeceğimi söylemiştim. Şu durumda ne yazık ki yalan söylemiş olacaktım. Başka şansım yok, diye düşündüm. Ateş'e beni büyücüye götürmesini ve bunun sebeplerini söyleyemezdim. Bu ne ağabeyimin ne Alya'nın ne Yasemin'in ne de benim lehime olurdu.

Benden bir cevap alamayınca "Anlaştık mı?" diye sordu.

Bir kez daha teşekkür edecekken ani bir gürültü koptu. Hacimli bir şeyin yere düşüp tuzla buz olma sesi... Duyulan tam olarak buydu.

Masadan nasıl kalktığımı, Ateş'in gittiği yöne doğru nasıl koştuğumu bilemedim. Hissettiğim tek şey, içimi tümüyle saran korkuydu.

"Ateş! Ateş! "

Düşe kalka çıktığım basamakların sonunda önüme üç kara kapı çıktı ve üçü de ardına kadar açıktı.

"Ateş!"

İlkine girdim, bomboştu. Tıpkı ikincisi gibi... Üçüncü odadan Ateş çıktı ve endişeden yığılmak üzere olan bedenimi kollarının arasına aldı. Gözyaşlarım ona sarılacağım anı bekliyormuş gibi sicim sicim akarken, beni sakinleştirmek için kulağıma fısıldadı.

"Sistt... Sistt...

Parmaklarımı bir mızrak gibi sırtına saplayıp ona daha sıkı sarılmaya çalıştım. Tanrım, tanrım neden böyle hissediyordum?

"Her şey yolunda güzelim. "

İçimdeki kasvet ve iç çekişlerim beni terk edene kadar ne Arjin'i ne de peşimden gelen Sofia'yı fark edebilmiştim.

"Bak bana," Yüzümü iri avuçlarının arasına aldı ve sanki burada yalnızca ikimiz varmış gibi alınlarımızı birbirine yasladı. "Ben iyiyim, biz iyiyiz."

"İyiyiz," diye fısıldadım, bu kez onu korkuttuğum için ağlayarak. "İyiyiz."

Sofia'nın sert topuk sesleri yaklaştı. "Sorun ne Arjin?"

Arjin'e baktığımda, elinde koca bir şişenin yalnızca baş kısmını tuttuğunu gördüm. "Ateş'e özel karışımından ikram edecektim ama şişe birdenbire ellerimin arasından kayıp gitti."

Ateş beni kolunun altına alıp "Gitsek iyi olacak," dedi Sofia'ya doğru. "Yemek için teşekkürler Sofia."

"Rica ederim. Ama Hare'ye ne olduğunu anlayamadım? Tüm bu tepkisi basit bir gürültü için değildir sanıyorum."

Ona cevap verecek gücü kendimde bulamadım ama Ateş bunu benim yerime yaptı.

"Hassas bir karım var diyelim. Ve onun benim için endişe eden haline bayılıyorum."

"Hangi erkek bayılmaz ki dostum, şanslı adamsın." Arjin elindeki kırık parçayı salladı. "Şu garip şişenin sebep olduklarına bir bak."

Her ikisini de arkamızda bırakıp arabaya varana kadar Ateş'ten ayrılmadım. Zalim bir avcı tarafından saatlerce kovalandıktan sonra köşeye sıkıştırılmış bir av kadar umarsız hissediyordum. Oysa bittiğini sanmıştım, törenden sonra beni hiç yoklamayan sanrılarımın tükendiğini sanmıştım. Yol boyunca ve eve ulaşıp yatağımıza girene dek ikimiz de konuşmadık. Ateş bu gece gaz lambasını üflemedi. Bana arkamdan sıkıca sarılıp göğsümü sırtına yasladı. Sormak istiyordu, biliyordum. Neyim olduğunu, neden böyle davrandığımı anlayamıyordu. Ama ruhumu ele geçiren şeyi ben bile içimde çözümlendiremezken, ona neyii nasıl izah edeceğimi bilmiyordum.

Kuru bir "İyiyim." diyebildim, gözlerimi kapatmadan hemen önce. "Seni seviyorum. Çok seviyorum."

Saçlarımdan öptü. Ve ben, kollarının arasında, surları göğe uzanan korunaklı bir kalenin hudutları içindeymişçesine güvende hissediyordum.

"Çok seviyorum, çok."

Gözlerimi açtığımda sabah saatleri geride kalmıştı ve yalnızdım. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar fazla uyumamıştım. Buna rağmen üzerimdeki rehavet öyle yoğundu ki başımı yastığa koysam bir bu kadar daha uyuyacağımdan hiç şüphem yoktu. Ağır ağır üzerimi değiştirip banyoya doğru yürürken, Sofia ile yaptığımız anlaşmayı hatırlayarak duraksadım. Lanet olsun! Düşüncesizliğim yüzünden geç kalmıştım.

Aceleyle yüzümü yıkadım. Saçlarımı sıkıca topladım ve üzerime bol, siyah kıyafetler giyip sessizce dış kapıyı araladım. Evin önünde iki koruma vardı, kapıdan çıkamazdım. Pencerelerde ise koruma demirleri vardı, banyo hariç! Banyoya dönüp ayağımın altına yükseklik yanaştırdım ve önce bedenimin üst kısmını, ardından da dizlerimi dışarı çıkardım. Yuvarlanmak suretiyle yere düştüğümde artık tamamen dışarıdaydım. Taktığım berenin tül kısmının yüzümü gizlemesine rağmen başımı yerden kaldırmıyordum. Bir süre yürüdükten sonra beni sağlam bir bahşiş karşılığında Sofia'nın sarayına götürecek birini buldum. Yakınlarda indim ve koşarak sarayın patika yoluna girdim. Çok geçmeden Sofia'yı gördüm, iki hizmetli eşliğinde bahçede geziniyordu. Üzerinde tıpkı benimki gibi siyahlar vardı. Beni gördüğünde duraksadı. Yanına giden mahcup adımlarım hedefine ulaştığında, Sofia görevlilere uzaklaşmalarını işaret etti.

"Affedersin, uyanamadım."

Keyifsizce gülümsedi. "Tahmin etmiştim. Sanırım söz ettiğin durum senin için yeterince mühim değil."

"Hayır, çok önemli."

Yolu işaret etti. "O zaman artık gidelim mi? Yeterince bekledim."

"Yol mesafesi ne kadar? Ateş eve girmeden dönmeliyim."

Omzuma dokunduğu an gelen irkilme isteğini son anda bastırdım. "Merak etme, Ateş evde olmadan dönmüş olacaksın."

Bir işaretiyle yanımıza gelen kara arabanın arka kısmına geçtik. Yol akıp gidiyor, bunun dışında tek ses duyulmuyordu. Sofia ile konuşacak bir şeyimiz yoktu, sırf bu yüzden onunla arkadaş olmamız mümkün değildi. Benim tarafımdan menfaat kokan bu yolculuğun onun nazarında ne olduğunu bilmiyordum. Yaklaşık elli dakika sonra alacakaranlık olan hava karaya çaldı. Aralıklı olarak dizilmiş eski kulübeler gördüm. Her birinin başında ölü ağaçlar vardı ve dallarıyla kendilerine ait olan kulübeyi kucaklıyorlardı. Terk edilmiş, bir daha kimsenin uğramak istemeyeceği kadar izbe ve ürkütücü bir görüntü vardı karşımda.

Araba, bu köhne yerin ortasında durdu.

"Geldik. Hazır mısın?"

Sofia'nın sorusuna karşılık yalnızca başımı salladım. Arabanın kapısı açıldığında burnuma dolan acımsı kokuyla yüzümü buruştururken, bastığım zemini koyu yeşil bir çamurun kaplamış olduğunu gördüm.

"Bu da ne böyle?"

Benden sonra inen Sofia oldukça rahat bir tavırla kapüşonunu kafasına geçirdi. "Burası büyücülerin alanı, umarım farkındasındır."

"Farkındayım ve bir an önce işimi halledip buradan gitmek istiyorum."

Önüme geçti ve yürümeye başladı. "Güzel, o halde beni takip et."

Birlikte üç kulübe geride bıraktıktan sonra dördüncüsüne girdik. İçerisi dardı ve duyumsadığım kokunun kaynağı tam olarak burasıymış gibi daha da ağırlaşmıştı. Zihnim büyücüyü ve kulübesini kâhinle mukayese ediyor, gördüklerim ise ısrarla bu mukayesenin adil olmadığını savunuyordu. Kâhin, sevgili kâhin... Onu asla unutmayacaktım. Benim için kendini feda ederken, üzerime sıçrayan tedirgin gri bakışları belleğimin başköşesinde kalacaktı. Başımı hafifçe sallayarak, bunları düşünmenin sırası olmadığını hatırlattım kendime. Yalnızca bir gaz lambasıyla aydınlatılan kulübede iki ahşap iskemle, yer yatağı ve hemen yanında alçak bir tezgâh vardı. Tezgâhın üzerindeki kara kazandan yükselen dumanlar, arkasındaki kişiyi ustalıkla gizliyordu. Tezgâhtaki küçük çanaklarda kurumuş ot, bulanık sıvı ve ufalanmış kemik parçaları vardı. Bir an midemin bulandığını hissettim. Elimi ağzıma götürdüğüm an dumanın arkasından yaşlı bir ses yükseldi.

"Geciktiniz. "

Sofia bir adım öne çıktı. "Evet, Yanse. Gecikme için üzgünüm."

Adam başını yana eğerek dumanın dışına taşırdığında, kızıl gözleriyle karşılaştım. Kâhinin aksine uzun siyah saçları, yay gibi gergin kaşları ve güvenilmez bakışları vardı. Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı. Bu öyle rahatsız ediciydi ki elimle suratımı kapatmak istedim.

"Liderin biricik eşi, methini duydum."

Birkaç adım attım ve buradan hemen gitmek isteyen yanımı susturarak ahşap iskemleye oturdum.

"Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

Adam beni hiç duymamış gibi Sofia'ya çevirdi bakışlarını. "Çaresizlik, tamam. Korku, tamam. Ya, yalan?"

Ne söylemek istediğini anlayamamış olmam kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Hare, buraya gelirken Ateş'e yalan söyledin değil mi?"

Sofia'nın sorusu ile içime derin bir pişmanlık oturdu. "Bunun burada olmamızla ne alakası var ki?"

Sofia gülümsemiyordu. Aksine çehresinde gergin ve sabırsız bir ifadeyle benden cevap bekliyordu. "Soruma cevap ver. Burada olmak için Ateş'e yalan söyledin mi?"

Ağır ağır yutkundum. "Evet, söyledim."

İşte şimdi gülümsedi. "Güzel."

Tedirgin olarak ayağa kalktım. "Güzel mi? Ateş' e yalan söylemiş olmamın neresi güzel?"

Çadırın girişine doğru yürüdü ve aralıktan dışarı baktı. Sesi buz gibiydi. "Anlarsın birazdan."

Bir anda içimi öyle bir his kapladı ki her ne için olursa olsun burada daha fazla kalamayacağımı anladım. Adımlarım çıkışa yönelirken, Sofia bir dağ gibi önümde dikildi. Bir şey oluyordu; sevimsiz, acıtacak, kötü bir şey...

"Çekil önümden. Gitmek istiyorum."

Sofia beni hiç duymamış gibi arkamda kalan büyücüye baktı. Büyücü dumanların yükseldiği kazana koca bir kepçe daldırdı ve aldığı kötü kokulu sıvıyı yayvan kaba boşalttı.

"Sevgili Yanse'nin ikramını merak etmiyor musun, Hare?"

Kâhin doldurduğu kapla birlikte bize doğru gelirken, adımlarım gayriihtiyari geri gitti. "Sen ne saçmalıyorsun? O garip şeyi elbette içmeyeceğim Sofia! Sen, sen beni buraya yardım etmek için getirmedin, öyle değil mi?"

Sol kaşı havalandı. "Sence?"

"Elbette getirmedin. Tanrım! Ne aptalım."

Gülümsedi. "Ben de tam olarak böyle düşünüyordum."

Elim göğsümün ortasında duran dokunulmazlık kolyeme gitti. Onu sıkıca tutarken, işaret parmağımı Sofia'ya salladım. "Asıl aptal olan sensin Kraliçe. Bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun? Olacakları öngörerek bana bu dokunulmazlık kolyesini veren kocam beni koruyacak."

Büyücü, Sofia'nın yanında yerini aldığında, kulübeye yaklaşan adım seslerini duydum. Birden fazla kişiye ait olmaları daha da korkmama sebep olmuştu.

"Hatırlıyor musun? Sana tören gecesi bir soru sormuştum. Tekrar edeceğim, Hare? Belki bu kez cevap vermek istersin."

O soruyu anımsamak gözlerimin dolmasına sebep oldu. Metanetim şeytanın ağına düşmek üzereydi, çırpındıkça dibe çekildiğim bir bataklıkla cebelleşiyordum.

Sofia çok acımasızdı. Bana o soruyu yeniden sordu.

"Cevap ver, güçlü liderin yegâne karısı Hare. Ateş'i kim koruyacak?"

Ağlamadım. Onun karşısında omuzlarımı düşürmedim. Avuçlarımı sıktım ve bir hınçla yumruğumu Sofia'nın suratına indirdim.

Sofia inledi ve içeri henüz giren bir çift postalın önüne düştü. O kara postallar tanıdıktı.

Postalın sahibi eğildi, Sofia'yı yerden kaldırdı. Neler olduğunu anlamak istercesine önce ona sonra büyücüye baktı. Çatılan kaşlarının altındaki sert bakışları beni bulduğunda, gözyaşlarımın yanaklarımı süslemesine rağmen gülümsüyordum.

"A, Ateş..." dedim bir suç işlemiş gibi ellerimi birbirine kavuştururken. "Şükürler olsun, iyisin."

Ateş'in arkasından kulübeye giren adam dün tanıştığımız Arjin'di. Eliyle beni gösterip onaylarmış gibi başını salladı.

Bir şey oluyordu ve ben bihaber olduğum o şeyin tam ortasındaydım.

Sofia Ateş'e tutunarak elini yanağına götürdü. "Nasıl böyle bir şey yaparsın? Seni nankör, tek isteğim sana yardım etmekti."

Tekrar öfkeyle Sofia'nın üzerine yürüdüm. Ancak bu kez Ateş aramıza girerek bana mani oldu. Aramızdaki mesafeyi azaltırken, yüzüme eğdiği yüzü allak bullaktı.

"Doğru muydu Hare, doğru muydu?"

"Ben..." diyebildim, anlayamıyordum. Ne sorduğunu bilmediğim gibi burada ne aradığını da bilmiyordum.

"Sakin ol Ateş, yalnızca beni kıskandığı için bunu yaptı." Sofia büyücünün elindeki kabı aldı ve Ateş'e yaklaştı. "Ben de bilemezdim."

Ayağımı yere vurup itiraz ettim. "Ne saçmalıyorsun sen? Kes sesini!"

Ateş eliyle onu susturdu, bakışlarını benden ayırmıyordu ve içimi paramparça edecek kadar kırgın bakıyordu. "Bana güvenmediğin için mi buradasın? Hare, bağlılık büyüsü yapmak için mi geldin bu lanet yere?"

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

Kollarımdan tuttu. Tüm öfkesine rağmen tutuşu hafifti. "O zaman söyle bana, burada ne işin var?"

Arjin cevap vermeme fırsat vermeden araya girdi. "Sana söyledim lider, dün onları yalnız bıraktığımızda Sofia'dan kendisini bir büyücüye götürmesini istemiş. Sofia karına yardım edeceğini söyledi ama ben bunu senin de bilmen gerektiğini düşündüm."

Bakışlarını bir an olsun gözlerimden çekmeden sordu. "Doğru mu?"

"Doğru ama..."

Sofia Ateş'in koluna dokunarak, "Sakin ol." dedi. "Yalnızca seni kıskandığını ve bir bağlama büyüsüne ihtiyacınız olduğunu söy-

ledi. Bir kadın olarak onu anladım. Tek niyetim yardım etmekti. Büyücü şehrin liderine böyle bir büyü yapamayacağını söylediğinde benden yapması için emretmemi istedi. Ona yapamayacağımı söyledim, geç de olsa bunun doğru olmadığına kanaat getirdim. Ama Hare saygı duymak yerine üzerime saldırdı. Sen de gördün."

Büyücü Sofia'yı onaylarcasına başını salladığında anladım. Tüm bunlar ustaca kurgulanmış bir planın parçasıydı. Kendi ayağımla tuzaklarına düşmüştüm.

"Tüm bunlar doğru değil Ateş, inan bana. Sana her şeyi anlatacağım. Lütfen gidelim buradan."

Sofia yeniden araya girmek üzereyken, birden olduğu yerde sendeledi ve elindeki sıvı Ateş'in üzerine devrildi. Boşalan kabın yere düşüp parçalara ayrıldığı sırada Sofia ıslak eliyle Ateş'in yüzüne dokundu. O sırada büyücünün bir şeyler fısıldadığını gördüm. Kızıl gözlerini Ateş'in üzerine dikmiş, sessizce mırıldanıyordu.

"Ateş, affedersin. İsteyerek olmadı, seni de ıslattım."

Hayır, hayır!

Sofia'nın elini sertçe iterek Ateş'ten uzaklaştırdıktan sonra büyücüyü ittim. "Kes sesini! Kesin sesinizi! Lanet olsun, ne yapıyorsunuz siz?"

Ateş beni yeniden kolumdan yakaladı. Bu kez tutuşu can yakıcıydı. "Kendine gel Hare, neden onlara saldırıyorsun."

"Görmüyor musun gerçekten!" diye bağırdım. "Bir şey yapıyorlar, bize bir şey yapıyorlar Ateş!"

Sofia dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. "Ateş, onun güvenini sarsacak ne yaptın, merak ediyorum."

Ateş bana baktı, bakışlarında kederli bir hayal kırıklığı vardı. Bu manzara karşısında daha fazla kendimi tutamadım ve güçsüzlüğüme lanet ederek ağlamaya başladım. Ellerimi yüzüme kapattığımda, bedenimi saran Ateş'in koruyucu kollarıydı.

"Ağlama." Burnunu saçlarımın arasına daldırıp fısıldadı. "Hare, ağlama."

"Gidelim buradan. Lütfen, gidelim."

Ateş beni oradan çıkarıp arabasına bindirdi. Yol boyunca ağlayan yüzüme bakmadı bile. Düştüğüm tuzaktan ziyade bana inanmamış olması canımı yakıyordu. Eve girdiğimizde odamıza gitmek, uzun bir uykuya sığınmak istedim. Buna izin vermedi ve daha koridora girmeden önüme geçip bana engel oldu.

"Yüzünü yıka ve şöminenin yanına gel."

Dediğini yaparak sabah camından çıktığım banyoya ağlayarak girdim. Yüzüme defalarca su çarpmama rağmen kendime gelemiyordum. Avuçlarımı yüzüme bastırıp derin bir nefes aldım. Gözlerim, burnum ve dudaklarım kıpkırmızı olmuştu. Gözyaşlarımın dinmeyeceğini anlayarak banyodan çıktım. Ateş şöminenin karşısındaki minderlere oturmuş beni bekliyordu. Küçük adımlarla yaklaşıp yanına çöktüm. Kaşları hâlâ çatık, gözleri şöminenin çatırdayan ateşindeydi.

"Her şeyi anlatacağını söyledin. Anlat, orada ne işin vardı?"

Dudaklarımı araladım. Ona her şeyi anlatmak istedim. Sonra sonuçlarını düşündüm. Önce Alya'nın odasına gidip kız kardeşinin canını yakacaktı. Sonra ağabeyimle yumruk yumruğa gireceklerdi ve Yasemin her şeyi öğrenecekti. Yasemin darmadağın olacaktı... Belki de bir daha ağabeyimi görmeme izin vermezdi... Ya ağabeyim, ona ne olacaktı? Eğer Alya'nın yaptığı bir büyü varsa o büyüyü bozmak yerine her şeyi ortaya dökmem tümüyle yanlışlar doğuracaktı.

"Cevap verecek misin? " Sesi, kabuğu çatlamak üzere olan bir istiridye kabuğu gibiydi. Dışı duvar ama içi tuzla buz. "Neden susuyorsun?"

"Onlar doğruyu söylemiyor. İnan bana, doğruyu söylemiyorlar."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Doğruyu sen söyle o halde. Sofia'dan seni oraya götürmesini istedin mi, istemedin mi?"

"İstedim."

"Neden?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden?"

Sesimi kendim bile zor duyuyordum. "Söyleyemem."

Başını bana çevirdi. Gözlerinden adı gibi ateş çıkıyordu. "Neden, dedim sana?"

Gözyaşlarımın yarattığı puslu görüntüyü silmek adına kirpiklerimi kırpıştırdım. "Affet beni Ateş, affet. Yalnızca bizi incitecek bir şey yapmaktan çekiniyorum. "

"Her şeyi apaçık anlamazsan işte o zaman incitirsin bizi. Bak bana, karşında öylesine biri yok, sana koşulsuz güvenen bir adam var. Ve o adam, senin hiç yalan söylemeyeceğini düşünüyor."

"Yalan söylemiyorum. Sadece..."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı aniden. "Bugün bir yere gitmeyeceğini söyleyerek de yalan söyledin, şimdi olanları gizleyerek de yalan söylüyorsun."

Kalkmak istedi ama kolundan tutup onu durdurdum. Üzerinde hâlâ o ağır kokulu sıvının ıslaklığı vardı. "Ateş, sevgilim. Lütfen böyle yapma. Tek istediğim bana inanman. Zamanı geldiğinde sana her şeyii anlatacağım. Sofia ve yancıları yalan söylüyor, bana tuzak kurdular. Lütfen inan..."

Kolunu ellerimden kurtardı, dişlerini sıktığını seğiren çenesinden anlamıştım. "Arjin mekânıma gelip senin nerede olduğunu söyledi. Anlıyor musun? Ben karımın evde oturup beni beklediğini sanırken, siktiğimin herifi gelip bana senin nerede olduğunu söyledi!"

Gitti. Beni orada bıraktı, kapıyı çarptı ve gitti. Beni duymadı, anlatamadıklarıma kulak vermedi. Öylece çekip gitti.

4. BÖLÜM

"Veryansın"

Kuşku avuçlarıma kara bir mum bırakırken üzerime yıkılan töhmet o mumu ağır ağır eritiyordu. Avucum acıyordu.

Biri kaburgamdaki kabuk bağlayan yarayı eşeliyordu. Sebepsizce beni iblisin kollarına itmeye çalışıyordu.

Gökyüzü tüm haşmetiyle feryat etti. Bağrından saldığı gözyaşlarını üzerimize bırakırken, cama vuran damlaların ahengini izledim. Bir damla tüm kuvvetiyle cama sarılıyordu, sonra bunu hiç yapmamış gibi hüzünle kayıp gidiyordu. Ancak tamamen kaybolmadan önce, aynı heyecanla yerini bir başkasına alıyordu. Nitekim buluşamasalar da aynı akıbeti paylaşıyorlardı.

Parmaklarımı dakikalar sonra camdan ayırdım. Bugün de geç gelecekti ve bugün de benimle konuşmayacaktı. Üç gündür yan yana olabildiğimiz tek yer yatağımızdı. Onunla konuşamasam da, dokunabildiğim, sarılabildiğim tek yer olan yatağımız. Sarılışıma karşılık alıyordum, beni limanım olan göğsünden mahrum bırakmıyordu. Lakin dudakları, benden gerçekleri duyana dek mühürlenmiş gibiydi.

Daha ne kadar dayanabilirdim? Onun beni seven sesinden ne kadar daha ayrı kalabilirdim ki?

Başımı ellerimin arasına alıp oturduğum mutfak masasında düşündüm. Köşeye sıkışmıştım. Birinin uzatacağı yardım eline

ihtiyacım vardı ve o kişi Derin'den başkası değildi. Bir kâğıda durumun ehemmiyetini belirten kısa bir yazı yazdıktan sonra kapıdaki adama verdim ve bir an önce Derin'e ulaştırmasını istedim. Bir an önce!

Ancak ne o günne de ertesi gün Derin gelmedi.

Alacakaranlık zifiri karanlığa evrilmek üzereyken, Derin'e ulaştırılmak üzere adama bir kâğıt daha verdim.

Ertesi gün de kapıyı çalan olmadı.

Ateş'i geç vakitlerde kapıda karşıladığımda, yorgun gözleriyle gözlerime bakıyor, benden zaman aşımına uğrayan hakikati bekliyordu. O anlarda bakışlarımı ondan kaçırıyordum ve bunun karşılığı olarak yanımdan öfkeyle geçip gidiyordu. Beni öpmüyordu, yaptığım yemeklerden yemiyordu. Eğer geldiğinde yataktaysam bana sarılarak uykuya dalıyordu, ancak bu akşamki gibi onu kapıda karşılamışsam yokmuşum gibi davranıyordu

Alya sessizdi. En azından bu aralar bana karşı öyleydi. Arada dışarı çıkmak istiyor, kapıdaki adamlar izin vermeyince onlarla kavga ettikten sonra odasına geri dönüyordu. Huzursuzdu ve bunu anlamam için onunla iletişim halinde olmamıza gerek yoktu.

Özenle hazırladığım dokunulmamış masaya hayal kırıklığıyla baktım. Mutluluğuma koca, karanlık bir gölge düşmüştü. Sanrılarım acı birer gerçeğe dönüşüyordu ve benim elimden olanları izlemek dışında bir şey gelmiyordu.

Ah, hayır, gelmeliydi! Gelmek zorundaydı.

Ayağa kalktım. Önce odaya, Ateş'in yanına gitmeye niyetlendim. Ancak bundan önce yapmam gereken bir şey vardı. Sabırsız adımlarla kapıya yöneldim, kulpu indirdiğim anda iki adam da karşımdaydı. Çağrı kâğıtlarını teslim ettiğim adama bakarak olanca ciddiyetimle sordum.

"Sizi de rahatsız ediyorum ama... Derin'i bulamadınız mı? Neden hâlâ gelmedi?"

Adam ellerini önünde birleştirdi. Başı ellerine eğikti. "Efendim, ulağa teslim ettik ancak ulak önce liderimize ulaştı."

Beklemediğim bu cevap karşısında kaşlarım çatıldı. "Ne demek önce liderinize ulaştı? Ben o kâğıtları Derin'e gönderdim, Ateş'e değil!"

"Efendim, liderimizin emri böyle."

Kapıyı çarpıp bir hışımla odaya yürüdüm. Ateş kazağını çıkarırken, gürültülü bir şekilde odaya girmem onu duraksattı. Ancak yüzüme bile bakmadan çıkardığı siyah kazağını bir köşeye bıraktı.

"Derin' e gönderdiğim kâğıtlar sende mi?"

Cevap vermedi.

Kendimi onun gözüne sokmaya kararlıydım. Birkaç adımla önüne geçip tekrar sordum.

"Sana diyorum, Derin'e gönderdiğim kâğıtlar sende mi? Neden ulaşmalarına engel oldun?"

Oldukça yavaş hareketlerle elini siyah pantolonunun arka cebine attı ve yazdığım iki kâğıdı da çıkarıp önüme bıraktı. Gözlerim öfkeyle büyüyerek bana bakmayan gözlerine dikildi.

"Sen ne hakla böyle bir şey yaparsın! Neden? Derin'in yanıma gelecek olmasında ne gibi bir olumsuzluk var ki?"

Arkasını döndü. Vazgeçmedim, yeniden önüne geçtim ve bu kez çıplak kollarından tuttum. Onu durdurmaya gücüm yetmezdi, bunu bile bile daha sıkı tuttum.

"Cezam hâlâ bitmedi mi? Daha ne yapacaksın? Zaten bana yüz çevirerek en ağır cezayı veriyorsun"

Saçları parlak ve dağınıktı. Omuzları esmer, pazıları şişkin ve bakışları kaçaktı. Mora çalan etli dudaklarını aralamadı. Keskin çene hattı kımıldamamaya yemin etmiş gibiydi. Dağınık

kaşları zihnini yansıtıyordu fakat ifadesi dümdüzdü. Ateş, çıkmaz bir sokak gibiydi.

"Çok üzgünüm... Ben, gerçekten çok üzgünüm."

Bakışlarını ani bir manevrayla bakışlarıma çevirdi. İşte yine anlatmamı bekliyordu ve benim yine anlatacak cesaretim yoktu.

Ağabeyim kız kardeşini öptü, üstelik bu öpüşme bambaşka yerlere gidebilecek kadar tutkuluydu ve bu, o ikisinin umurunda bile değildi, diyemezdim. Tanrım, anlatamadım.

"Seni çok özlüyorum."

Ellerim usulca omuzlarına çıkmaya çalıştı. Beklediği bu değildi, en azından ilk sıradaki değildi. İri parmakları bileklerimi sardı ve ellerimi teninden uzaklaştırdı. Şimdi ifadesi bir buz kütlesi kadar sert ve soğuktu.

Bir çift kıyafet alıp odanın kapısını açtığında, omuzlarımı düşürerek sordum.

Küçücük bir kız çocuğu gibi ağlamak üzereydim. "Sen, hiç mi özlemedin beni?"

Durdu. Sırtının kasıldığı gördüm. Frenlediği bir şeyler vardı ve bu tam olarak sorumun cevabıyla alakalıydı.

Başımı düşen omzuma eğdim. "Hiç mi? Hiç mi Ateş?"

Döndü. Ne ara tekrar yanıma geldiğini bile anlamadım. Bana öyle sıkı sarıldı ki bedenimi onun bedeninin bir parçasıymış gibi hissettim. Dudakları günler sonra tenime dokundu. Boynumu, yanağımı ve çenemi yakıcı bir özlemin emaresini taşıyan dudaklarıyla öptü ve gitti. Aynı şansı bana tanımadı. Gidişi de tıpkı gelişi gibi anlık ve sarsıcıydı.

"Sürtük! Bildiğin sürtük!"

Yumruğunu öfkeyle masaya vurup burnundan soludu Derin. Sabahın ilk cansız ışıklarıyla birlikte kapımda bulmuştum onu. Dün aramızda geçenlerden sonra Ateş yazdığım çağrı notlarının sahibine ulaşmasını sağlamış olacak ki şimdi dostum yanımdaydı. Her şeye rağmen bana kıyamadığını bilmek güzeldi. Yine de kötü hissediyordum.

"Şu an yapmak istediğim tek şey, onun kafasını duvara sürterek kıvılcım çıkarmak! Nasıl böyle bir tuzak kurar sana? Nasıl cüret edebilir!"

Geldiğinden beri tuttuğum gözyaşlarımı daha fazla saklayamadım. Dirseklerimi mutfak masasına koyup ellerimi yüzüme kapattım ve sessizce ağlamaya başladım. Derin bunu fark ettiğinde bağırmaya bir son verdi, sandalyesini benimkine yaklaştırıp ince kollarını kollarıma sardı.

"Tamam güzelim, geçecek. Siz neler atlattınız, bunu mu atlatamayacaksınız? Asıl suç benim, seni ona ben gönderdim. Kendime nasıl kızdığımı bilemezsin."

"Senin ne suçun var ki," diye sordum çatlayan bir sesle. "Bunu yapacağını kimse tahmin edemezdi. Asıl suç benim."

Elini masaya bıraktığım elimin üzerinde hissettim. "O sarayı Sofia'nın başına yıkacağım, bu yaptığının bedelini ona bizzat ben ödeteceğim! İnandığım her şeyin üzerine yemin ederim, yapacağım Hare."

"Hayır, Derin. Bunu yapmayacaksın, en azından şimdi değil. Önce meselemizi halledeceğiz."

"Aklında bir çözüm önerisi var mı? Ateş beni fena sıkıştırdı, bunu sana söylemek istemiyordum ama bilmen en doğrusu sanırım."

Bunu duyduğuma şaşırmamıştım. Beklediğim bir hamleydi.

"Ne zaman?"

"Dün gece. Tüm bu olanları anlatmadan evvel soru üstüne soru sordu. En çok da seni ve ne derdinin olduğunu... Ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

"Sana inanmamıştır."

Salık bıraktığı düz saçlarını kulağının arkasına iliştirdi. "İnanmadı ama tek kelime daha etmeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden daha fazla üstelemedi."

"Seni rahat bırakmayacak Derin, buna hazır ol."

Hafifçe omuz silkti. "Biliyorum. Ama sen istemediğin sürece benden tek laf alamaz. Hare..." Yutkunup boğazını temizlerken, bakışlarını ellerimize düşürdü.

"Söyle. Artık duyacağım hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra söze girdi. "Yasemin ve Hakan... Araları hayli kötü. Hakan'ın ilgisizliği Yasemin'i yıpratmaya başladı. Bunun getirisi olarak üzgün ve agresif tavırlar sergiliyor. Dün sabah Hakan'a bağırmaya başladı, Hakan sessiz kaldıkça sesi yükseldi. Onu sakinleştirmekte zorlandım."

"Sebep neydi?"

"Söylediğine göre Hakan'ın ona 'günaydın' dememiş olması... Öyle basit şeylerden tartışıyorlar ki... Hakan her seferinde sessizliğiyle kavgaların fitilini ateşliyor."

Üzgünce başımı salladım. "Ağabeyim vicdan azabı çekiyor, Derin. Onu tanıyorum, sessizliği bu yüzden."

"Yasemin çok üzgün. Öfkesi geçince dakikalarca ağlıyor."

Duyduklarımın ağırlığıyla gözlerimi kapattım. "Zavallı Yasemin, bir bilse... Ne yapacağız Derin?"

Aklına ilk geleni söyledi. "Ateş'e söyleyemeyiz. Bu bir büyü ya da bir anlık hataysa ortaya çıkarmak felaket olabilir."

"Ya değilse?" Bundan öyle korkuyordum ki. Bir seçenek zaten kötüyken, öteki felaket geliyordu.

Arkasına yaslanıp parmaklarını saçlarından geçirdi. "İki ucu boklu değnek!"

"Ağabeyimle konuşacağım. Ben onun kardeşiyim, bir şekilde anlarım büyü yapılıp yapılmadığını. Anlarım, değil mi?"

Burukça gülümsedi. "Hatırla. Sen söyleyene kadar İzabelle'in Sezgin'e büyü yaptığını hiçbirimiz anlamamıştık."

"Haklısın. Yine de onunla konuşacağım. Sessiz kaldığım her saniye Yasemin'e karşı suçluluk duyuyorum."

Yarasına tuz basmışım gibi irkildi. "Ah, ben de!" İşaret ve başparmağıyla şakaklarına dokunarak bir süre düşündü. "Tamam, Hakan ile konuş. Ben de bu sırada güvenilir bir büyücüye ulaşmaya çalışacağım. Tabii bunun için önce ihtiyarı bulmalıyım."

"Başarabilecek misin?"

"Deneyeceğim."

Birlikte ayağa kalktığımızda, zihnimi işgal eden bir başka kuşkuyu onunla paylaşmak istedim. "O gün, yani büyücünün kulübesindeyken bir şey daha oldu Derin. Yaşlı büyücünün hazırladığı karışımı Sofia, Ateş'in üzerine döktü. Bunu bilerek yaptığına eminim. Öncesinde aralarında garip bir diyalog geçti ve büyücü korku, çaresizlik ve yalandan bahsetti. Bir şey yapmış olmalarından korkuyorum. "

Gözleri kısılırken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ateş' in davranışlarında herhangi bir değişiklik var mı? Ya da ondan beklemediğin bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Yani, olması gerektiği gibi bana kızgın ama hepsi bu kadar. Beni sevdiğini ve benden yalnızca gerçekleri duymayı beklediğini biliyorum."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Güzel, sen yine de hareketleri gözlemle. Bulduğum büyücüye bunu da soracağım."

Birer sıcak içecek alıp şöminenin başına geçtik. O sırada Alya

yanımıza geldiği için aramızdaki malum konu kapanmıştı. Alya bir süre Derin ile sohbet ettikten sonra evde ne kadar bunaldığından bahsetti. Bunun üzerine Derin önceden planladığımız kütüphane gezimize onu da davet etmek durumunda kaldı.

Çok güzel, hiç derdim yokmuş gibi yarın Alya ve Yasemin'in bir arada olacağı muhteşem bir geziye çıkacaktım!

Sessizce uyandım, sessizce hazırlandım, sessizce evden çıkıyordum ki Alya'yı kapının önünde beni beklerken buldum. Kısa mavi elbisesi, yüksek tabanlı ayakkabıları ve salık saçlarıyla önümden geçip arabaya bindi. Arabanın ön kısmında iki koruma oturuyordu. Kaşlarımı çatarak kapının önündeki adamlara döndüm.

"Ateş nerede?"

Koruma bir adım öne çıkarak sorumu yanıtladı.

"Efendim, liderimiz daha sonra katılacağını bildirdi. Size arkadaşlarımız refakat edecek."

Başımı sallayıp Alya'nın yanına geçtim. Alya bir bacağını diğerinin üzerine atmış, bakışlarını dışarı uzatmıştı. Yalnızca kütüphaneye gitmek için erkenden kalkıp hazırlanmamıştı elbette. Belli ki gizlemeye çalıştığı heyecan, ağabeyimi göreceği içindi. Bilmiyordu ki Ateş, ağabeyimin bu gezide olmaması için elinden geleni yapmıştı. Bu yanılma olasılığı düşük olan tahminim ile birazdan karşı karşıya gelecekti Alya ve ben suratındaki hayal kırıklığını büyük bir zevkle izleyecektim.

"Kitapları seviyor musun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Elbette," dedi bana bakmadan. "Öyle olmasa neden geleyim ki?"

"Tabii, sevmesen neden gelesin ki? Yalnızca odanda hiç kitap görmedim, şaşkınlığımı maruz gör."

Rahatsızca oturuşunu düzeltti. "Uzun zaman önce okuma şevkim kırılmıştı. Bu yüzden kitaplarımı arkadaşlarıma dağıttım."

Gülümsemeye çalıştım. "Ve şimdi ne hikmetse o şevkin birdenbire çıkageldi."

Bulunduğum ima karşısında kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Bilmem, sen ne söylemeye çalıştığımı düşünmüştün?"

Bakışlarını anlık bir kararla kaçırdı. "Bilmiyorum ama söyleyiş biçiminden hoşlanmadım."

"Ben tümüyle senin davranışlarından hoşlanmıyorum," diye mırıldandım dudaklarımı kımıldatmadan.

"Anlamadım?"

Omuz silktim. "Hiç, kendi kendime konuşuyorum."

"Anlıyorum, haklısın tabii... Ağabeyim seninle konuşmuyor, dolayısıyla konuşmak için kendinden başkasını bulamıyorsundur."

Bunu anlamış mıydı? Gerçekten mi! Bu kız tahminimden çok daha tehlikeliydi.

"Her çiftin arasında olabilecek basit sorunlar," dedim, basit kelimesinin üzerine basarak. "Bunu anlayabileceğini sanmıyorum."

Cevap vermedi, verdiyse bile Ateş'in benimle konuşmadığını anımsayınca öyle üzülmüştüm ki duyamadım. Buna sebep olduğu için Alya'ya karşı öfke duyuyordum. Ancak suçunun diğer ortağı ağabeyim olduğu için öfkemin önemli bir kısmından o da nasipleniyordu.

Bir süre sonra duran arabadan indim. Bizi bekleyen Yasemin, Derin ve Sezgin'in yanına ilerledim. Tam da düşündüğüm gibi ağabeyim yoktu. Önce keyfinin yerinde olmadığı her halinden belli olan Yasemin'e, ardından da onun keyifsizliğinden

pay alan Derin'e sarıldım. Sezgin'e dil ucuyla selam verdiğimde kaşlarını çatarak koluma girdi.

"Ne bu? Yeni gelin tafrası falan mı?"

Alya bize yaklaştı, ona sert bir bakış attıktan sonra dönüp Sezgin'e sarıldım. "Ah, demek ağabeyim gelmek istemedi."

Sezgin anlamamış gözlerle yüzüme baktı. "Ne? Kendinde misin?"

Kaşımla arkamdaki Alya'yı işaret ettikten sonra "Olsun," dedim. "Onunla daha sonra görüşürüm."

Sezgin durumu ancak idrak ederek "Haaa" diye gürültülü ve gereksiz bir ses çıkardı. "Ya sorma, yalvardım gel diye ama inadını biliyorsun. Gelmem, dedi başka da bir şey demedi."

Ah Sezgin, mübalağa konusunda bu kadar iyi olmak zorunda mısın!

"Nerden başlayacağız?" Alya duyması gerekeni duymuştu. Bunu asılan suratına bakarak anlamak mümkündü. "Farklı kitaplar okumak için sabırsızlanıyorum."

Sezgin'in yönlendirmesiyle iki küçük kütüphane dolaştık ve çeşitli kitaplar aldık. Bir ara Derin girdiği raf arasına beni de çekerek ihtiyarın yerini bulduğunu ve en kısa zamanda onu görmeye gideceğini söyledi. Bunu duymak keyfimi biraz olsun yerine getirmişti. Derin ile gidip ihtiyarı görmeyi çok istiyordum ama ortadan kaybolarak Ateş'i daha fazla işkillendiremezdim. O yüzden bu konuyu tamamıyla Derin'e bırakmak en doğrusuydu. Şehrin tek büyük kütüphanesine girmeden önce bir şeyler içmek için oturmayı teklif ettim. Bu teklifim herkes tarafından bekleniyormuş gibi anında kabul edildi. Şimdi büyük, oval masanın bir kenarında Alya ve Sezgin, diğer tarafında ise Yasemin ve Derin ile birlikte ben oturuyordum. Sezgin ve Alya aralarında konuşmaya başladığında, Yasemin'e sokulup kendiliğinden

anlatmasını bekledim. Ama o ağzını açıp tek kelime etmedi ve dizilerinde kenetlediği ellerine bakmayı sürdürdü.

"Bir sorun mu var Yasemin?" diye sordum sonunda. "Bana anlatabileceğini biliyorsun."

Bakışlarını olduğu yerden ayırmadan, "Bunu benim yerime Derin'in yapmış olabileceğini düşünüyorum." diye konuştu.

"Ben senden duymak istiyorum. Ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Başını kaldırmadan Alya'ya baktı. Aman Tanrım, biliyor olabilir miydi?

"Şu karşımda otururken Hakan ile olan sorunlarımdan bahsetmek istemiyorum."

Rahatlamış bir nefes verdim. "Ağabeyim seni üzecek her ne yaptıysa bil ki isteyerek yapmamıştır."

Kahverengi gözlerinden sisli bir hüzün dalgası geçti. "Bundan emin değilim."

"O seni seviyor."

Burukça gülümsedi. "Biliyor musun? Artık bundan da emin değilim."

Ağabeyimin ona bunu düşündürecek ne yapmış olabileceği düşündüm. İşin boyutu gördüklerimden çok daha derindi ve bir an önce bu konunun çözüme kavuşması gerekiyordu.

"Ağabeyimle konuşacağım." İtiraz etmeye yeltenecekken, ondan önce davranarak tekrar söze girdim. "Senden bahsetmeyeceğim Yasemin, söz veriyorum. Yalnızca sıkıntısının ne olduğunu bilmeliyiz. Ben onun kardeşiyim, bırak da yardım edeyim."

Yasemin başını salladı ve kabullendi. O sırada Alya'nın gözlerini üzerimizde hissettim. Buluştuğumuzdan beri bu ilkti. Her zaman yaptığının aksine Yasemin'i kışkırtacak bir söz söylememişti. Hareketlerinde tahrik edici bir hal söz konusu da

değildi. Yalnızca Yasemin'e baktı. Ancak bu öylesine bir bakış değildi. Bu, âşık bir kadının hırslı bakışlarıydı.

"Ateş gelmeyeceğini söylememiş miydi?" Duyduğum ismin heyecanıyla Derin'in baktığı yöne baktım. O sırada Ateş siyah arabasının kapısını kapattı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Saçlarım düzgün mü?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken sorduğum sorunun utancını yaşıyordum.

Yasemin gülümsedi. "Harika görünüyorsun, Bayan Karan."

Ateş kendisini ayakta karşılayan Sezgin'in elini göğsüne çekip sıktıktan sonra kızlara selam verdi. Ödüm kopuyordu beni görmezden gelecek diye. Neyse ki korktuğum gibi olmadı ve yanıma gelip başıma bir öpücük kondurdu.

"Bitti mi işiniz?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Daha en büyük kütüphaneye girmedik."

Yasemin'in köşeye kaymasıyla yanıma oturdu. Sol ayak bileğini, sağ dizine yerleştirdikten sonra "Güzel," dedi. "Birlikte gideriz. Sonrasında hep birlikte akşam yemeği yiyelim. Creff yeni mekânını açmış."

Kimden bahsettiğini bilmiyordum ama Sezgin biliyor olacak ki memnuniyetle gülümsedi. "Bugün aldığım en güzel haber. Hadi şu son kitapçıyı dolaşalım ve Creff'in mekânına gidelim."

Ateş akşam yemeğinden bahsedene kadar havanın kararmakta olduğunu fark edememiştim. "Creff kim?"

Kolunu arkama attı ve omzuma olmasa da saçlarıma dokundu. "Şehrin en iyi aşçısı. Seni tanıştırırım."

Gülümsedim. Sanırım aramız yavaş yavaş normale dönüyordu. "Peki."

İçeceklerimizi bitirdikten sonra hep birlikte ayaklandık. Kızlar olarak yürümek istediğimiz için Sezgin asık suratla bize eşlik et-

mek zorunda kaldı. Yaklaşık yirmi dakika sonra daha önce sadece bir kere geldiğim büyük kütüphaneye ulaştık. Burası da şehrin diğer yapıları gibi baştan inşa edilmişti. Eskisi gibi tek katlı ve alçak tavanlı olmasına rağmen şimdi iki katı büyüklükteydi. İçeride her birimiz farklı bir köşeye dağılırken, benim rotam onun adımlarıydı. Zeminden başlayan demir raflar tavana uzanırken, her raf bölümünün arasında en fazla yirmi santim vardı. İçerisi aydınlık sayılmazdı zira her rafı aydınlatan yalnızca bir gaz lambası vardı ve bu içeriye turuncumsu loş ışık sunuyordu.

Derin ve Sezgin bilim kurgu bölümüne, Yasemin ise romanlara yönelmişti. Alya beni şaşırtmayarak kadın-erkek ilişkilerini ele alan kitapları inceliyordu. Hatta yanından geçerken, kolunun altına sıkıştırdığı kitabın ismini bile görmüştüm; En iyi sensin!

Ateş durdu. Burası şiir kitaplarıyla donatılmış, buram buram aşk ve keder kokan sayfaların yer aldığı o nadide bölümdü. O, ikimizin yalnız olduğu raf arasında hemen önümdeydi. Elini yukarı uzattı ve benim zıplayarak bile ulaşamayacağım yükseklikten kırmızı kaplı ince bir kitap aldı. O karakteristik sesinden dökülecek şiir içim tüm hücrelerim hazır ola geçerken, yaklaştım ve gözlerimi kapattım.

O mavi gözlü bir devdi.
Minnacık bir kadın sevdi.
Kadının hayali minnacık bir evdi,
bahçesinde ebruli
hanımeli
açan bir ev.
Bir dev gibi seviyordu dev.
Ve elleri öyle büyük işler için
hazırlanmıştı ki devin,

yapamazdı yapısını,
çalamazdı kapısını
bahçesinde ebruli
hanımeli
açan evin.

O mavi gözlü bir devdi.
Minnacık bir kadın sevdi.
Mini minnacıktı kadın.
Rahata acıktı kadın
yoruldu devin büyük yolunda.
Ve elveda, deyip mavi gözlü deve,
girdi zengin bir cücenin kolunda
bahçesinde ebruli
hanımeli
açan eve.

Şimdi anlıyor ki mavi gözlü dev,
dev gibi sevgilere mezar bile olamaz:
bahçesinde ebruli
hanımeli
açan ev...

Gözlerimi açtığımda, yanağıma süzülen bir damla yaştan daha aceleciydi kelimelerim.

"Ben, o mavi gözlü devi asla bırakmayacağım. Asla."

Arkasını dönmeden "Yorulacaksın," dedi.

Kollarımı beline sarıp başımı siyah gömleğinin üzerinden geniş sırtına yasladım. "Dayanacağım. Hem de büyük bir zevkle dayanacağım."

Sol elimi tuttu. Parmaklarımın tümüyle iri elinin arasında kaybolduğunu hissedebiliyordum. Tam o sırada bir gök gürültüsü duyuldu. Bir deprem kadar anlık ve kuvvetli, kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Ateş'in elindeki kitap ayaklarının dibine düşüverdi. Başımın altındaki sırtı taş kesilirken, elimi elinden kopardı. Ne olduğunu anlamadan başını ellerinin arasına aldı ve önüne eğdi. Telaşla önüne geçtiğim an gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Açtığında kıpkırmızıydı. Dudaklarımdan anlık bir korku nidası döküldü ama kıpırdamadım.

Tek istediğim ona dokunmaktı.

Ellerimi tereddütsüzce uzatıp başını tutan ellerine dokundum. Aynı saniye bileklerimi mengene gibi saran elleri beni sertçe kendinden uzaklaştırdı. Bunu yaparken boğazından yükselen garip hırıltıyı ilk kez duyuyordum.

"Şuraya bakın! Gök patlamış gibi yağmur boşalıyor." Yasemin'in hararetli gelişiyle birlikte Ateş, rüzgâr gibi yanımızdan uzaklaştı.

"Ne oldu?" Yasemin bir cevap alamayınca ikinci kez sordu. "Ne oldu Hare?"

Bakışlarımı az önce Ateş'in durduğu yerden ayıramadım. "Hiiç, hiçbir şey olmadı. Dışarıda ne oluyor?"

Uzun kahverengi saçlarını sol omzunda toplayarak gözlerini kocaman açtı. "Yağmuru görmelisin! Buraya geldiğimden beri böylesini ilk kez görüyorum. Sanki biri yukarıdan kova kova su döküyor üstümüze."

Az önceki duruma öyle afallamıştım ki Yasemin'in sözlerine bir tepki veremedim. Bir süre öylece dikildikten sonra şiiri hatırladım. Kesik kesik verdiğim nefesler eşliğinde eğilip kırmızı kaplı kitabı yerden aldım.

"Gidelim mi artık?"

"Yalnızca bir kitap mı aldın?" diye sordu sıkı sıkıya tuttuğum kitaba bakarak. Henüz fark ettim ki onun elinde beş altı tane kitap vardı.

Usulca başımı salladım. "Evet, yalnızca bir tane."

Lazan'ın derinliklerinde ilerlerken, arabayı Ateş kullanıyordu. Arka koltukta yalnız oturan Alya aldığı kitaplardan birinin kapağını açtı ve göz atmaya başladı. Ortamdaki sessizlik benim aksime ona kitap okuyacak dinginliği vermişti. Yağmur dinmişti ve havada yaklaşan fırtınanın sinyallerini veren anlık rüzgârlar dolaşıyordu. Çok geçmeden iki katlı altın rengi bir binanın önünde durduk. Mekânın ismi olan "Cheff" yazısı dışında hiçbir bölümünde ışıklandırma kullanılmamıştı. Gösterişten uzak mekanın yalnızca zemin ve tavan kısmında zarif oyumlar vardı. Alya elindeki kitabı bırakıp indi. Onun ardından kapıyı açtığımda kolumdaki hafif dokunuş ile Ateş'e baktım. Gözlerindeki kan çanağı görünüm silinmiş, yerini huzursuz bir ifadeye bırakmıştı.

"Özür dilerim, " dedi, kırgın olduğu halde. "Seni korkutmak istemedim. Sadece başıma ani bir ağrı saplandı."

Kapıdan uzaklaştırdığım elimi şakağına götürdüm. "Beni düşünme. Sen iyi misin?"

Elini elimin üzerine koydu ve yanağına kaydırdı. "Seni düşünmemek mi?" Mavi gözlerindeki kara hareleri tutkuyla yaklaştı. "Tüm varlığımı buna adadım ben." Aklına gelen detayla burnundan sert bir nefes bırakıp kaşlarını çattı. "Ne kadar inanmasan da."

Avucumu ısıran sakallarını şefkatle okşayarak "Böyle söyleme," diye fısıldadım. "İnanmaz olur muyum hiç?"

"Benden bir şey saklamana dayanamıyorum."

Ensesine kayan parmaklarım onun güzel başını yaklaştırdı. Bedenim göğsüne sokulurken, dudaklarım yavaşça dudaklarını

buldu. Alt dudağını özlemle dudaklarımın arasına alıp öptüm. Bir elim gömleğine asılıyordu. Verdiği sert karşılık ile öpüşmemiz derinleşti, derinleşti ve kopan gömleğinin üst düğmesi yere yuvarlandı. Kaburgalarımı saran parmakları göğsüme uzanıyor, gece üzerimizde dolanan arzuyu ustalıkla gizliyordu Tırnaklarımı ensesine saplayıp özlediğim tadına bulandım. Nerede olduğumuzu umursamadan, arsızca öptüm onu.

Ani bir hamleyle beni sol koluna yaslayıp nefes nefese geri çekildi. "İçinden ne çıktı senin?"

Tırnağımla ensesini hafifçe çizerek gülümsedim. "Kocasını çok çok çok özleyen bir kadın."

"O kadına benden uzaklaşmasını söyle, şimdilik."

Kaşlarımı düşürdüm. "Ama neden?"

Etli dudaklarında o hayran olduğum belli belirsiz gülümsemesi vardı şimdi. Yaklaştı ve fısıldadı "Çünkü biraz daha devam ederse arabayı müsait bir yere çekeceğim."

"Beni bununla korkutamazsın, Karan."

Cam, Ateş'in tarafından tıklatıldı. Gelen Sezgin'di. Ateş homurdanarak camı indirdiğinde, Sezgin beklemeden başını içeri soktu.

"Çok özür dileyerek bir şey sormak istiyorum," diye söze girdi büyük bir ciddiyetle. "Sizin eviniz yok mu acaba?"

Utanarak gözlerimi kaçırdım. Bizi görmüş müydü? Ah hayır, hava yeterince karanlıktı.

"Sana ne lan!" Ateş onu iterek kapıyı açtı. "Bu karanlıkta millet bizi mi izliyor?"

Sezgin oldukça yavaş hareketlerle mekâna doğru döndü ve ışıklandırmalı isim tabelasını işaret etti. "Bunu benden duymanı istemezdim ama tabelanın ışığı tam olarak sizin arabanın üzerine yansıyor. Sizin için dışarısı karanlık sayılabilir ama dışarısı için arabanız tam olarak öyle değil."

Ateş öfkeyle gözlerini kapatıp açtı. "Siktir!"

Başımı ters istikamete çevirirken, bir deve kuşu olup başımı kuma gömebilmeyi istedim. Öte yandan ağabeyimin gelmemiş olması, şu an için en büyük şansım olmuştu. Ateş indi ve iki saniye sonra kapımı açıp elini uzattı. O an anladım ki bir deve kuşu da olsam başımı kuma gömmeme izin vermezdi.

Yürümeye başladığımızda Sezgin bana bakıp bıyık altından gülümsedi. "Biliyor musun? Sen tam bir yeni gelinsin."

Ateş ona ters bir bakış atmama bile müsaade etmeden cevabı yapıştırdı.

"Eğer bir daha onu utandıracak bir şey söylersen boşboğazlık yapabileceğin bir ağzın olmaz."

Sezgin, ağzına hayali bir fermuar çekip kızlara yetişmek üzere yanımızdan ayrıldı. Mekânın girişindeki dört yüksek basamağı çıktıktan sonra hafif bir müzik kulağımıza çalındı. Mekândan çıkanların giyimleri öyle özenliydi ki keşke şık bir elbise giyseymişim, diye geçirdim içimden. Camlı kapıdan içeri girdiğimizde tüm gözleri üzerimde hissettim ancak bu çok geçmeden son buldu. Masalar alçak ve uzundu. Üzerlerine örtülen parlak siyah örtülere minimal gaz lambaları eşlik ediyordu. Tüm masaların dolu olmasına karşın içerisi fazla kalabalık sayılmazdı zira masa aralarında hatırı sayılır mesafeler bırakılmıştı.

Ateş, elini belime koyarak beni yönlendirdi. Cam kenarında bizim için ayrılan masaya geçtiğimizde, Alya bir arkadaşını gördüğünü söyleyerek ağabeyinden izin istedi ve masadan kalktı. Ne istediğimiz sorulmadan masaya birbirinden güzel yemekler gelmeye başladı. Ardından elinde bir şişe içki ile beyaz önlüklü bir adam yaklaştı. Kıvırcık saçlı, Ateş kadar olmasa da uzun boylu sayılabilecek adam şişeyi masamıza bırakıp içten bir gülümseme sergiledi.

"Sevgili onur konuklarım, hoş geldiniz."

Ateş ayağa kalkıp adamın uzattığı elini sıktıktan sonra bize döndü.

"İşte, şehrin en iyi aşçısı diye bahsettiğim adam, Creff."

Adam göğsüne dokunarak başını salladı. "Beni ihya ettin lider, masanızdaki yemeklerin hepsi size özel hazırlandı. Umarım beğenirsiniz."

"Güzel." Ateş bana baktığında, istemsizce tebessüm ettim. "Seni karımla tanıştırayım." Ayağa kalkıp Creff'e elimi uzattım. Creff önce Ateş'e baktı, göz temasıyla aldığı onaydan sonra elimi sıktı.

"İsmim Hare, memnun oldum."

"Memnun oldum Hare, umarım kocanı buraya sık getirme konusunda hevesli olursun."

Gelmeye devam eden yemeklere bakarak "Hiç şüphen olmasın," dedim. "İyi ki kilo alma derdimiz yok."

Yasemin ve Derin bir ağızdan sözlerimi onayladıktan sonra Creff, kadehlerimizi doldurmaya başladı.

"Bize eşlik etmeye ne dersin?"

Creff, Ateş'e dolu masaları gösterdi. "Henüz bir yardımcı bulamadım. Yanımdaki çaylaklarla birlikte hazırlamam gereken kabarık bir mönü var. Ama yemekten sonra bir şeyler içmek için katılabilirim. Hem şu atölye meselesini konuşmuş oluruz."

"Bekleriz," dedi Ateş kadehini kaldırarak. Creff'in yanımızdan ayrılmasının ardından yemeğe başladık. Gerçekten buraya geldiğimden beri yediklerimin en iyisiydi. Birçoğunun daha önce tadına bakmamıştım, hatta görmemiştim bile. Creff, Ateş'in söylediğinden de fazlasıydı.

"Yasemin," Bu Ateş'ti. Boşalan kadehi doldurulurken kendisine bakan Yasemin'e odaklandı. "Bugün Hakan'ın burada ola-

mamasının sorumlusu benim. Bize geldiğiniz akşam Alya'nın odasından çıkmamasının da olduğu gibi. Umarım anlayışla karşılıyorsundur. Karşılaşmalarını istemiyorum. Kesinlikle."

"Doğru düşünmüşsün Ateş. Aslında son yaşananlardan sonra kardeşinle beni de yan yana getirmezsin diye düşünüyordum."

Ateş masaya yaklaşmakta olan Alya'ya baktı. "Haksız olsaydın, getirmezdim."

Alya sandalyesine oturdu. Herkes sustu ve yemeğine devam etti. Bense hayran bakışlarımı onun üzerinden alamıyordum. Böylesine sağlam karaktere ve adalet güdüsüne bağlı bir adam hiç görmemiştim. O tekti, tek ve benimdi.

"Ağabey, yanından geldiğim arkadaşımı tanıyorsun, değil mi?" Alya iki masa yanımızdaki sarışın kızı işaret etti. "Yarın beni evine davet etti."

Ateş yemeğine devam ederken, sakin bir sesle yanıt verdi. "Gidemeyeceğini senin yerine benim mi söylememi istiyorsun?"

Alya surat asarak çatalını önündeki tabağa bıraktı. "Lütfen, günlerdir evden çıkmıyorum."

"Bugün çıktın."

"Arkadaşlarımla olmak istiyorum. Bu benim hakkım."

"Belki birkaç gün sonra hakkın olabilir. Size bahsettiğim tehlike henüz geçmiş değil."

Ayağımı Ateş'in dizine vurarak bana bakmasını sağladıktan sonra yumuşaması için bakışlarımla ufak bir imada bulundum.

"Adamlarla gidip yalnızca birkaç saat kalabilirsin," dedi ve konuyu kapattı Ateş.

Yemekten sonra Creff söylediği gibi masamıza geldi. Otuzlu yaşlarının sonunda görünüyordu ve esprili bir konuşma tarzı vardı. Kızlar ve Sezgin, yemekleri uzun uzun övdüler, bilhassa Sezgin buranın müdavimi olacağı konusunda oldukça ciddiydi.

Creff'in hitabından ve samimiyetinden anladığım kadarıyla Ateş ile birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Birçok konuyu geride bıraktıklarında, Creff daha önce de belirttiği atölye konusunu açtı.

"Her şey toparlandı sayılır. Şehir eski düzenine tam anlamıyla dönmek üzere. Bunların hepsi sayende oldu lider, ruhlar sana minnettar. Sana daha önce de bahsettiğim atölye konusunu kafamda netleştirdim. Şimdilik yemek ve çizim üzerine dersler vermek istiyorum. Belki bu sayede kendime uygun bir yardımcı da bulabilirim. Ne dersin?"

Ateş sandalyesine yaslanarak onu dikkatle dinledikten sonra, "Fena fikir değil," diye karşılık verdi. "Benden ne istiyorsun?"

Creff gülümsedi. "Konuyu direk çözüme bağlayalım diyorsun, peki. Senden iki odası olan bir yapı istiyorum. Tabii mümkünse..."

Ateş elini sakallarına götürdü. Bu hareketi, aklımdaki ihtimalleri değerlendiriyorum, demekti.

"Affedersiniz, bölüyorum ama ilgimi çeken bir şey duydum sanırım. Mimar mısınız?" Durup düzelttim. "Yani, öyle miydiniz?"

Creff işaret parmağını kaldırarak onayladı. "Ben yaşarken de harika yemek yapan bir mimardım küçük hanım. Ve anladığım kadarıyla bu iki alana da ilgin var?"

"Sayılır. Yemek yapmayı seviyorum. Bir mimar değildim ama olmak için hazırlanmıştım hayatımın bir döneminde."

Ateş bana ciddi bir bakış attı. "Bunu ilk defa duyuyorum."

"Evet, hiç bahsetmemiştim. Aslına bakarsan çok geride kaldı, unutmuş bile olabilirim."

Ateş Creff'e dönüp beklediği cevabı verdi. "Yarın adamlarım sana bir iki mekân gösterecek. Aralarından kafana yatanı seçersin. Ve ilk öğrencini takdim ediyorum." Masanın üzerindeki elimi tuttu. "Hare Karan."

Creff memnun olmuştu. Bense şaşkınlıktan konuşamadım. Adıma verdiği karar, beni mimarlık kazanmak için sabaha kadar çizim yaptığım yıllara götürdü. Uzun zaman olmuştu. Yeniden yapabileceğime emin değildim. Ama bildiğim bir gerçek vardı ki elim yeniden o kalemi tuttuğunda, çizeceğim ilk şey onun kusursuz çehresi olacaktı.

Oturduğum minderin üzerinde ayaklarımı şömineye doğru uzatmıştım. Ateş'in başı dizlerimdeydi. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordum. Siyah, gür saçlarının arasında gezinen elim oradan ayrılmak istemiyordu. Parmaklarım büyük bir istekle tutamlarının arasına sızıyordu. Sonra yavaş, çok yavaş bir şekilde havalanıyordu. Sessiz nefes alışverişlerimize eşlik eden tek ses, şöminenin yükselen ateş çıtırtılarıydı ve onun bedenini saran rehaveti birkaç dakikadır kendi üzerimde de hissetmeye başlamıştım. Ne kadardır bu şekilde duruyorduk bilmiyordum ama dayanabildiğim son ana kadar kalmak isteyeceğim kadar güzeldi.

"Gözlerimi açamıyorum," dedi karakteristik sesini etrafımızı saran huzura iliştirerek. "Büyü mü yaptın bana?"

O kelime bir an için içimin ürpermesine sebep olsa da gülümsemekten kendimi alamadım.

"Evet, sana aşk büyüsü yaptım. Üstelik bunun için kılımı bile kıpırdatmadım."

Elini geriye attı ve saçlarının arasındaki elimi avucuna sıkıştırdı. "Bugün bir şey fark ettim."

"Hımm, benimle paylaşmak ister misin?"

Gözleri hâlâ kapalıydı. Yüzünün tüm hatlarını şu an tersten görüyordum ama bu haliyle bile çok güzel görünüyordu.

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bahsettiğim dünyadaki hayatın. Benden önce yaşamamışsın gibi hiç merak etmemiştim."

"Şimdi ediyor musun?"

Başparmağıyla elimin üzerini okşadı usulca. "Çok...."

Bir süre nereden başlayacağımı düşündüm. Haklıydı, sanki ondan önce hiç yaşamamışım gibi önceki hayatımı zihnimde silikleştirmiştim.

"Sıradan bir yaşantım vardı. Ders çalışıyordum, işe gidiyordum, kız kardeşimle dedikodu yapıyordum. En iyi arkadaşım annemdi, her şeyimi ona anlatırdım. Beni öyle güzel dinlerdi ki anlatacak bir şeylerim olmasa da olurdu..."

Bana bakmadığı halde dolan gözlerimi kaçırdım.

"Onları özlüyorsun."

"Çok özlüyorum ve onları çok merak ediyorum."

"Babandan hiç bahsetmedin."

İçimde bir şeylerin buz kestiğini hissettim. Babam, yüzünü unuttuğum vefasız adam. Senden nasıl bahsedeceğim ben şimdi?

Sessizliğimin doğurduğu acıyı hissetti. Gözlerini açtı ve bana ışık olan mavilerini görmemi sağladı.

"Anlatmak istemezsen, bırak." Doğrulup yanımda oturdu. Şimdi başı, başımın üzerindeydi.

"Beni hiç sevdi mi, bilmiyorum. Tam anlamıyla hayatımızda hiç olmadı. Karabatak gibiydi. Beni sevsin diye çok uğraştım, ağabeyim bunu umursamazdı, Helin sevdiğini düşünüp mutlu olurdu. Bu durum zamanla hepimizde farklı savunma mekanizmaları geliştirmişti. Sanırım beni en çok yıpratan da bu olmuştu."

Beni dinlerken, çatılan kaşlarının altındaki gözleri kırgın bakıyordu. Saçlarıma dokunup alnımdan öptü. "Oysa hiçbir insanın seni sevmeme ihtimali olmamalı. Baban nasıl bir günah işlemiş, merak ediyorum."

"Sanırım onun karakteri buydu. Yani, bağlanmamak, sevmemek... Bir süre böyle düşündüm. Sonra..." Başımı önüme eğdiğimde bir damla yaş burnuma doğru yol aldı. "Sonra onun da birilerini sevebildiğini gördüm. Annemi değil, başka bir kadını... Bizi değil, başka bir çocuğu..." Giderek zayıflayan sesim konuşmamı zorlaştırıyordu. "Babamın gözlerinde ilk kez o gün sevgi pırıltıları gördüm. Babamın gözünde ilk kez o gün baba şefkati gördüm ben."

Ağlamamak için dudaklarımı dişledim ama Ateş beni göğsüne çektiğinde gözyaşlarım sel olup aktı. Babamın gerçek ailesiyle yüzleştiğimde ağlayamadığım kadar, anneme bunu söylediğimde ve onun zaten bildiğini öğrendiğimde ağlayamadığım kadar ağladım. Unuttuğum, düşündüğüm ve hatırlamaktan kaçındığım her bir gün için ağladım.

Dudakları şefkatle saçlarımın arasında gezinirken "Ağlama," dedi. "Ben onun yerine de severim seni."

Konuşmadım, daha sıkı sarıldım. Ateş, yaşadığım dünyanın olmasa da bu şehrin bana verdiği en kıymetli hediyeydi.

Dakikalar sonra kendime geldiğimde, bu akşam yaşananları düşünerek gülümsemeye çalıştım. Ateş gibi kıskanç bir adamın beni başka bir adamın eğitimine göndermesi inanılır gibi değildi.

"Creff'e güveniyor olmalısın?"

"Oldukça."

"Beni çok şaşırttın," diye itiraf ettim. "Hiç beklemiyordum."

Burnunu burnuma sürterek gülümsedi. "Vazgeçmemi istiyor gibisin."

"Hayır, tabii ki hayır. Sakın vazgeçme. Evimizde seni beklemeyi seviyorum ama bazen sıkılmıyor da değilim. Benim için değişiklik olacak."

"Yine de benden önce evde olmaya çalış."

"Neden?"

Başıyla kapıyı gösterdi. "Şu kapı açıldığında senin güzel yüzünü görmek bağımlılık yaptı."

Kıkırdayarak ellerini tuttuğum sırada içeri Alya'nın girdiğini gördüm.

"Arabada milletin içinde öpüşüp evde sadece el ele mi tutuşuyorsunuz siz?"

Ah, Yasemin, burada olup şu kızın saçlarını yolmanı şimdi ne çok isterdim!

"Alya!"

Ağabeyinden gelen sert uyarı karşısında teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Yalnızca şakaydı şampiyon. Aslında odamda sıkıldım, belki eskisi gibi sutra oynarız diye düşünmüştüm. Kardeşine ayıracak zamanın var mı?"

Ateş yanındaki boş mindere vurarak "Gel buraya," dedi. "Senin için her zaman vaktim var."

Alya sevinçle ağabeyinin yanına oturup yanağına uzun bir öpücük bıraktı. Ardından sehpayı yaklaştırıp üzerine yanında getirdiği kare biçimindeki tahta oyunu bıraktı. Tahtanın çeşitli yerlerinde sayı ve kısa yazılar vardı, birkaç defa etrafta görmüştüm ama hiç merak edip bakmamıştım.

"Size içecek bir şeyler getireyim." Ayağa kalktığım sırada Alya'nın, ismimi söylediğini duyarak ona baktım.

"Neden sen de bizimle oynamıyorsun?"

Oyuna bakarak "Bilmiyorum ki." dedim. "Siz oynayın."

"Hemen öğreneceğine eminim." Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Sen içecek ayarlarken, ben de atıştıracak bir şeyler hazırlayacağım. Hadi!"

Şaşkın gözlerle, mutfağa giden Alya'nın arkasından baktım. Ateş ise kardeşinin bu tutumu karşısında memnun olmuştu.

Mutfağa girdiğimde, Alya'nın söylediği gibi bir şeyler hazırladığını gördüm. Toprak tepsiye üç demir kadeh koyduktan sonra üç farklı içecek şişesini ekledim.

"Şaşırdın sanırım."

Tepsiyi elime alıp ona döndüm. "Bu ince davranışını neye borçluyum, Alya?"

Mavi gözlerini kırpıştırarak ufak bir yiyeceği ağzına attı. "Ağabeyimin yarın dışarı çıkmam için verdiği izinde parmağın olduğunu biliyorum."

"Bu ağabeyinin kendi kararı, biliyorsun."

"Ne sen iyi bir yalancısın ne de ben aptal bir kadınım. Fark ettiğim bir başka şey ne, biliyor musun?"

Yaklaştı. İfadesiz bakışlarında garip bir karmaşa vardı. "Bizi gördün, değil mi? Hakan ile beni gördün."

Dudaklarımı araladı, ne söyleyeceğimi bilemedim. O sırada korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Her ikimizin dudaklarından da korku nidaları dökülürken, bugün duyulan bu ikinci gök gürültüsüne bardaktan boşalan bir yağmur eşlik etti.

"Bu, bu ne?" Süren gök gürültüsünün arasından sesim kendime bile zorlukla ulaşmıştı.

Alya anlamaya çalışırcasına havaya baktı. "Bilmiyorum ama daha önce böylesini hiç duymamıştım."

Salondan bir kırılma sesi geldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Tüm bu seslerin arasından Ateş'in haykırışını duydum. Biri göğsüme bıçak saplamış gibi irkilirken, elimden düşen tepsi ayaklarımın dibinde paramparça oldu.

"Ateş!"

"Ağabey!"

Alya bağırarak yakın olduğu mutfak kapısından önce çıktı, hemen arkasındaydım. Nefes nefese, çığlık çığlığa koşuyorduk.

Ruhumda isimsiz volkanlar patlıyordu. Akan lavları giderek yaklaşıyor, bizi yakmak için can atıyordu. Bir an sonra Alya'nın adımları aniden durduğunda, ince bedenine çarparak sendeledim. Kırılma sesleri durulmamıştı ama Alya artık bağırmıyordu. Sandalyeye tutunarak son anda dengemi sağlayabildim, Alya ise buz kesmiş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Titreyen bakışlarımı, Alya'nın bakışlarının donduğu yere çevirdiğim an, boğazıma taş gibi bir şey oturdu.

Ateş salonun orta yerinde dizlerinin üzerine çökmüş, hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Sırtı bize dönüktü. Etrafında sağlam tek bir eşya bile yoktu. Sanki kanlı bir savaşın ortasında kalmış ve mağlup olmuştu. Burnum ince ince sızlarken, çenem titremeye başladı. Zihnim gördüklerimin gerçek olmadığını savunmak istedi ama sadece birkaç saniye içinde başarısız oldu.

"Ateş..." Cılız sesim ona ulaşamadı. Nefesim, ruhum şimdi onun yanında değildi. Bunu hissetmek bana ani ve sızılı bir acı vermişti.

Yanına gitmek için attığım ilk adımla Alya elini kaldırıp göğsüme koydu. "Dur, dur." En az benimki kadar cılız çıkan sesine ele gelir bir korku da eşlik ediyordu.

Kapıdaki korumaların seslerini duydum. Kapıyı zorlamaya başladılar. Çok fazla ses vardı ve her biri ayrı ayrı korkunçtu. Ateş başını ellerinin arasına aldı ve sıkmaya başladı. Şimdi nefesi daha hırıltılı ve boğuk çıkıyordu. Öyle sıkıyordu ki sanki ellerinin arasında başı değil bir taş parçası vardı.

"Hayır! Hayır, yapma bunu."

Yanına gitmek için bir kez daha atıldım. Alya bu kez geri döndü ve beni durdurmak için kollarını etrafıma sardı. "Dur! Ne olur dur."

Ağlıyordu ama anlamıyordu. Ateş karşımda yaralı bir hayvan gibi inlerken, kendine zarar verirken nasıl dururdum!

Gök yarılırcasına bir kez daha gürledi. Yağmur göğün bağrını yırtarcasına hızını arttırdı. Ateş acıyla haykırdığında sırtında gerilen gömleği ikiye ayrıldı.

"Ateş! Ateş, sevgilim ne olursun yapma."

Alya uğraşıyordu, beni durdurmaya çalışıyordu ama zorlanmaya başlamıştı. Gözyaşlarıyla birlikte son gücünü de tüketti. Çığlık atıp beni itti ve ağabeyinin yanına koştu. Yere yüz üstü kapaklandığımda, dizlerim, içimden çok yanmıyordu. Yüzüme dökülen saçlarımın arasından Ateş'in koluna yapışan Alya'ya baktım. Onu çekiştiriyor, haykırıyor, ellerini başından ayırmaya çalışıyordu. Ateş devasa bir heykel gibi öylece dikilmiş, hiç kıpırdamıyordu.

Alya onun dizine sert bir tekme geçirip yeniden kolunu tuttuğunda Ateş bir hışımla döndü. Yüzünü gördüğümüz an Alya evi inleten canhıraş bir çığlık attı. Ben çıtımı bile çıkaramadım. Çok sevdiğim adamın moraran yüzüne, kan çanağına dönen gözlerine, genişleyen burun deliklerine ve şakaklarında, boynunda şişen damarlarına acıyla baktım.

"Tanrım, ne oldu sana?" Alya titreyen elini ağabeyinin yüzüne uzattı. Ateş'in dudakları birbirine mühürlenmiş, sol çukurundan süzülen ince bir kan damlası çenesine doğru dengesiz bir yol çiziyordu. Sanki karşısındaki Alya değil de düşmanıymış gibi gözleri keskin bir cehenneme bakıyordu. Kardeşinin parmakları yüzüne ulaşamadan başından ayırdığı elini Alya'nın suratına çarptı. Alya savrularak sehpaya çarptı ve yere yuvarlandı.

Bir anda oldu. Bir anda ve tek solukta....

Kapıyı kırarak içeri giren iki koruma önce çığırından çıkan Ateş'e ardından yerdeki Alya'ya baktılar. İkisi de ne yapacağını kestiremedi. Zaten Ateş de buna zaman tanımadı. Aynı anda attığı sert bir yumruk ve tekmeyle birlikte her iki adam da Alya ile aynı akıbeti paylaştılar.

Ateş duvarları yumrukladı, şömineyi tekmeledi. Kaldırdığı koltukları rasgele fırlatıp parçalara ayırırken, yağan kalıntılar yerde hareketsiz yatan Alya'nın bacaklarına ve başının dibine düşüyordu.

Mutluluğumuz yanıyordu. Biri mutluluğumuzu ateşe vermişti. Cayır cayır yanıyorduk.

Ona dokunmak istiyordum. Sarılmak, engel olmak, her ne oluyorsa geçeceğini söylemek istiyordum. Sevgilim, ben yanındayım, demek istiyordum. Ama Alya'nın yardımıma ihtiyacı vardı. Gayret ettim. Dizlerimin üzerinde emekleyerek Alya'nın yanına gittim. Puslanan gözlerim yüzünden etrafımı görmekte zorluk çekiyordum. Alya'nın başını tutup kaldırdığımda burnundan akan bir damla kan avucuma damladı.

"Alya! Alya uyan." Avuçlarımı gözlerime bastırıp içimi çektim. Tanrım, tanrım bana yardım et! Ne olursun, beni onunla sınama!

Kendimi, ters düşen koltuğun arkasına gizleyerek Alya'yı sarstım. "Alya ne olursun uyan!"

Alya sızlanarak gözlerini araladı. Doğrulmasına yardım edip koridoru işaret ettim. "Hadi, seni odana götürüp geri döneceğim." Belinden tuttum ve kendime çektim. "Benden destek al."

Doğrulduğu an burnundan boşalan kan beyaz elbisesini genişçe lekeledi. Dağılan saçları kanına yapışmıştı. Canı o kadar yanıyordu ki ağlayamıyordu bile. Düştüğü sol kolunu kıpırdatamadı. Sağ koluyla bana tutunduğunda yaşlı mavilerini arkasına çevirdi ve iri bedenini bir çuval gibi yere bırakan ağabeyine bakıp acısına rağmen ağladı. Dizlerimizin üzerinde kendimizi koridora doğru sürükledik. Alya her iki saniyede bir göğsünü yere bırakıyor, inliyordu. Onu belinden, omzundan çekerken geriye bakmaya korkuyordum.

Gök gürlediğinde Ateş'in yakıcı haykırışını duydum. Geri dönmemek için tırnaklarımı yere öyle sert bastırdım ki kırılan tırnaklarım avucuma battı. Duvar'a tutunup önce kendimi sonra da Alya'yı ayağa kaldırdım. Güç dilenen derin bir nefes aldıktan sonra ikimizi de onun odasına attım. Alya sırtını yatağa verdi, başını ellerinin arasına aldı ve kendinden geçercesine ağlamaya başladı. Odanın içinde hedefsizçe dönen adımlarım dur durak bilmiyordu. Nefesim kesiliyor, hızlanıyor, tıkanıyordu. Bulduğum temiz bir bezi Alya'nın burnuna bastırdım, saçlarını geriye attım ve yüzünün moraran sol kısmına baktım. Yüzü gözyaşı ve kan içindeydi. Onu hiç böyle görmemiştim, görmek de istemezdim. Her ne yapmış olursa olsun bunu istemezdim.

Elini kaldırıp burnundaki beze sabitledikten sonra aceleyle ağlaya kalktım ve kapıya yürüdüm. Yüreğim müthiş bir korkuyla çırpınıyordu. Karşı karşıya kaldığım bu ani acının üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bir an önce onun yanında olmam gerektiğiydi. Elim kulpa uzanmadan Alya'nın fısıltısını duydum.

"Gitme. Gidersen sana da bunu yapacak."

Omzumun üzerinden bitap vaziyetine baktım. "Kendine zarar veriyor. Buna göz yumamam."

Bezi fırlatıp bağırdı. "Ben engel olabildim mi! Ne kendine ne de bana zarar vermesine engel olabildim mi!"

Hiç düşünmedim, bir an bile. "Yine de gideceğim. Bana ne yapacağı umurumda değil."

Kapıyı açtığım an bu sefer yalvaran bir sesle konuştu. "Ama onun umurunda olacak. Kendine geldiğinde, kendine yaptıkları umurunda olmayacak ama sana verdiği zarar onu bitirecek. Görmüyor musun?"

Çaresizliğin verdiği öfkeyle kapıyı kapatıp dudaklarımı ısırdım. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Eriyen

direncim dizlerimi titretirken, düşmemek için sırtımı kapıya yasladım. Haklıydı, ne yazık ki Alya haklıydı! Mantığımın bunu acımasızca haykırdığı anda gözyaşları içinde kapıdan kaydı sırtım, yere çöktüm. Acı dolu bir süre ikimiz de sessizce ağladık.

Hıçkırıklarımız ve sarsılan omuzlarımız yerini umarsız iç çekişlere bıraktığında, yanan göz kapaklarımın arasından gözleri boşluğa dalmış Alya'ya baktım.

"Ona ne olduğunu biliyorsun."

Ve ben de biliyordum. Korktuğum olmuştu. Sofia'nın sözleri basit bir tehdit olarak kalmamıştı ve elindeki ateşten okla mutluluğumuzu on ikiden vurmuştu.

"Ne yaptı ona," Islak suratımı elimin tersiyle silip öfkeyle sordum. "Ne büyüsü bu!"

O kelimeyi duyduğu an kapanan gözleri binbir veca barındırıyordu. Söyleyecekleri onu, duyacakları ise beni parçalayacaktı. Ne yazık ki ikimizin de bundan kaçarı yoktu.

"Adı Ateş olan adama zehirli ateş büyüsü yapmışlar." Sesi boş, ifadesiz ve bitikti. "Onu yakmak için, yandıkça yakması için..."

Zehirli ateş büyüsü... Yandıkça yakması için...

Dizlerimin üzerinde yanına yürüdüm. "Bana bildiklerini anlat. Hemen!"

Gözyaşları hiç durmuyordu. Bozuk bir çeşme gibi damla damla ıslanıyordu yanakları. "Çok, çok uzun zaman önce âşık bir kadın, kendisini aldatan adama yapmış bu büyüyü. Kadını yakalayıp Yedikule Zindanlarına atmışlar ama adam için çok geçmiş. Yağmur yağdığında başka birine dönüşüyormuş, hiç olmadığı korkunç birine... Yakıp yıkıyormuş, taş üstünde taş bırakmıyormuş ama kendine geldiğinde tek bir şey bile hatırlamıyormuş. Sonra bir gün, duyduğu acıya dayanamayarak önce çevresindekileri sonra da kendini yok etmiş."

Her sözü kaya olup boğazımdan aşağı yuvarlanırken, güçlü kalmak için kendimi hırpalıyordum. "Ama az önce kendine geldiğinde, dedin. Kendine gelecek, değil mi?"

"Gelecek, gelecek." Başını ellerime gömüp kollarımdan tutundu. "Ama büyüledikleri gök gürlediğinde, zehirli yağmurlar yağdığında tekrar kendini kaybedecek. Bizi tanımayacak Hare. Ne seni, ne de beni... "

Ellerimi yüzünden çekip omuzlarından tuttum. O şimşekler şimdi benim gözbebeklerimde, içimde, zihnimde çakıyordu.

"Ne demek bu? Ne saçmalıyorsun?"

"Ne sen karısı olacaksın ne de ben kız kardeşi. Gördün değil mi bana nasıl baktığını?"

"Başka, başka ne olacak? Anlat!"

Omuzlarını istemsizce sıkmış olmalıyım ki inleyerek geri çekildi. "Bilmiyorum, bilmiyorum. Bunlar sadece duyduklarım... Bilmiyorum."

"Kim bilir?"

"İhtiyar. Ama onun nerede olduğunu bilmiyoruz."

Derin! O ihtiyarı bulduğunu söylemişti.

"Ne yapacağız Hare, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

Yalvaran gözlerle baktı. "Hakan öğrenirse seni burada bırakmaz."

Başımı ellerimin arasına aldım. Düşünmek zorundaydım. "Öğrenmeyecek."

"Bizi kim koruyacak?"

Kaldırdığım bakışlarımı öfkeyle onadikip kapıyı gösterdim.

"Ağabeyinden mi?"

Başını hayal kırıklığıyla salladı. "Büyü nüksettiğinde gözü bizi görmeyecek. Çok, çok üzgünüm."

"Çekip gitmekte özgürsün. Git ve ben bu meselenin üstesinden gelene kadar gelme."

Tek başıma da yapabilirdim. Daha önce yapmıştım, yine yapardım.

"Hayır, hayır ben öyle demek istemedim. O benim tek ailem, gitmeyi düşünemem."

Ayağa kalktım. Alya'yı da kaldırıp yatağına oturttum ve başında dikilirken gözümden tek damla yaş bile süzülmüyordu. Hepsi tükenmişti sanki.

"O halde toparlan. Ateş'e böyle yardım edemeyiz. Sen onun kardeşisin ve ben onun karısıyım. Bu sıfatların hakkını böyle bir durumda sızlanarak veremeyiz."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yüzünü sildi. Kanlı ve nemli yüzüne rağmen mavilerine sağlam bir kararlılık oturmuştu. Ateş için...

Zaman kaplumbağa hızında ilerlerken, bir an olsun gözümüzü kapatmadık. Gök gürültüsü ve yağmurun tamamen dinmesi, sabahın ilk ışıklarını bulmuştu. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Sanırım artık zamanı gelmişti. Odamıza gidip üzerimi değiştirdim, yüzümü yıkayıp saçlarımı düzelttim. Aynı şeyi Alya'dan da istedim. Sağlam kalmak isteyen yanıma inat, salona yürüyen adımlarım korkak ve kararsızdı. Onu nasıl bulacağımı bilmiyordum, bulduğumda ne yapacağımı da öyle. Enkaza dönen salona adım attığımda, yüz üstü devrilmiş cüssesini şöminenin önünde gördüm. Parçalanmış gömleği üzerinde değildi.

Yanına koşmak istedim ama uyanmasından korkarak çıplak ayaklarımla yerde silik izler bıraktım. Bir iki adım ötesinde duraksayıp dizlerimin üzerine çöktüğümde, başının iki yanında dümdüz açılan ellerindeki kanlı çizikleri gördüm. Geniş sırtında, esmer kollarında ve dirseklerinde morluklar oluşmuştu.

Sol yanağını üzerine yatmıştı ve sağ profili de yere bakıyordu. Zeminin suratına vuran karanlığı bile oradaki kanlı morlukları görmeme engel olamıyordu. Üzerindeki tek şey olan siyah pantolonu toz içindeydi. Etrafı da öyle....

Onu izlerken, içimden bir şeyler kopup gitti. Derin, ağır ve kederli bir kasvet sardı dört bir yanımızı.

Ateş, güzel adamım, sana yardım edemediğim için affet beni.

Korumaların inlemesiyle ayağa kalkıp yutkunmaya çalıştım. Onlara vereceğim emirde ağlamaklı bir sese yer yoktu.

Birkaç dakika sonra ikisi de zorlukla ayağa kalktı, şahit oldukları olayın bocalamasını sürdürüyorlardı.

"Dün gece burada gördüğünüz şey hiç olmadı." Sesim kendimden hiç duymadığım kadar katıydı. "Anladınız mı beni?"

Orta boylu kumral adam ve uzun boylu esmer adam önce birbirlerine sonra da yüzüme baktılar.

"Anlaşıldı efendim."

"Ateş uyandığında hiçbir şey hatırlamayacak ve siz ona dün gece burada deprem olduğunu söyleyeceksiniz.

Mantıklı ya da mantıksız olması umurumda bile değil. Ben bu olayı çözene kadar susacaksınız. Aynı şeyin bir daha gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum. Gitmek isterseniz, gidebilirsiniz."

İkisi de aynı anda cevap verdi. "Buradayız efendim."

Minnetle başımı salladım. "O halde liderinize yardım edin. Daha fazla yerde yatmasın."

Sözümü bitirmemle harekete geçtiler. Biri ters dönmüş geniş koltuğu düzeltti. Sonra zor da olsa Ateş'i koltuğa taşıdılar. Hiç hareket etmiyordu ve bu, takatime acımasız darbeler indiriyordu.

Güçlü olacaksın Hare, diye tekrar ettim içimden.

Onu temizlemem gerekiyordu. Su ve temiz bez almak için

mutfağa gittim. O sırada Alya ve korumalar parçalanmış eşyaları toplayıp etrafı temizliyorlardı. Alya, ağabeyine bakamıyordu bile, daha kötüsü ağlayamıyordu da. İyi görünmek için yaptığı makyaj, yaralarını kısmen kapatmıştı. Yerleri silerken ona öğrettiklerimi tekrar ediyordu. Cümlesini tamamlayamadan sesi kesiliyor, en baştan alıyordu.

Elimde su dolu tasla Ateş'e yaklaştım. İçimde dün gece çıkan yangının közleri vardı. Bundan sonrası için acının bizi bulmayacağına öyle emindim ki. Bu düşünceyle yükselen umudum şimdi yere çakılmıştı. Islanmaya hazırlanan gözlerimi kırpıştırıp dizilerimin üzerine çöktüm ve bezi tasa daldırdım.

Yüzünde bir enkaz vardı. Gözleri, burnu, dudakları... Hepsi bir harabeyi anımsatıyordu şimdi. O gaddar, o saldırgan hali, yerini bir derbederin zevahirine bırakmıştı. Bezi dudağının sol çukuruna dokundurdum. Göz kapakları kımıldadı ama başka bir tepki vermedi.

Canı yanıyordu, canım yanıyordu.

Bezi sağ elmacık kemiğine dokundurdum, şişliği tam üzerine. Bu kez inledi.

Dudaklarımı kulağıma yaklaştırıp saatler önce söylemek isteyip de söyleyemediğim sözleri telaffuz ettim. "Buradayım, buradayım sevgilim."

Bezi suya soktum, suyun duru rengi acı bir kırmızıyla şoke oldu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sıktığım bezi açılan sağ kaşına sürdüm. Aynı anda gözlerini açtı ve içimde yalnızca ikimize ait olan dünyanın ışıklarını yaktı.

"Hayatım," En şefkatli sesimle gülümsedim. Beni tanır, her hareketimden çıkarılması gereken anlamı bilirdi. Sırf bu yüzden onu bu halde görmek kadar zordu rol yapmak. "Korkuttun bizi."

Kısık gözleriyle yüzüme baktı, yarasını temizlememi bekledi Anlayamadığını biliyordum.

Elimdeki bezi bırakıp kuru bir bez aldım. Ancak bu kez ona uzanan bileğimi havada yakaladı. İyi olduğumdan emin olduktan sonra etrafını inceledi. Salonu eski haline getirmek mümkün olmamıştı. Eşyalar eksik, duvarlar delik deşikti. Çatışan kaşlarıyla birlikte doğrulup yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerine bakarken, gözlerim titremesin diye kendimle savaşıyordum.

"Ne oldu burada?"

Şaşırmış gibi kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani, hatırlamıyor musun?"

Beni affet, beni affet, beni affet!

Eğer sana gerçeği anlatırsam kahrolacaksın. Bizi incittiğin ve endişelendirdiğin için nasıl bir büyünün tesirinde olduğunu umursamadan kendini suçlayacaksın. Sana gerçeği anlatırsam bunun tekrar olmaması için bizi terk edeceksin.

Sana yalan söylediğim ve gitmene dayanamayacağım için beni affet!

"Hare, ne oldu burada?" Bu kez tane tane sormuştu ama tınısına takılan sabırsızlığı algılayabilecek kadar tanıyordum onu.

"Söyledim sana, kafasına sağlam bir darbe aldı diye. Ateş Karan da olsan, üzerine devrilen demir soba borularına kayıtsız kalmıyorsun işte."

Alya neşeli sesiyle kurtarıcım olurken, gelip ağabeyinin yanına oturdu. "O da karın yüzünden. Eminin o sobayı eve getirmen için kırk takla atmıştır."

Kabul etmeliydim ki Alya durumu kurtarma konusunda benden çok daha başarılıydı. Ancak makyajın kapatamadığı morlukları ağabeyinin gözünden kaçmamıştı.

Kardeşinin yüzüne dokundu, kaşları daha fazla çatıldı. Alya

ise kendi bakışlarına da hükmetmişçesine boş bir ifadesizliği takınmıştı.

"Ne oldu sana? Kim yaptı bunu!"

Alya'ya baktım. Ona öğrettiğim yalanları ondan iyi söyleyemeyecektim. Beni anladı ve ağabeyinin yanağındaki elini öpüp söze girdi.

"Anladım, hatırlamıyorsun. Aslında haklısın, sabah gözlerimi açtığımda bir süre ben de durumu idrak edemedim. Merak etme, yavaş yavaş hatırlayacaksın. Sana yardımcı olayım."

Ayağa kalkıp artık boruları olmayan sobanın yanına yürüdü. Her zamanki gibi görünüyordu. "Dün üçümüz birlikte oyun oynayacaktır. Hare ile birlikte bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittik."

Ateş ayağa kalktı ve elini tozlu, dağınık saçlarının arasından geçirdi. Tahammül seviyesi tıkanmıştı.

"Alya! Onları hatırlıyorum. Dün gece burada ne oldu? Son kez soruyorum."

Alya, ağabeyinin ne kadar ciddi olduğunun farkındaydı. Parmaklarını birbirine kenetleyip yönünü tamamen ona çevirdi.

"Biz mutfaktayken bir ses duyuldu. İkimiz de telaşla mutfaktan çıktık. Ama salona ayak basar basmaz yer ayağımızın altından kaydı, sallanmaya başladık. Ne olduğunu anlayabilecek vaktimiz olmadı. Ben senin yanına koştum, Hare oracıkta düştü. Sarsıntı giderek artıyordu, adamların kapıyı kırıp içeri girdi ama her şey üzerimize devrilmeye başlamıştı bile. Başıma ve kollarıma bir şeylerin devrildiğini hatırlıyorum. Korkunçtu. Yere düştüm ve bağırmaya başladım. Sonra sen bana koştun. O sırada demir borular üzerine yıkıldı, dayanmaya çalıştın ama çoğu kafana denk gelmişti, bayıldın. Hepsi bu kadar, hâlâ hatırlamıyor musun?"

Alya olayı benim kurguladığımdan çok daha iyi anlatmıştı. Ancak Ateş tanıdığım en akıllı adamdı. Büyük ve tehlikeli adımlarla kardeşinin yanına gitti ve çenesini tutup hafifçe kaldırdı.

"Burada deprem olmaz, Alya. Doğruyu söylediğinden emin değilim."

Alya zaman kaybetmeden savunmaya geçti. "Deprem olduğunu söylemedim. Öyle olsa sadece senin olduğun yerde olmazdı, değil mi? Belli ki o yakalanamayan düşmanlarının işi bu."

"Bana büyü yaptıklarını mı söylüyorsun?" dedi alaycı bir öfkeyle. "Düşmanlarım, işlerini izumuranje ile kökten çözmeyi tercih ederler."

Bir şey yapmalıydım. Alya'ya destek olmalıydım. Ayağa kalktım. Oldukça tedirgindim ama beni açık edecek bu duygudan sıyrılmak zorundaydım.

"Ateş, kardeşin doğruyu söylüyor. Tıpkı dünyada yaşadığım depremlere benziyordu ama tuhaf bir şekilde sadece senin olduğun yerde, salonda gerçekleşti. Çok korktum sana bir şey olacak diye, şükürler olsun ki iyisin!"

Ateş duraksadı. İnanmak istemiyordu ama benim sözlerimden sonra inanmaktan başka yolu olmadığını da biliyordu. Burnundan sert bir soluk verdi ve hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Gidişinin yarattığı boşlukta Alya bana bakarak, acımı misline katlayarak o sözleri söyledi.

"İlk seferi böyle atlattık. Bunu söylemek içimi parçalıyor ama sonrakiler için şimdiden bir şey düşünmeye başlasan iyi edersin."

Kırk dakikalık yolun son on dakikasıdır garip bir düzlükteydik. Yapıları geride bırakalı çok oluyordu. Bu düzlükte ölü ağaçlar da tükenmişti. Tabanı kahverengi olan koca bir çölün ortasında gibiydik. Araba çamur tümseklerde sallanıyor, duruyor, hırpalanan zihnimize bedenlerimizi eşlik ettiriyordu. Arabayı Alya kullanıyordu ve dün olanlardan sonra yola yalnız çıkmak için korumaları ikna etmek zor olmamıştı. İkimizde susuyorduk. Bazen Alya bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor, o saniye vazgeçerek tekrar yola odaklanıyor.

"Acıyor mu?" diye sordum, dakikalar süren sessizliği bozup şiş burnuna ve morluklarına bakarak.

Gözünü yoldan ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Benim için endişelendiğine göre gerçekten felaket görünüyor olmalıyım."

"İyi göründüğünü söyleyemem."

Bu kez alayla gülümsedi. "Senin kendinden haberin var mı, yengeciğim? Suratın kireç gibi, her an bayılacak gibi duruyorsun."

"Yanılıyorsun," dedim güçlü bir sesle. "Ben gayet iyiyim. Asla kendimi bırakmayacağım, en azından o iyi olana kadar..."

Arabayı boş arazinin ortasında durdururken, yüzümde duraksayan bakışlarına garip bir ifade oturdu.

"Çok mu seviyorsun ağabeyimi?"

Kapıyı açtım. İnmeden hemen önce, zihnimde bu soruya karşılık gelebilecek bir cevap aradım. Yoktu. Ateş'i sevmenin miktarı, hududu yoktu.

"İhtiyar nerede? Burası bomboş."

Kapıyı sertçe kapatıp etrafımdaki boşluğa baktım. Ayağımızın altındaki sert çamurdan başka görebileceğimiz tek bir şey bile yoktu.

"Derin'in gönderdiği notta ihtiyarı burada bulabileceğimiz yazıyordu. Doğru yere geldiğimizden eminim."

Rastgele seçtiğim bir yöne doğru yürümeye başladım. "Öyle olsan iyi edersin. Zira kaybedecek hiç vaktimiz yok."

Hızlı adımlarıma eşlik ederek benimle birlikte dakikalarca yürüdü. Aynı boşluk tükenmeyince yön değiştirdim. Uzun sayılabilecek bir müddet sonra ağaç dallarından yapılmış kulübe gözüme ilişti. Sevinçle yerimde sıçrayıp içeride olduğundan emin olduğum ihtiyara koşmaya başladım. Kulübenin ufak çardağından içeri girdiğimde Alya epeyce geride kalmıştı. Bez perdeyi aralayıp başımı içeri uzattım, oradaydı. Yer yatağının üzerine oturmuş, bir metre ötesine kadar uzanan kumaşı dikiyordu. Tanıdık gözleri beni bulduğunda, sakalının altında kaybolmuş dudakları hareketlendi. Yaşlı gözleri bir anda doluverdi. Uğraşısını bırakıp kollarını ağır ağır kaldırdığında, ağlayan yüzümü eğip ona koştum. Dizlerimin üzerinde küçücük kalmış bedenimi ihtiyarın kollarına sığdırdığım an, titreyen ellerinin tatmadığım baba şefkatiyle saçlarımı bulması uzun sürmedi.

"Hoş geldin, Hare." Geri çekilip çehresindeki mesut ifadeye baktım. "Ne iyi ettin de geldin."

Özlemle griye çalan beyaz sakallarına dokundum. "Böyle düşündüğüne emin değilim. Bu kadar uzağa gitmemeliydin ihtiyar."

Dolu bir kahkaha attı. "Beni bağışlamalısın genç hanım. Şehrin gürültüsünü kafam kaldırmıyor. Pravi'de ise kocanın dumana kattığı tozlardan mustarip olmak istemedim."

"Nerden duydun evlendiğimizi? Bilmediğini düşünmüştüm."

O sırada Alya bez perdeden başını uzattı. "Onun her yerde gözü kulağı vardır." İçeri girip ihtiyarın karşısına çöktü. "Yine de yakın bir yerlerde olmanı tercih ederdim. Şu yanındakiyle onca yolu tepmekten memnun kaldığımı söyleyemeyeceğim."

Yüzümdeki tebessümü diri tutmaya çalışıyordum ama dün gecenin acı yansımaları belleğimi tekmelemekten çekinmiyordu.

"Bana anlatacağınız güzel şeyler yoksa şayet, neden geldiğinizi anlatmaya başlayabilirsiniz."

Alya ile birbirimize baktık. İhtiyar bizi tanıyordu, zira önsezisi her ikimizi de şaşırtmamıştı.

"Buraya yalnızca seni görmek için geldiğimizi söylemek isterdim."

Alya kederle omuz silkti. "Ama öyle değil. Senin de tahmin ettiğin gibi büyük bir sorunumuz var ihtiyar. Yardımın olmadan altından kalkmamız imkânsız."

İhtiyar geriye yaslanıp kısık gözlerini üzerime çevirdi. Üzerinde oturduğu yatağı, küçük sinisi, ahşap dolabı ve yıpranmış kilimi dışında kayda değer bir eşyası yoktu.

"Anlat."

Dudaklarımı ısırdım. Ne zordu anlatmak. "Biri Ateş'e büyü yaptı. Aslında kimin yaptığını biliyorum ama önemli olan şimdi bu değil."

"Ne büyüsü?"

Alya birdenbire, "Zehirli ateş büyüsü." dediğinde ihtiyarın gözleri büyüdü. İşte o zaman nasıl lanet bir derdin başımıza sarıldığını tüm çıplaklığıyla idrak edebildim.

"Bundan emin misiniz?"

Alya yüzünün sol tarafını çevirdi. "Bana bunu o yaptı. Ağabeyim böyle bir şeyi asla yapmazdı. Asla. Ama kafasının içinde bir yangın başladı. Dün gece dayanılmaz acılar çekti ihtiyar. Görmeliydin, elimizden bir şey gelmedi." Cümlesinin sonuna doğru zayıflayan sesi duygularımı alaşağı etmişti. Ateş'in acı çektiğini bilmek içimi delik deşik ediyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum.

Alya içini çekip devam etti. "Biliyorsun. Bu büyü şehirde daha önce de yapılmıştı. O korkunç gök gürültüsü ve yağmur

başladığında kendini kaybetti. Kırıp dökmeye başladı ve bunu yaparken kendine verdiği zararlar umurumda bile değildi. Gözü kimseyi görmedi, bana zarar verirken tek bir an bile düşünmedi."

"Yeter Alya," dedim tahammülünü yitirmiş bir sesle. "Bu kadarı yeter."

İhtiyar tespihine uzandı. Bir süre hiçbir şey söylemeden tespih çekerken, dudaklarından dökülecek umara tümüyle muhtaçtım.

"Kriz anında hiç konuştu mu?"

"Hayır."

"Gözlerinize üç saniyeden fazla baktı mı?"

"Hayır."

"Adınızı söyledi mi?"

"Hayır."

Sıkıntılı bir nefes verdi. İç karartıcı ve sabırsız bir nefes... "Bir büyücüye gitmeniz gerekiyor. Hemen!" Sol tarafında bulunan küçük ahşap sandıktan sarımtırak bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı dikkatle inceledikten sonra bana uzattı. "Büyücü Dekan, bul onu ve sizi benim gönderdiğimi söyle. Sizi ona gönderiyor olmam, ona güvenmeniz anlamına gelmiyor."

Kâğıdın bir ucunu tuttuğum an göz göze geldik. Çehresindeki ciddiyet içimdeki karanlığı perçinledi. "Acele et Hare, krizler her seferinde büyüyecek. Durum her seferinde bir öncekinden daha vahim bir hal alacak. Ah, bunu söylemeyi kati surette istemezdim ama... Bu iş bitene kadar belki de ondan uzak durmalısınız."

İhtiyarın elini tutup ona çaresiz gözlerle baktığımda, anlamış gibi başını salladı. "O halde kendinizi her şeye hazırlayın. Her şeye..."

İhtiyar bize bu büyüyü ilk yapan kadını anlattı. Anlattıkları daha detaylı olsa da Alya'nın söylediği o korkunç akıbetten fark-

lı değildi. Onu içim içimi yiye yiye dinledim. Gitme vaktimiz geldiğinde ise bana sıkıca sarıldı ve şans diledi. Bana güçlü olduğumu ve üstesinden gelebileceğimi söyledi. Çatallı sesindeki umutsuzluğa sarılarak, gelişimin aksine yılgın adımlarla kulübesinden uzaklaştım.

"Şimdi ne yapacağız?" Alya direksiyonun başına geçip parmaklarını direksiyona kenetlendi.

"Söylediği gibi, büyücüye gideceğiz."

"Büyücünün yeri buraya çok ters. Şimdi gidersek eve geç kalırız. Ağabeyime bunu açıklayamayız. İkimizin yan yana dışarıda oluşunu bile açıklayamayız."

Ne yazık ki haklıydı. Arabayı çalıştırıp geri döndürdü.

"Yarın sabah Ateş evden çıkar çıkmaz biz de çıkacağız."

Mavi gözlerini korkuyla bana çevirdi. "Ya kriz bugün de vurursa? O zaman ne yapacağız?"

Ellerimi dizime sürttüm. "Bilmiyorum Alya, sürekli bunu sormaktan vazgeç. Her şeyi bilemem."

"Bu büyü korkunç bir şey!" dedi kendi kendine.

Keyifsizce gülümsedim. "Her büyü gibi! Ağabeyime yaptığın büyü de son derece korkunç ve mide bulandırıcıydı."

Araba hızlanırken, ince parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. "Senin derdin ne? Geçmişe bağlı kalmaktan vazgeç artık."

Ona şüpheci gözlerle baktım. "Gerçekten geçmiş mi? Tarih tekerrürden ibarettir, Alya."

"Ne söylemek istediğini anlıyorum. Bizi gördün ve ona yine büyü yaptığımı düşünüyorsun."

"Aynen öyle. Sizi gördüm ve ona YİNE büyü yaptığını düşünüyorum!"

Başını kesin bir şekilde iki yana salladı. "Fena halde yanılıyorsun. Bu kez hiçbir şey yapmadım."

"Bana bunu kanıtlaman gerekecek."

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim." Sesi yükselmedi ama bu sinirlendiğini anlamama engel değildi.

"Şu durumda seninle tartışacak değilim. Ama sanma ki peşini bırakacağım, başımızdaki belayı savdığımda, çözmem gereken ikinci mesele hiç şüphesiz bu olacak."

Cevap vermedi. Bir süre hızlanan nefesinin normale dönmesini bekledi. Eve vardığımızda arabayı durdurmasına rağmen gözleri hâlâ yoldaydı.

"Büyü yapıp yapmadığımı anlamak için beklemene gerek yok. Yarın bir büyücünün yanına gideceğiz. Onu senin gibi ben de ilk kez göreceğim. Beni anladın mı?"

"Elbette, bu fırsatı kaçırmayacağımdan emin olabilirsin." Kapıyı açtım. İnmek üzereyken kolumdan tutup beni durdurdu.

"Dur bir dakika. İhtiyarın yanında büyüyü yapanın kim olduğunu bildiğini söyledin. Söyle, kim yaptı bunu ağabeyime?"

Boynumdaki dokunulmazlık kolyesine dokunup eğer onu olması gerektiği gibi Ateş takmış olsaydı, tüm bunların gerçekleşmeyeceğini düşündüm. Bunu düşünmek, benim için ağır bir yüktü.

"İster kabul ister itiraz. Ben kimin yaptığını biliyorum." İçimdeki öfkeyi büyütürcesine derin bir nefes aldım. "Sofia, büyüyü yaptıran o lanet kadın, çok sevdiğin Kraliçe Sofia."

Şaşırmadı. Beklediğim gibi itiraz da etmedi. Elini kolumdan çekerken, gözlerini usulca kapatıp açtı.

"Senin aksine, ben sana inanıyorum. Çünkü biliyorum, konu ağabeyimken yalan söylemezsin."

Alya'nın ılımlı yaklaşımına sırtımı dönerek eve girdim. Ateş henüz gelmemişti ama tamamıyla eski haline dönen evden buraya birilerini gönderdiği anlamak mümkündü. Sağlam duvarlar,

yeni bir soba, yeni koltuklar ve tedirgin iki kadın vardı şimdi evde. Üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa girip en sevdiği yemekleri yaptım. Alya masayı hazırladı ve bir şişe içki çıkardı. Birbirimize belli etmesek de ikimizin gözü de gökyüzündeydi.Gök gürültüsü kopacak, o şiddetli yağmur başlayacak diye aklımız çıkıyordu.

Kapı çaldı. Alya koşmadı ve kapıyı benim açmamı bekledi. Yüzüme normal olmasını dilediğim bir tebessüm yerleştirip kapıyı açtım. İçeri giren Ateş, görece sakindi ama huzursuzluğu yerli yerinde duruyordu. Açtığım kollarımı boynuna doladım. Sakallarından, şakağından, çenesinden ve boynundan öperken, mora çalan etli dudağının sol köşesi hafifçe kıvrılarak kulağıma yaklaştı.

"Bugün pek bir cüretkârsın, güzelim."

Kadehleri dolduran Alya'ya kısa bir bakış atıp izlenmediğimize emin olduktan sonra boynuna uzun bir öpücük daha bıraktım.

"Fazla özlemenin yan etkileri hep bunlar. Tedavisi var mı, lider bey?"

Bu kez çapkınca güldü. O öyle güzeldi ki mümkün olsaydı şayet, gülüşüne sarılabilirim.

"Olmaz mı? Size bizzat yardımcı olacağım."

Sessizce kıkırdadığım sırada Alya'nın sesini duydum:

"Oynamanız bittiyse yemek mi yesek?"

"İyi fikir," dedi Ateş. Birlikte masaya geçtik. Yemek boyunca Alya'ya birkaç kez nasıl olduğunu sordu ve hep aynı "İyiyim," cevabını aldı.

İkinci kadehleri doldururken, Ateş çatalını boşalan tabağına bırakıp sandalyesine yaslandı. "Sizi korkutmak istemem hanımlar amaşu deprem meselesini incelemesi için birilerini görevlendirdim. İşin boyutu tahmin ettiğinizden daha farklı olmalı, çözeceğim."

"N-nasıl bir boyut?" Ah, hayır!Hiç konuşmamalıydım.

Alya, yudumunu zorlukla yuttu. "Buna gerek olduğuna emin misin ağabey?"

Hızla başımı salladım. "Katılıyorum. Geçti gitti sonuçta."

Ateş'in kısılan gözleri kardeşi ve benim aramda gidip geldi. "Sizi bana karşı hemfikir görmek gözlerimi yaşartıyor."

Alya geri adım atmadı. "Aklın yolu bir, değil mi?"

"Öyle mi, küçük hanım?"

"Öyle tabii." Kalkıp ağabeyinin arkasına geçti ve kollarını onun geniş omuzlarından aşağı sarkıttı. "Karını bilmem ama ben dünü boş yere hatırlamak istemiyorum."

Kardeşinin kolunu okşadı. "Merak etme, sizin rahatsız etmeyecekler."

Alya geri çekilip bu işin gerisi sende, der gibi baktı. "Sen bilirsin ağabey. Ben odamdayım, size iyi geceler."

Ateş ile bir ağızdan ona iyi geceler diledikten sonra bir sigara alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Ateş, bariz bir şaşkınlıkla sol ayak bileğini sağ dizine yerleştirip beni izledi. Çakmağı ateşleyip sigaranın ucunu tutuşturduktan sonra derin bir nefes çektim. Aynı anda damağım ele geçiren nahoş tatla birlikte yüzümü buruşturdum ve ince dalı Ateş'in dudaklarına yerleştirdim. Amacıma ulaştığımda, boş tabaklar uzandım ama bileğindeki baskıyla duraksamak zorunda kaldım.

"Dudaklarının tütün kokusuna bakmadan bırakacağımı sanmıyorsun, değil mi?"

Muzip bir gülümsemeyle dizlerine oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Yapacak bir sürü işim var. Bunu düşünmem gerekecek."

Çenemi tuttu, yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Taze yaralarını en yakından gördüm. İşte o zaman dudaklarımdaki tebessümü görünmez bir silgi siliverdi ve içim acı acı sızladı.

"Şştt, acımıyorlar! Hiçbiri."

Parmak ucumla ucu açık kaşına dokundum. Yüzünde herhangi bir acı ifadesi belirtmedi. Buna rağmen onu böyle görmek bana iyi gelmiyordu.

"Keşke mutfağa gitmek yerine yanında kalsaydım!" diye hayıflandım. "Bilseydim kalırdım."

Parmağımın altındaki kaşı çatıldı. Onun kalın, dağınık ve siyah kaşları kızgınlığını tüm çıplaklığıyla önüme serdi.

"İyi ki yanımda değildin ve zarar görmedin. Bana bu boktan yaralar dokunmaz." Dudaklarını çeneme sürtüp soğuk nefesini üfledi. "Ama senin zarar görmen beni tüketir. Tam da bu yüzden zarar görebileceğin her şeyden uzak duracaksın. Orada ben olsam bile. Anladın mı beni?"

İtirazın en koyu tonuna sarılan sesimden huzursuz mırıltılar duyuldu. "Hayır, tabi..."

"Anladın mı?" diye tekrar etti bitirmeme izin vermeden.

Ne söylersem söyleyeyim kabul ettirmemenin bir yolu yoktu. Bilhassa bu konuda... Bu yüzden benim için en doğru yol, kabul etmiş gibi görünmekti.

"Anladım, anladım."

"Güzel," İri ve kemikli eli, belim boyunca ilerledi. "Şimdi ilk isteğine geri dönebiliriz."

"İlk isteğin mi? Sanırım belleğimde zaman aşımına uğradı. Hatırlatır mısın?"

Diğer eli enseme sarıldı. Saliselik bir zamanda aramızdaki az mesafeyi de tüketerek dudaklarımın üzerine fısıldadı.

"Hemen bebeğim."

Dudaklarımız tutkuyla birbirine tutunurken, ona yarasını ağzımın içinde hissettim. Gözlerimin kapalı olması, gelmekte olan gözyaşlarımı hapsetmek için iyiydi. Parmaklarımı asi sa-

kallarına daldırıp onu iyileştirircesine öptüm. Dudaklarının her köşesine dudaklarımı sürdüm, bedenimi onun güçlü ve heybetli bedenine bastırdım. Onu seviyordum ve onu sadece sevmek yetmiyordu. Gömleğinin düğmelerini aceleyle açıp göğsüne, karnına ve kaburgalarına dokundum. Geniş pazılarını, esmer omuzlarını okşadım. Derinleşen öpüşmemize teslim olup bacaklarımı beline doladım. Ayağa kalktığında parmakları bluzumun içine sızmıştı. Odamıza doğru yol alırken ise öpücükleri çeneme, kulağımın altına ve boynuma uzandı.

Alya'nın odasından çıkabilme ihtimali umurumda değildi. Hiç kimse umurumda değildi.

Boynumda hissettiğim minik ısırıkla birlikte kıkırdayarak başımı geriye attım. Tam da o anda dudakları gerdanımı buldu. Odamızın kapısı açıldı ve kapandı. Bir saniye sonra içeride, iki saniye sonra yatağımızdaydık. Buradaki şömineyi saatler önce yaktığım için memnun olmuştum. Omuzlarından sıyırdığım gömleğini bir köşeye atarken, bluzum üzerimde değildi. Öpücükleri aşağı indikçe nefesinin sığlaşan sesini duymak zihnimi bulandırıyordu. Göğsünden ittim. Bana yardımcı olup bedenini yatağa devirdi. Hızla karnının üzerine oturup ellerimizi birbirine kenetledim. Ateş mavisi gözlerinde başlayan yangının yansımaları harelerime vururken, usulca dudaklarına uzandım. Onu gönlümce sevmek için muhteşem ve hüzünlü bir geceydi.

5. BÖLÜM

"Büyü"

"Pekâlâ, seni arabada bekleyebilirim."

"Hayır, benimle geliyorsun. Hemen, şimdi."

"Israr ediyorum, Hare. O lanet yere girmek istemiyorum."

"Hah! Oradan bakınca ben çok hevesli gibi mi duruyorum?"

Pes edip arabanın kapısını açtı ve aşağı indi. Nihayet!

Beresini kafasına geçirip huysuz gözlerle etrafına baktı. Esasen haklıydı. Yaklaşık on dakika önce gelip arabadan inme cesaretini ancak gösterdiğimiz yer oldukça kasvetli ve korkutucuydu. Kölelik zamanlarından kalma kara çadırlar belli aralıklarla dizilerek küçük bir halka oluşturmuşlardı. Her çadırdan ağır kokulu dumanlar yükseliyordu ve tam ortada koca bir ateş yanıyordu. Alacakaranlık hava buraya yaklaştığımız an daha bir karamıştı. Tedirgin olmuştum ama bunun sırası değildi. İstediğimi almadan geri dönme niyetim olmadığına göre bir yerden başlamak zorundaydım.

"Önden gideceğim. Hadi."

Temkinli adımlarla yürümeye başladığımda Alya hemen arkamdaydı. İlk çadıra ulaşmak üzereyken, birdenbire önümüze siyah kapüşonlu bir adam çıktı. Ona çarpmamak için son anda durdum ama Alya sert bir şekilde bana çarpmaktan kurtulamadı. Onu arkamda gizleyerek, kapüşonunun gölgesinde kalan gözleriyle bizi inceleyen adama baktım.

"Kimsiniz?" diye sordu sert bir sesle. Bir an ona gerçek kimliğimizi söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Söylersem liderin karısı sıfatıyla bana yardımcı olabilirdi ama şayet Ateş'in azınlıktaki düşmanlarıyla bir irtibatı varsa bilmesi aleyhime olurdu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu bu kez, daha sert bir sesle.

Cebimdeki kâğıdı çıkarıp "Düşman değiliz." diye konuştum. "Büyücü Dekan'ı arıyoruz. O, burada mı?"

Çenesini yukarı kaldırdı. O zaman kahverengi gözlerindeki kuşkucu ifadeyi görebildim. "Dekan'ı neden arıyorsunuz?"

Kâğıdı ona uzattım. "Bizi Dekan'ın dostu gönderdi. Onu görmemiz gerekiyor. Önemli."

Kâğıdı aldı ve inceledi. "Bekleyin burada." Kâğıtla birlikte iki çadırı ardında bırakıp üçüncü çadıra girdi. Alya arkamda korkuyla nefes alıp veriyordu. Adam kısa süre sonra geri dönüp onu takip etmemizi işaret etti ve bizi az önce girdiği çadırın yanına götürdü.

"Dekan içeride, sizi bekliyor. İşiniz bittiğinde size çıkışa kadar eşlik edeceğim."

Alya arkadan fısıldadı. "Ay, ne olur et!"

Onu dirseğimle dürtüp adama baş salladım. "Tamam."

Çadırın perdesini aralayıp içeri girmemle yoğun dumanın yüzüme çarpması bir olmuştu. Dumanın kaynağı ahşap tezgâhtaki kara kazandı. Kazanın hemen arkasında ise siyahlar içinde bir adam vardı. Bu, ihtiyarın bahsettiği büyücü Dekan olmalıydı. Adam elindeki demir tepsiyi kazanın ağzına kapattığında, duman ansızın kesildi ve büyücünün zevahiri gözlerimizin önüne döküldü. Ben olduğum yerde kalakalırken, Alya'nın parmaklarını kolumda hissettim. Tek gözü siyah bir maskeyle kapatılmış olan kır saçlı büyücü epeyce uzun boylu ve dinç görünüyordu.

"Siz büyücü Dekan olmalısınız." diye söze girdim rahatsız edici sessizliği bozarak. "Biz..."

Bir adım öne çıkıp uzun bedeninin tamamını görmemizi sağladı. Tanrım! İlk defa Ateş'ten daha uzun bir adam görüyordum.

"Siz... Liderin kızıl saçlı karısı ve bencil kız kardeşi."

Burada şahit olduğum onca şeye rağmen dudaklarımın şaşkınlıktan aralanmasına engel olamadım.

"Yardımınıza ihtiyacım var."

Belini tezgâha dayayarak dudaklarını kibirli bir edayla büzdü. "Bence de genç hanım. Yardımıma fazlasıyla ihtiyacın var." Eliyle yerde bulunan iki eski minderi işaret etti. "Oturun."

Dediğini yaparak minderlerden birine oturdum. Alya kendisine bencil diye hitap eden adama inat ayakta kalmayı sürdürdü. Büyücü bulunduğu yerden kıpırdamadan bize bakıyordu. Bir an sonra siyah elbisesinin bolarak cebinden bir kâğıt çıkardı.

"Şayet eski dostum tarafından gönderilmiş olmasaydınız obadan içeri bile giremezdiniz, burada anlaşalım. Yine de bu, sana karşılıksız yardım edeceğim anlamına gelmiyor."

Bir saniye bile düşünmedim. "Ne istiyorsunuz?"

"Bunu daha sonra söyleyeceğim, iş bittiğinde. Kabul ediyorsan derdini anlatmaya başla. Kaybedecek vaktin yok."

Kabul etmek mi? Böyle bir seçeneğim yoktu. Konu Ateş'ti ve onu iyi etmek dışında hiçbir seçeneği gözüm göremezdi.

"Biri kocama büyü yaptı, zehirli ateş büyüsü. Size neler olduğunu anlatamayacağım. Eminim ki bir büyücü olarak ona ne olduğunu benden çok daha iyi biliyorsunuz." Ellerimi birbirine kenetleyip göğsüme bastırdım. "Söyleyin bana, bu büyüyü nasıl bozacağım? Onu nasıl kurtaracağım?"

Sözlerimi ifadesinde tek bir mimiğe yer vermeden dinledi. "Yalan, çaresizlik ve korkudan beslenen zehirli bir büyü... Aynı

zamanda yalnızca kudretli birinin yaptırabileceği bir büyü. Lider birilerinin kuyruğuna fena basmış olmalı."

Konuşurken tek gözünü bir an olsun yüzümden ayırmadı. Sonra soluna dönüp kazanın dibindeki kalın kaplı deftere uzandı. Sayfalarını aheste aheste çevirirken, yüreğim göğüs kafesimin içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Bir yolu var. Yüzyıllar önce bile ulaşılamamış, meşakkatli bir yol..."

"Söyleyin," dedim sabırsızca. "Ben başaracağım."

Kitabı gürültülü bir şekilde tezgâha bıraktı ve görünen tek kaşını çattı. "Başaracaksın, ha? Zehirli ateş büyüsü sadece yapanın bozabileceği bir büyü. Şimdi inanıyor musun başaracağına?"

Alya ile çarpışan bakışlarımızdan aynı anlam geçiyordu, imkânsızlık. Aynıumutsuzluk ve aynı çaresizlik...

Biliyorduk, Sofia asla geri adım atmazdı.

"Başka," dedim cılız bir sesle. "Başka bir yolu yok mu?"

Nasıl dağıldığımı göremedi ve ruhsuz bir sesle cevap verdi. "Tek yol bu, yapanın bozması. Ya yapanı ikna etmenin bir yolunu bul ya da vazgeç. Seçim senin."

Alya geldiğimizden beri ilk kez başını kaldırdı ve sordu. "Ya ikna edemezsek o zaman ne olacak?"

"Cevap basit küçük hanım, ağabeyin size zarar vermemek için ve kafasının içindeki dayanılmaz acıları dindirmek için kendini yok edecek."

Telaşla ayağa kalktım. "Hayır! Böyle bir şey asla olmayacak. Ben... Ben büyüyü yapanı ikna edeceğim, bir yolunu bulacağım."

"Nasıl bulacaksın! Kraliçe asla vazgeçmez, asla!"

"S-sakin ol Alya," diyebildim, ayakta zorlukla duruyordum. "Bir yolunu bulacağız."

Alya beni dinlemedi. Öfkeyle büyücüye dönüp mavi gözlerini

kocaman açtı. "Büyüyü yapan ruhun bozması gerekiyorsa sen ne işe yarayacaksın! Kılını kıpırdatmadan bir de karşılık bekliyorsun!"

Büyücü ifadesini bozmadı ancak konuşmaya başladığında, sesi korkunç bir şekilde tehditkârdı. "Çok daha fena bir büyünün pençesine düşmek istemiyorsan terk et burayı."

Alya dolan gözlerini yere düşürdü. Kendini tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Ağlayarak çadırdan çıktığında büyücüyle yalnız kalmıştım.

Kursağımda yuvarlanan hacimli taş, konuşmama izin vermezken, büyücü ağır adımlarla tekrar tezgâhın arkasına geçti.

"Onu buraya tekrar getirme."

Çaresiz, umudunu yitirmiş ve öfkeliydim. Sırf bu yüzden dilime ilk geleni söyledim.

"Haksız sayılmaz. Büyüyü yapan ruh bozacaksa sen hangi işlevine karşılık bekliyorsun?"

Koyu mor rengindeki ince dudaklarını kıvırdı. "Söyleyiş biçimini beğendim, liderin kızıl saçlı karısı."

"O halde bana tatmin edici bir cevap vermelisin, büyücü."

Tezgâhın altından acı yeşil renginde boş bir kutu çıkardı. Kendinden emin hareketlerle önce kutuyu, sonra da kaynayan kazanın ağzını açtı. Kazandan yükselen duman dışarıya hücum etmek üzereyken tek el hareketiyle buna mani oldu. Ardından demir kepçeyi kazana daldırarak çıkardığı koyu yeşil rengindeki kıvamlı sıvıyı kutuya doldurdu.

"Bunu kullandığında, istediğim karşılığı bana seve seve vereceksin."

Ağzını kapatıp bana uzattığı kutuya anlamayan gözlerle baktım.

"Bu ne?"

Kutuyu aldım ve sıvının sıcaklığını soğuk avuçlarımda hissettim.

"Sırgat büyüsü. Bu büyüyü kimin tenine temas ettirirsen, istediğin üç sorunun cevabını tüm şeffaflığıyla alırsın."

Kaşlarımı çatarak sordum. "İstediğim bu değil! Bu, nasıl bir işime yarayacak ki?"

Hafifçe kazana eğilip kokuyu içine çekti. Bir saniye için kapanan gözü, açıldığında tuttuğum kutudaydı.

"O büyüyü doğru kullanırsan yürüdüğün yolda değneğin olacak. Büyüyü yaptıranın üzerinde kullan. Onun güvendiği kişiler üzerinde kullan. Sonra bana yeniden gel."

"Yolumu biraz olsun aydınlatacağını düşünmüştüm."

Buraya gelirken kolay olacağını düşünmemiştim ancak bu kadar çetrefilli olacağını da tahmin etmiyordum.

"Doğru sorular sorarsan alacağın cevaplar yoluna meşale olacaktır."

"Anlamıyorum." Omuzlarımı düşürüp çıkışa döndüm.

"Ne sorduğunu ve ne cevap verdiklerini hatırlamayacaklar. Her ruhta yalnızca bir kez kullanabilirsin. Unutma."

Ona bakmadan başımı sallayıp çadırdan çıktım. Bizi karşılayan adam söylediği gibi dışarıda bekliyordu. Bana arabaya kadar eşlik etti ve biz oradan uzaklaşıncaya kadar ardımızda bakmaya devam etti. Arabayı kullanan Alya bir nebze sakinleşmişti ama sessiz gözyaşları hala yanaklarını ıslatmaya devam ediyordu. Elimdeki kutuyu ondan gizledim zira bu büyüden ilk sırada olmasa da nasiplenecek kişiler arasındaydı.

Eve döndükten kısa bir süre sonra Sezgin ve Derin kapıyı çaldı. Bu akşam dışarıda bir plan yaptıklarını söylediklerinde Alya sevindi ancak mahcup bir şekilde onun gelişine ağabeyinden izin çıkmadığını bildirdiler. Bu da demek oluyordu ki bu akşam ağabeyim bizimle olacaktı. Alya bozularak odasına dönerken, ben de hazırlanmak üzere odamıza geçtim. Teferruatlı

olarak hazırlanacak ne halim ne de isteğim yoktu. Siyah, ayak bileğimde biten kalın askılı bir elbise giydikten sonra saçlarımı taradım ve olduğu gibi bıraktım. Aynadaki yansımam solgundu, bu yüzden dudaklarımı hafifçe renklendirip salonda beni bekleyen Derin ve Sezgin'in yanına döndüm.

Kırmızı elbisesinin içinde parlayan Derin vakit kaybetmeden ayağa kalktı. "Ateş'i bekletmeyi göze alabilseydim, seni odaya geri götürür ve adamakıllı bir makyaj yapardım."

"Halimden memnunum," dedim kapıya yürüyerek. "Ve onu ben de bekletmek istemiyorum."

Elim kapıya henüz uzanmışken Sezgin'in sesini duydum. Üzerinde siyah bir pantolon ve gri bir gömlek vardı. Aydınlık gülüşü ve açık kahve gözleriyle bana yaklaştıktan sonra kulağıma eğildi.

"Umuyorum ki bu sefer arabayı tercih etmezsiniz."

"Sezgin! Seni boşboğaz!" Bu Derin'di. Ancak ben de bu kez yalnızca utanmakla kalmayacaktım.

Kapıyı açtım ve çıkmadan hemen önce ona bakıp gülümsedim. "Bilmem, bunu Ateş'e sormalıyım. Cevabı sana bizzat verecektir."

Sezgin' in gözleri büyüdü, büyüdü. Arabaya binmeden önce son gördüğüm buydu. Derin kahkaha atarak yanımda oturduğunda, ön koltukta oturan ağabeyim dönüp neye güldüğümüzü sordu. Aynı anda elini yanağıma uzattı. Ona kızgındım ve bunu bilmesini istiyordum. Dokunuşundan uzaklaşarak kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Kehribar rengi gözlerinin üzerindeki kaşları anında çatıldı.

"Neyin var senin?"

"Konuşacağız, daha sonra. Yasemin nerede?"

Sezgin sürücü koltuğuna yerleşerek cevap verdi. "İki gündür Creff'e yardıma gidiyor. Onu Creff'in mekânından alacağız."

Creff... Yanına gitmeyi çok istediğim halde son olanlardan sonra hiç fırsat bulamamıştım.

"Nereden çıktı bu?"

Bu kez Derin açıkladı. "Creff o gün yemekte bir yardımcısının olmadığını söylemişti. Biliyorsun, Yasemin yemek konusunda iyidir. Kafasını dağıtması için Creff'e yardım etmesini ben önerdim. İyi de oldu."

Ağabeyime ters bir bakış atarak "Neden kafasını dağıtması gerekiyor ki?" diye sordum.

Ağabeyim tamamen bize döndü ve önce Derin'e, ardından da bana baktı.

"Derdiniz ne sizin? Kaç gündür Derin'in suratını çekiyordum, şimdi de senin."

Derin az önceki neşeli halinin aksine sert bir ifadeyle söze girmek üzereyken, dizine dokundum ve buna izin vermedim.

"Konuşacağız ağabey, konuşacağız."

Sezgin arabayı çalıştırdı. "Oğlum var ya, bunları düşman edineceğine rahmetli Andelko'yu düşman edinseydin daha iyiydi." Omzunun üzerinden bize bakıp yüzünü buruşturdu. "Şu tiplere bak, dişi kaplanlar. "

Derin, sevgilisinin omzuna yumuşak bir dokunuş bıraktı. "O kaplanlardan esmer olanının pençesine maruz kalmak istemiyorsan sus ve yalnızca sür, hayatım."

Sezgin sustu ve yalnızca sürdü.

Kısa süre sonra Creff'in mekânının önündeydik. Ağabeyim Yasemin'in almak için arabadan indiğinde ben de peşinden indim. Niyetim onunla yalnız konuşmaktı ama içerideki tüm masalar doluydu ve burada konuşmamız için uygun bir ortam yoktu. Ağabeyimi takip ederek mekânın mutfağına yaklaştığım sırada dışarı taşan gülüşme sesleri duydum.

Aynısını ağabeyim de duymuş olacak ki adımlarını hızlandırdı ve benden iki saniye önce mutfağa girdi. Creff ve Yasemin gülüşmelerine son vererek ağabeyime baktılar. Geniş ve bol raflı beyaz mutfağın içinde, her ikisinin üzerinde de beyaz önlükler vardı. Creff ocağın başındaydı, Yasemin kesme tahtasında sebze doğruyordu. Aralarında genişçe bir raf vardı ancak ne o raf ne de önlerindeki işler, onların iyi zaman geçirmelerine engel olmamıştı.

"Buraya yemek yapmaya geldiğini sanıyordum."

Ağabeyimin beklemediği bu çıkışı karşısında elindeki bıçağı gösterdi Yasemin. "Gördüğün gibi, yemek yapmaya geldim."

Ağabeyim sol omzunu mutfak duvarına dayadı. Sanırım bu iş uzayacaktı.

"Öyle mi? Üzgünüm ama buradan bakınca sözlerini tasdikleyemiyorum."

Beline dokunup arkasından fısıldadım. "Ne saçmalıyorsun ağabey, kes şunu!"

Creff, ocağın başından ayrılıp ağabeyime doğru yürüdü. "Bir sorun mu var dostum?"

Ağabeyim başını salladı. "Şimdilik sorun yok, yok ama merak ettiğim bir şey var."

Creff, ağabeyime yarım metre uzaklıkta durdu. "Bilgim dâhilindeyse merakını gidermek isterim."

Ağabeyim başını salladı. Bu diyalog hiç hoşuma gitmiyordu. "Tam da senin bilgin dâhilinde. Merak ediyorum Bay Creff, neden komedyen yerine aşçı olmayı tercih ettin? Güldürü yeteneğin hayli kuvvetli olmalı, Yasemin'i güldürmek kolay değildir."

Creff, kahverengi gözleriyle arkasında kalan Yasemin'e baktı. "Yalnızca bir anımı anlatıyordum."

"Nasıl bir anı?"

Creff hoşgörülü bir adamdı. Ancak şu an aynı hoşgörüyü ben gösteremiyordum. Yasemin'i kıskanıyor muydu? Hayır! Alya'yı öptükten sonra Yasemin'i kıskanma gibi bir hakkı yoktu. Olmamalıydı.

"Güzel bir anı," dedi Creff yumuşak sesiyle. "Herkesle paylaşmayacağım güzel ve özel bir anı."

Ağabeyim, elini, boynuna götürdü. Bu onu kızdırmıştı ama kimse şu an benim kadar öfkeli olamazdı. "Özel anını iki gündür tanıdığın kadına mı anlatıyorsun?"

Daha fazla dayanamadım. Sert bir soluk verip bağırmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. "Bu kadar yeter." Ağabeyimin kolunu tuttum ve kendime çektim. "Artık gidelim, geç kalıyoruz."

Yasemin elindeki bıçağı sertçe tezgâha bıraktıktan sonra önlüğünü çıkardı. "Evet, bence de yeter. Creff bir anısını anlatıyordu ve yarın devamını dinlemek için sabırsızlanıyorum." Creff'in yanından geçerken ona bakıp gülümsedi. "Görüşürüz Creff. Umarım yardımım dokunmuştur."

"Görüşürüz Yasemin. Fazlasıyla dokundu."

Yasemin ağabeyimin yüzüne bile bakmadan yanından geçip gitti. Ardından kolunu ellerimden kurtaran ağabeyim de bir hışımla çıktı. Creff'e üzgün ve mahcup bakan gözlerle yaklaştım.

"Ağabeyim adına özür dilerim. İnan ki seninle bir alakası yok, yalnızca şu sıralar araları kötü."

Creff az önceki gerginlik hiç gerçekleşmemiş gibi gülümsedi. "Sorun yok, Hare. Yasemin iyi bir kız, umarım ağabeyin onu üzmüyordur."

Aslında, diye başlayıp anlatacak ne çok şey vardı. Lakin düşününce bana yine sükût kalıyordu. Creff beni anlayamazdı. Ona ne ağabeyim ve Yasemin'i, ne de Ateş'e olanları anlatamaz-

dım. Anlatmak ister miydim? Evet, karşımdaki bu ılımlı adamla olanları paylaşmak, bana vereceği öğütleri pürdikkat dinlemek isterdim.

"Üzmüyor, sadece biraz kıskanç. Düzelecektir."

Gülümsemesi tökezler gibi oldu. "Umarım. Peki ya sen, sen ne zaman geleceksin?"

"Çok yakında, yoluna koymam gereken birkaç işim var. Sonra soluğu burada alacağım."

"Bekliyorum," İşaret parmağını başına vurdu. "Buradaki sorunlardan arın ve gel."

Umarım, umarım, umarım...

"Görüşürüz Creff."

Bana kapıya kadar eşlik etti. "Görüşürüz, lidere selam söyle."

"Söyleyeceğim."

Arabaya döndüğümde ağabeyim eski yerinde oturuyordu. Yasemin arkada Derin'in yanındaydı ve cama çevirdiği suratı asıktı. Hava tam anlamıyla kararmıştı ve her zamanki gibi basıktı. Sezgin arabayı yabancı sokaklara sürerek yeniden inşa edilen Lazan'da yol aldı. Bir süre sonra tüm yapıları geride bıraktık ve ağaçlık alana girdik. Bu noktadan sonra nasıl bir mekâna gideceğimizi merak etmeye başladım. Dakikalardır tek bir ruha bile rastlamamışken, uzaklardan duyulan müzik sesine kulak kabarttım. Giderek yaklaştığımız müzik sesiyle birlikte ağaçların arasından ışıklar yanıp sönmeye başladı. Derin heyecanlanmıştı. Hatta ışıkların artmasıyla Yasemin de yola odaklandı. Çadırlar gördüm, yakılan koca koca ateşler ve etrafına dizilen neşeli ruhlar... Araba durup da kapıyı açtığımda, yüzüme vuran içki ve is kokusunu içime çektim.

"Hey!" Derin etrafında dönerek kollarını kaldırdı. "Demek açık hava eğlencesi, harikasın lider!"

Sezgin en büyük çadırın yanındaki büyük ateşi işaret etti. Ateşin yanında toprağa gömülmüş çok sayıda şişe vardı. "Orası bizim. Bu gece eğlenmeyen çok şey kaybeder."

Derin ile birlikte Yasemin'in koluna girip Sezgin'in gösterdiği yere ilerledik. Çadırın on metre kadar gerisinde bir çadır daha vardı ve o çadırın on metre gerisinde bir çadır daha. Ateşin başına otururken, bizden metrelerce uzakta olan diğer çadırların arkalarının boş olduğunu gördüm.

"Burada neden üç çadır var?"

Kadehleri dolduran Sezgin'den bir cevap beklerken, sırtımda yoğun bir karıncalanma hissettim. Gayriihtiyari dudaklarım kıvrıldı ve sevgiyle gülümsedim. Sadece bir saniye sonra onun sakallı tenini boynumda, acı kahve kokusunu burnumda hissettim. Kulağımın altına özlem dolu bir öpücük bıraktıktan sonra soruma o cevap verdi.

"Çünkü bu gece burada kalacağız, turunçgil."

Ona bakmadan çenemi kaldırdım. "Bunun için fikrimi sorduğunu hatırlamıyorum."

"Sormadım," dedi sessizce. "Çünkü başını koyduğun yastıkta benim de başım varsa yeri umursamayacağını biliyorum."

Yanı başımdaki varlığına döndüm ve gecenin içinde eşsiz görünen yüzüne baktım.

"Nereden biliyorsun?"

Siyah kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine dökülüyordu. Ateş onun gözlerinin içinde mavinin en tutkulu tonuyla çatırdıyordu. "Biliyorum çünkü bu benim değiştirilemez gerçeğim."

Ellerimi dağınık saçlarına daldırmak, onu kendime çekmek ve canını yakmayı umursamadan dudaklarına yapışmak istedim. Bu korkutucu derecede yoğun bir istekti. "Seni seviyorum. Bunu söylemekten hiç bıkmayacağım ateş mavisi. Seni her an seviyorum ve şu an, sen buradayken bile seni özlüyorum."

Etrafımızda hiç kimse yokmuşçasına soğuk dudaklarını burnuma dokundurdu. "Seni seviyorum. Çok..."

Yasemin sesli bir şekilde boğazını temizleyerek koluma dokunduğunda, ağabeyimin bize baktığını anladım ve önüme döndüm. Ateş homurdanarak arkamdan ayrıldı, yanıma oturdu. Ateşin etrafında belli aralıklarla oturarak büyük bir halka oluşturmuştuk. Ateş ve ben dip dibeydik. Sezgin ve Yasemin dip dibeydi. Ancak sol tarafımda kalan ağabeyim ve Yasemin için aynı şey söz konusu değildi. Aralarına rahatlıkla bir başkası daha oturabilirdi.

"Neyi var bunların?" Ateş, güçlü kolunu belime sardığında kıvırdığım dizlerimi ona yasladım.

"Kimin?" Zaman kazanmak için saçma sapan sorular sormakta üstüme yoktu.

"Koca adam ve Yasemin'in."

"Şey," Aklına ilk geleni söyle Hare, bu en iyi yaptığın şey!

"Sanırım ağabeyim Yasemin'i Creff'ten kıskandı."

Anlık bir gülümseme gelip geçti dudaklarından. "Kıskanacak başka birini bulamamış mı?"

"Neden öyle söyledin?" Etrafımda göz gezdirip kimsenin bizi dinlemediğine emin oldum. Neyse ki herkes kendi halindeydi. "Sonuçta Creff genç bir adam ve senin aksine ağabeyim onu tanımıyor."

"Haklısın." Parmakları usul usul kolumu okşarken, anlatmaya başladı. "Creff böyle işlere tövbe etmiş bir adam. Yani aşk meşk meseleleri ona epeyce uzak. Burada çok eski sayılmasa da uzun zamandır tanıyorum, yanında kimseyi görmedim. Adını kimseyle işitmedim. Bir gün içki masasında anlattı, karısını ve üçüz çocuklarını acı bir şekilde yitirmiş. Hâlâ onların yasını tutuyor."

Ateş'in anlattıklarından sonra o güler yüzlü adamın acısı içi-

me yansıdı. Onun için gerçekten ama gerçekten çok üzüldüm. "Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok üzgünüm." Dolan gözlerimi kaçırmak istedim ama izin vermedi. Çenemden tutup gözlerimin içine baktı. "Benim güzelim, üzül diye anlatmadım. Herkesin yitirdiği bir şeyler vardır."

Herkesin yitirdiği bir şeyler vardır, ne acı ve ne doğru bir cümle. Birini yitirmek için onun sadece ölmüş olması gerekmez. Biliyordum. Bir insan yaşarken de yitirilebilirdi.

"Neyin şerefine içiyoruz?" Sezgin önümüze iki dolu kadeh bırakıp kendi kadehini havaya kaldırdı. "Sizi dinliyorum."

Ağabeyim keyifsizce kadehini kaldırdı. "Bu geceye."

Derin ve Yasemin kadehini kaldırdı. "Bu geceye."

Biz kadehlerimizi kaldırdık ve birbirimize baktık. "Bu geceye."

Ellerindeki garip enstrümanları çalarak bize yaklaşan ruhlar neşeli parçalarla etrafımızda döndüler. Sezgin komik olmayan fıkralar anlattı ve tek başına kahkaha atmayı umursamadı. İçtik. Yasemin ve ağabeyim bir ara sessizce tartıştılar. Ağabeyim tartışmanın ortasında sustu ve art arda üç kadeh dikti. Ateş, alkollü nefesiyle kulağıma muhteşem sözler fısıldadı. Saçlarımı okşadı ve beni gülümsetti. İçtik. Sezgin, ağabeyime sataştı. Ağabeyim dolu bir şişeyi ona fırlattı. Sezgin şişeyi havada yakalayıp uzaklaştı. Yokluğunu unuttuğumuz bir anda ortaya çıktı ve şişedeki sıvıyı arkasından yaklaştığı ağabeyimin başından aşağı döktü. Ağabeyim Sezgin'i kovaladı ve buna Ateş bile güldü. İçtik. Gece, zifiri siyaha bulanmışken, yanan ateşler ısrarla geceye meydan okuyordu.

Sezgin gözünü tutarak, ağabeyim burnundan soluyarak geri döndüklerinde, Derin malum şişeyi havaya kaldırdı. "Bence şu eskimeyen oyunu bir kere de biz oynamalıyız."

Yasemin anlamayarak, "Hangi oyun?" diye sordu.

"Şaka yapıyor olmalısın, Yasemin. Hiç doğruluk mu cesaret mi oynamamış olamazsın?"

"Dünya da oynayan arkadaşlarım oldu. Hiç katılmadım."

"Zaten her zevkli şey biz öldükten sonra ortaya çıkmış," diye hayıflandı Derin. "Bu oyunu son gelen bir ruhtan öğrendim."

Ateş öne uzattığı uzun bacaklarını birbiri üstüne attı. "Gereksiz. Boş ver."

Derin kaşlarını çattı. "Hare, onu ikna etme görevini üzerine yıkıyorum."

Oynamak isteyip istemediğimden emin değildim ama her halükarda Derin'i kırmak istemezdim. Ateş'e sokulup sessizce fısıldadım. "Bebeğim, çok kısa oynayamaz mısın? Benim için."

Dilimi alt dudağımda gezdirirken, gözleri usulca kısıldı. "Sana, hayır, diyemeyeceğimi biliyorsun. Çok fenasın."

"Evet," dedim zafer kazanmışçasına. "Bilmez miyim?" Derin'e göz kırptım. "Burası tamam."

Donuk yüzüne aynı karşılığı yerleştirmedi ama o muhteşem gülümsemesini gösterdi.

"Harika! Kim başlamak ister?" Kimseden ses çıkmayınca şişeyi ortaya, ateşin hemen yanına koydu. "Pekâlâ. O halde ben başlıyorum."

Şişeyi çevirdi.

Şişe ağabeyim ve Derin'in arasında durdu.

Derin yavaşça yerine oturdu, gözleri ağabeyimdeydi. "Evet, Hakan, doğruluk mu cesaret mi?"

Ağabeyim birkaç saniye düşündükten sonra "Doğruluk," dedi. "Sor."

Derin bana baktı. Bu öylesine bir bakış değildi. Bu andan itibaren ağabeyime ne soracağını fazlaca merak ettim. O Derin'di ve bildiklerinden sonra böyle bir şansı kenara itmezdi.

"Hayatının herhangi bir döneminde, birine hiç ihanet ettin mi?"

Ağabeyimin ifadesi allak bullak oldu. Ağır ağır yutkundu. Derin'in sorusu onu köşeye sıkıştırmıştı. Zor durumdaydı. Onu böyle görmek beni içten içe üzse de vereceği cevabı merak etmiyor değildim.

"Ettim," dedi kısık bir sesle. "Ettim."

Yasemin duyduğu cevap karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Ah, zavallı kız! Eminim, ergenlik maceralarından biridir."

Derin ile yeniden bir araya gelen bakışlarımız, aynı mahcubiyeti paylaşıyordu. Biliyorduk ve susuyorduk. İçimizdeki umut susmamızı söylüyordu. Çünkü bir ihtimal vardı. Alya, ağabeyime daha önce büyü yapmıştı. Neden tekrar yapmış olmasındı ki? Umut vardı, umut her zaman vardı.

Konuyu tamamen kapatmak için uzandım ve şişeyi çevirdim.

Şişe, Sezgin ve benim aramda durdu.

Sezgin muzipçe gülümsedi.

Çevirmese miydim?

"Söyle bakalım yeni gelin, doğruluk mu cesaret mi?"

Beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecektim. "Cesaret."

"Vav! Hazır mısın?"

"Uzatma Sezgin," dedim bezgin bir sesle. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kısa bir süre düşündü. Sonra aradığını bulmuş gibi işaret parmağını kaldırdı. "Şarkı söyle."

"Ne?"

"Şarkı şarkı," Öne doğru eğilip tane tane konuştu. "Hani müzik mırıldanarak bir şeyler söylüyorsun ya, ondan."

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Çok komiksin, gerçekten."

"Hadi ama," dedi huysuzca. "Yapmak zorundasın."

Ateş'e baktım. İtiraz etmedi. Belli ki o da istiyordu şarkı söylememi.

Sessizce ne söyleyeceğimi düşünürken, bu şehirde ilk söylediğim şarkı aklıma geldi. Ateş ile aramızdaki bağları sağlamlaştıran o güzel şarkı... Derin bir nefes aldım ve oyunun kuralını yerine getirdim.

Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Beni yor hasretinle sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Yokluğun da varlığın da yetmiyor...

Sustuğumda herkes övgüler yağdırarak alkışlamaya başladı. Ateş hariç... O, güzel gözleriyle bana aşkla baktı ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"Ölümün seni bana vereceğini bilseydim, doğduğum gün ölürdüm."

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Böyle konuşma."

Parmaklarımı öptü, tek tek...

"Gerçek bu."

Ateş beni kolunun altına çekti, başımı omzuna yaslayıp şişeye uzanan Sezgin'e baktım.

Şişe çevrildi.

Şişe, Yasemin ve Ateş'in arasında durdu.

Yasemin, avuçlarını toprağa bastırarak Ateş'e baktı. "Evet lider, doğruluk mu cesaret mi?"

Ateş hiç düşünmedi. "Doğruluk."

Yasemin de düşünmedi. "Sence bir adam, aynı anda iki kadını birden sevebilir mi?"

Sorusuyla birlikte içsel bir irkilme hissettim. Derin'e baktığımda, onun da aynı afallamışlığın ağına düştüğünü gördüm. Yasemin biliyor muydu? Hayır... Hissediyordu. Bu soru da ağabeyime imalı bir göndermeydi.

"Sevemez. Bir anne tüm evlatlarını aynı anda ve aynı miktarda sevebilir ama aşk bencildir. Yalnızca tek ruhu kabul eder."

Ateş'in kusursuz cevabı kısa süreli sessizliğe sebep oldu.

Sonra ağabeyim şişeyi çevirdi.

Şişe ağabeyim ve Derin arasında durdu.

Derin, doğruluğu seçti.

Ağabeyim en çok kimi özlediğini, sordu.

Derin' in cevabı hepimizin içini çekmesine sebep oldu.

"Çocuğumu, en çok çocuğumu özledim ve özlüyorum."

Sezgin onu kollarının arasına aldı ve saçlarından öptü. Aralarındaki bağ muazzamdı.

Birkaç dakika sonra Ateş şişeyi çevirdi.

Şişe kendisi ve Sezgin arasında durdu.

Sezgin cesaret, dedi.

Ateş çok acımasızdı.

"Koca adamı öp."

Derin ve Yasemin'in bu isteğe kahkahalarla eşlik ederken, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Zevkle," dedi Sezgin ve ayağa kalktı.

Ağabeyim ona öldürücü bir bakış atıp eliyle durmasını işaret etti. "Dudaklarını keserim Sezgin."

Sezgin umursamadı. Yaklaştı ve şişeyi gösterdi. "Oyunun kuralı bu Hakancığım." Hızlı bir atakla ağabeyimin başından öptü ve geri çekildi. "Duyan da sanır seni ilk defa öpüyorum."

Ağabeyim şişeyi Sezgin'e fırlattı. Sezgin bu defa kaçamadı. Görünen o ki yarın Sezgin'in morarmaya başlayan gözüne alnı da eşlik edecekti.

Şişeyi son kez Derin çevirdi.

Şişe ben ve Yasemin arasında durdu.

Yasemin, cesaret, dedi.

Ondan ağabeyim ile dans etmesini istedim.

Ağabeyim önce davrandı ve Yasemin'i dansa kaldırdı. Bir süre sonra onlara Derin ve Sezgin de eşlik etti.

Sonra Ateş ayağa kalktı ve bir elini arkasına koyarken diğerini bana uzattı.

"Bu aysız ve yıldızsız gecede ışığım olur musunuz?"

Elini avuçlarına bıraktım. "Sonsuza dek ışığınız olurum. "

Kollarımı boynuna doladım ve bizi müziğin ağır ritmine bıraktım. Çıplak ayaklarımız kumun üzerinde dans ederken, bakışlarımız birbirimizin gözlerinde sabitlenmişti. Bu varlığımın en uzun, en güzel dansıydı ve ayaklarım takatini yitirip beni taşıyamayacak duruma gelene kadar onunla dans edebilirdim.

Müzik sona erip ateşlerin birçoğu söndüğünde, her birimiz çadırlarımıza çekildik. Ateş bize ait olan çadırın önüne küçük bir ateş yaktı. Gece de etraf da sessizdi. Hüküm süren sükûnete ayak uydurarak sevdiğim adama baktım. Göğsündeki başım ve gecenin içinde hırçınca parlayan mavileri huzuru kolluyordu.

"Sormayacak mısın?" diye fısıldadım, dudaklarımı kulağına doğru kaldırarak.

"Soracağım." Şimdi dudaklarında serseri bir tebessüm vardı ve çok güzeldi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Hımm," İşaret parmağımı dudağıma götürüp ısırdım. "Sanırım doğruluk?"

Gözleri ve nefesi yaklaştı. "Ne istiyorsun?"

Hiç şüphesiz oyunu kuralına göre oynayacaktım.

Ellerimi sakallı yüzüne götürüp dudaklarına fısıldadım. "Dinle, çok istediğim bir şey var."

"Dinliyorum."

Dudaklarım dudaklarını bulmadan önce son kez fısıldadım. "Seninle sevişmek..."

Cılız bir gök gürültüsü gökyüzündeki yerini aldığında, irkilerek uyandım. Zihnimdeki ihtimal içime zehir zemberek bir his bırakmakta gecikmemişti. Nefes dahi almadan duyabileceğim en ufak sese dikkat kesildim. Neyse ki ne gök gürültüsü şiddetini arttırmıştı ne de yağmur başlamıştı. Ama bu korku, içinde olduğum en eşsiz zamanlara balta indiriyordu. Yaşıyor olsaydım şayet, bu korku beni öldürebilirdi. Sessizce sevdiğim adamın kollarından ayrılıp yerdeki elbisemi üzerime geçirdim. Çıkışa doğru emekledim. Fermuarı indirdiğimde, gecenin çoktan hükmünü yitirip yerini alacakaranlığa bırakmak üzere olduğunu gördüm. Dışarıda hiçbir hareketlilik yoktu, hava bozmuştu ama bu Ruhlar Şehri'nin rutin hallerinden biriydi. Belki de o korkunç büyü bir daha gerçekleşmeyecekti, belki de boşuna telaş ediyordum. Ateş

güçlü bir adamdı ve o lanet büyü onun gücü karşısında kudretini yitirmiş olabilirdi. İhtiyar bundan hiç bahsetmemişti ama bazen onun bile bilemeyeceği şeyler olabilirdi.

Olabilirdi tabii, neden olmasın ki?

Umudun dudaklarıma bahşettiği gülümsemeyle birlikte fermuarı kapatırken, o umut, korkunç bir gürültüyle başıma yıkıldı.

Gök, benimle dalga geçercesine gürledi.

Yağmur ruhuma azap verircesine yağmaya başladı.

Acıyla inlediğini duydum ama dönüp bakamadım. İçim sızladı. İşte yine oluyordu. Ve ben, bu herkesten uzak çadırda onunla yalnızdım. Güçlü ol Hare, dedim içimden defalarca. Omuzlarımı dikleştirdim ve fermuarı tamamen kapattım. Kaderin sorduğu soruya cesaret, deyip arkamı döndüm.

Cesaret.

Uyanmıştı. Başı ellerinin arasındaydı. Acı çekiyordu ve ben tam karşısında duruyordum. Korktuğum bir şeyler vardı ama bu kesinlikle Ateş değildi. Diğerlerinin duymasından korkuyordum. Duyup, beni ondan uzaklaştıracak olma ihtimallerinden korkuyordum.

Onsuz uyumaktan korkuyordum ama asla ondan korkmuyordum.

"Biliyorum," dedim mırıltı halinde. "Acı çekiyorsun. Ama bak, ben buradayım."

Başını kaldırdı. Beyazını kan kırmızıya peşkeş çeken gözleriyle bana baktı. İstemsiz bir ürkme hissettim ama tek adım geri atmadım.

"Bana zarar mı vereceksin, ver. Ama ne olur dışarı çıkma."

Ateş gibi bakmıyordu. Ateş gibi dinlemiyordu beni. Çenesini sıktığında genişleyen burun delikleri onu kendinden biraz daha uzaklaştırdı. Kabaran damarları ve kasılan bedeni biraz daha uzaklaştırdı.

Avucunu sertçe alnına vurduğunda elimi kaldırıp ona uzattım. "Yapma!"

Bir kez daha vurdu kendine. Havadaki elim titremeye başladı. "Yapma, ne olursun!"

Bana doğru ani bir adım attı. Sonra haykırarak saçlarına yapıştı ve arkasını döndü. Çıplak sırtından süzülen ter damlacıkları çektiği acıyı su yüzüne çıkarırken, dışarıdan birtakım sesler duyuldu.

"Ateş, sana dokunmama izin ver." Bir adım attım. Sonra bir adım daha.

Biz kör bir kuyunun içindeydik. O beni görmüyordu. Ben ona ulaşamıyordum. Konuşmuyordu ve sesimi duymuyordu.

Sessiz ve acı bir pantomimin ortasına düşmüştük yine. Bizi duyan yoktu. Bizi duyan kimse yoktu.

Ona dokunmama ramak kalmışken, bir lodos gibi bana dönüp kollarıma yapıştı. Tutuşu öyle yoğun, öyle yakıcıydı ki verdiği acı ile çığlık attım. Çığlığım onu daha da zıvanadan çıkardı. Kollarımdaki elleriyle bedenimi tek hamlede havaya kaldırdı. Ayaklarım yerden kesilmiş, gözlerimiz aynı hizaya gelmişti.

"Ateş, ne olursun bana bak!" Acı çekiyordum ama kimse duymasın diye bağıramıyordum. Başımı moraran yüzüne yaklaştırdım. "Benim, Hare. Senin karın, Hare."

Kollarımdaki baskısı arttığında bağırmamak için dudaklarımı ısırdım. Boğazından hırıltılar yükseldi, ateş mavileri gözbeklerinin içinde solmuştu.

"Ateş, lütfen bırak beni. Canım çok acıyor!" Ayaklarım boşlukta bir bez bebek gibi sallanıyordu. O istemeden elinden kurtulmamın imkânı yoktu. "Lütfen, lütfen bırak beni!"

Ayakları yere, elleri çıplak kollarıma mühürlenmiş gibiydi. Verdiği azap dolu nefesin buğusunda, çektiğim fiziksel acının kat be kat fazlası vardı.

Elimi zorlukla kaldırdım. Ona dokunmak istiyordum. "İzin ver sevgilim. Bir kez olsun izin ver bana."

Bir kez daha dokunmama çok az kalmışken, bir kez daha dokunamadım ona. Beni başının üstüne kaldırdı, değersiz bir eşya fırlatır gibi fırlattı. Bedenimin üst kısmı yatağın üzerine yapışırken, belden aşağım kum zemine çakıldı. Dizimin acısıyla dudağımı ısırdığım sırada kendi kanımın tadı ağzıma yayıldı.

Gök acı çeken bir köpek gibi uludu.

Ateş dayanılmaz bir acıyla haykırdı.

Ağlamaya başladım. Cansız canım yandığı için değil, canı yandığı için...

Kendimi yatağın üzerine çekmeye çalıştım. Ateş bulduğu her şeyi fırlatıyor, çadırı yumrukluyor, kabına sığamıyordu. Fermuara yöneldiğinde atılıp bacağına yapıştım. Bu sadece bir saniye sürdü. Bacağını öfkeyle savurduğunda çadırın bir ucuna çarpana dek yerde yuvarlandım. Yüzüstü yattığım yerden onun nefes nefese kalmış haline baktım. Ayağa kalkacak gücüm yoktu. Bir kez daha onu durduramayacaktım. Elimi sızlayan kaburgalarıma götürüp gözlerimi kapattım.

"Gtime," Sırtı dönüktü, olduğu yere çakılmıştı sanki. "Benimle kal. Nasıl olursan ol ama benimle kal. Gitme."

Geri döndü ve bana baktı. Biliyordum, ne baktığı bendim ne de bakan oydu. Sessizce üzerime gelmesini beklerken, çadırın fermuarı hızla indirildi. Ateş dişlerini sıktı, çenesi patlayacakmış gibi duruyordu. Yerde kıvranan bedenime doğru gürültülü bir adım attığı anda koca bedeni olduğu yere yığılıp kaldı. Ondan arta kalan boşlukta beliren isim ise yabancı değildi.

Creff!

Parmaklarının arasında sıkı sıkıya tuttuğu sopayı yere bıraktı ve eğilip yüzüstü düşen Ateş'i kontrol etti. Kendinden geçtiğin-

den emin olduktan sonra onu zorlukla yatağa sürükledi. Creff gibi yapılı adam bile Ateş'i taşımakta zorlanmıştı. Creff nefes nefese kendini dizlerinin üzerine bırakırken, ağlayarak Ateş'in çıplak ve terli sırtına kapandım. Bir süre yalnızca ikimiz için ağladım. Creff buradaydı, sessizdi ve yalnızca benim hıçkırıklarımı dinliyordu.

Keskin hıçkırıklarım yerini iç çekişlere bıraktığında, içimi derin bir öfke kaplamıştı. Durmadım, yemin ettim. Onlarca kez yemin ettim. Bize bunu hak görenlere bedelini ödetecektim. Ateş ne kadar acı çektiyse mislini çekeceklerdi. Ne kadar gözyaşı döktüysem misline dökeceklerdi. Bu, varlığıma mal olacak olsa bile muhakkak bedelini ödeyeceklerdi!

"Hare."

Islak yüzümü kaldırıp Cref'e baktım. Telaşını yitiren kahve gözlerindeki ifade, yerini derin bir meraka bırakmıştı.

"İyi misin?"

Tam da şimdi asla olmam, dediğim her şeyi olabilirdim. Her şey! Ama asla iyi değildim.

"Olacağım,"

Yüzüne dökülen kıvırcık saçlarından parmaklarını geçirerek onları arkaya attı. "Ne oldu size? Lidere ne oldu?"

Olanlara bizzat şahit olmuşken ve ne yazık ki beni Ateş'in elinden elleriyle almışken ondan gizleyemezdim.

"Ona büyü yaptılar."

Herhangi bir tepki vermedi. Belli ki soğukkanlı bir adamdı. "Kim?"

"Kraliçe Sofia?"

"Sofia mı?"

"Evet, onu tanıyor musun?"

"Onu herkes tanır. Neden böyle bir şey yaptı?"

Örtüyü Ateş'in üzerine çekip alnına dökülen saçlarını parmaklarımla sol tarafına taradım. Sanki az önce yakıp yıkan o değilmiş gibi halsizce uyuyordu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum."

Ateş'e baktı. İşte şimdi karakteristik yüzüne bir ifade oturmuştu: hüzün.

"Onun için yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Var, ben yapacağım."

Gözlerini dikkatle gözlerime çevirdi. "Sana yardım edeceğim."

Ona güvenebilir miydim? Elbette. Ateş ona güveniyorsa ben de koşulsuz güvenebilirdim.

"Buraya nasıl geldin?"

İşaret parmağıyla arkasını gösterdi. "Andelko yandaşları Lazan'da birkaç yapıyı ateşe verdi. Arabamla oradan geçiyordum. Durumu Ateş'e bildirmek için evinize gittiğimde adamları burada olduğunuzu söylediler. Şu işe bak, burası o yangınlardan daha fenaymış."

Başımı kederle salladım. "Öyle," Creff'in bir önce söylediği şeyi henüz idrak edebildim. "O yandaşlar bunu neden yapıyorlar. Ateş, sayılarının hayli az olduğunu ve yakalanmak üzere olduklarını söylemişti."

"Muhtemelen liderin şehirden uzak olduğunu öğrenip kendilerini hatırlatmak için bu yolu seçtiler. Şimdi önemli olan bu değil. Az önce olanlar, daha önce oldu mu?"

"Bir kez oldu ve hayır, bilmiyor. Ona yalan söyledik."

"İnanmadığına eminim. Seni kırmamak için üzerine gitmemiştir."

Söyledikleri mantığımın söyledikleriyle örtüşüyordu. "Biliyorum. Lanet olsun, biliyorum."

Devrilen gaz lambasını aldı ve çakmağıyla ateşini tazeledi.

Oda bir nebze olsun aydınlanabildiğinde, Creff kararlı görünüyordu. "Ateş için ne yapabilirim, söyle."

"Bir büyücüye gittim. Bu büyüyü ancak yapan ruhun bozabileceğini söyledi ve bana bir büyü verdi, sırgat büyüsü... İstediğim ruhtan üç doğru yanıt alabilirim. Doğrusunu istersennereden başlamam gerektiğini bilmiyorum Creff."

Creff düşündü. En iyi dostum Derin'e bile anlatamadıklarımı ona anlatmıştım ve şimdi benim için düşünüyordu. Derin benim iyiliğim için olanları ağabeyime anlatabilirdi ama Creff anlatmazdı. Onun önceliği, lideri Ateş'ti. Olmasını istediğim gibi...

"Önce Arjin'i konuşturalım."

Heyecanla gözlerimi büyüttüm. "Onu tanıyor musun?"

"Ah, evet! Mekânımın gereksiz müdavimlerindendir. Sorun şu ki sana verdiği cevapları Sofia'ya dökecektir."

"Hayır, hayır. Ne sorduğumu ve ne söylediğini hatırlamayacak. Beni onunla bir araya getirebilir misin?"

Ayağa kalktığında onunla birlikte hareket ettim. Bedenimin her karışı sızlıyordu ve ayakta zorlukla duruyordum.

"Yarın akşam için yer ayırtmıştı ancak iki kişilik. Yalnız kalmasını sağlayabilirim. Dinle, şimdi buraları toparlayalım. Kendine gelmeye çalış. Çadırın yanında olacağım ve Ateş uyandığı an içeri gelip Lazan'da çıkan yangınları haber vereceğim. Ne olursa olsun uyanık olduğunu belli etme. O öfkeyle ne kendine ne de sana dikkat etmeyecektir. Biz çıktıktan birkaç saat sonra mekâna gel. Tüm gün mutfakta olacak ve Arjin'i bekleyeceğiz. Ateş'i sorun etme. O epey yoğun bir gün geçirecek. "

Sözlerini bitirir bitirmez hızla etrafı toparladı. Omuzlarımdaki yük biraz olsun hafiflemişti. Öyle berbat bir durumdaydım ki birinin benim için bunları düşünüp eyleme dökmesi paha biçilemezdi. Creff'e sarılmak istedim ama acı çektiğim için birkaç kelime söylemekle yetindim.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Buruk bir gülümseme belirdi ince dudaklarında. "Yarın mutfakta teşekkür edersin. Hadi, dinlen biraz. İyi göründüğünü söyleyemeyeceğim."

Creff söylediği gibi çadırdan çıktı ve uzaklaşmadı. Devinimsiz kalbimdeki müthiş acıyla birlikte Ateş'in yanına, örtünün altına girdim. Halsiz parmaklarımı omuzlarında, sırtında ve saçlarında gezdirirken, dudaklarımda yine o şarkının mırıltıları vardı.

Beni yor hasretinle sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Yokluğun da varlığın da yetmiyor...

Zebaniler kötü tohumlarını ruhumuza ekerken, zaman acımasızca tekmeleniyordu. Gökyüzü masum numarası yapıyordu. Yağmur çıtını bile çıkarmıyordu. Kara bulutlar, sahte pembe bulutları kamufle etmişti ancak acı en yalın haliyle hissediliyordu.

Gözümü kırpmamıştım. Bir an bile... Acının bedenimdeki evrilişini her haliyle hissederken, zihnimdeki acının nasıl çiğ ve taze kaldığına saniyesi saniyesine şahit olmuştum.

Sabah olmuştu, içimde hâlâ sonsuz bir gece varken.

Öylesine birkaç saat daha geçti.

Ateş kıpırdandı. O, güzel gözlerini açmaya başladığında, ben saçlarımı yüzüme döküp usulca kapattım.

Ellerini saçlarımda hissettim. Sonra ellerinin yerini dudakla-

rı aldı. O huzursuz bir nida çıkarıncaya dek her şey biraz olsun inzivaya çekilebilirdi benim için. Öyle olmadı. Bedenindeki sızı dolu emareler ona kendini hissettirmekte geç kalmamıştı.

Mutluluk gecikirken, acı neden hep dakikti?

Adım sesleri çadıra yaklaştığında, Ateş benden uzaklaşıp ayağa kalktı. Bir an sonra Creff'in sesi duyuldu. Bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ateş, fermuarı açtığı an Creff planımızın ilk basamağını emin adımlarla çıkmaya başladı. Çadırın dışındaki sesi sakin ve tok geliyordu. Doğru gözlemlemiştim. O, soğukkanlı bir adamdı. Çok geçmeden Ateş içeri girdi ve aceleyle giyinip çadırdan ayrıldı.

Uykuya dalamayan gözlerimi açtım ve gidişini ardında bıraktığı boşluğu izledim bir süre. O bile güzeldi. Ve o bile ıstırap veriyordu.

Çok sonra doğrulmaya çalışmak, bedenime kâğıt kesiği acılara mal oldu. Dudağımın kenarına dokundum, kabuk bağlamaya hazırlanan bir yara vardı. Elbisemi kaldırdım, dizimde kanayıp kurumuş yarayı ve morarmış sol kaburgamı gördüm. En belirgin olanlarını ise kollarımda taşıyordum. Sevdiğim adamın parmak izleri, kollarımın üzerinde morarıp kalmıştı. Bulduğum bir hırkayı üzerime geçirip onları kendimden bile gizledim. Ateş görmemeliydi. Her ne olursa olsun ondan gizlemenin bir yolunu bulmalıydım. Ne halde olduğumu bilirse, daha kötüsü buna bizzat kendisinin sebep olduğunu öğrenirse kahrolurdu.

Dışarı çıktım. Çadırların birçoğu yerinde yoktu ama ağabeyim ve Sezginlerin bulunduğu çadırlar yerli yerinde duruyordu. Hâlâ uyuyor olmalıydılar. Bu, işime gelirdi çünkü şu bereli halimi kimseye açıklamak istemiyordum. Beni bekleyen araca binip önce eve gittim. Alya ortalarda görünmüyordu. Hızlı bir duştan sonra odamıza geçip üzerimi değiştirdim. Dar kesim siyah panto-

lon ve üzerine giydiğim omuzları dökümlü yeşil bluz iyi görünmemi sağlamıştı. Tabii bu noktada yüzüme boca ettiğim ten rengi sıvının etkisi azımsanamazdı. Büyük bir çanta alıp büyücünün verdiği karışımı içine koydum. Çıkmadan önce dudağıma sürdüğüm bordo ruj, oradaki yarayı tamamıyla örtmüştü.

Artık dışarıdan bakıldığında acılarım görünmeyecekti.

Creff'in mekânına vardığımda vakit, öğleni henüz geçiyordu. Masaların yarısı kadarı doluydu. Kalanların tamamı ise akşam için ayırtılmıştı. Hızlı bir şekilde dün yerini öğrendiğim mutfağa ilerledim. Creff beyaz şef şapkası ve önlüğüyle oradaydı. Beni gördüğünde gülümsedi ve kar kadar beyaz bir önlük uzattı.

"İyi görünüyorsun."

Önlüğe uzanıp üzerime geçirdim. "Ateş burada olduğumu biliyor mu?"

"Evet, yolda konuştuk. Dün Yasemin'i almaya geldiğinde, bugün burada olman konusunda anlaştığımızı söyledim."

Önlüğün arkasına uzanan ellerim sağlam bir düğüm attı. "O, nasıl?"

Şapkasından firar eden bir tutam bukleyi yerine tıktı. "Korkma. Yüzünde ya da görünen herhangi bir yerinde hasar olmadığı için şüphelenmedi. Ama sırtı mosmor, onu bir süre aynalardan uzak tutsan iyi edersin."

Başımı salladım. "Arjin ne zaman gelir?"

Beni orta tezgâha yönlendirdikten sonra bıçağı elime tutuşturdu. "Zamanı kendi haline bırak Hare. Hadi, şimdi benimle birlikte yemek yap."

Uzun, yeşil ve yumuşak dokulu yiyecekleri ince ince kıyarken, gözümü masaları gösteren küçük cam bölmeden alamıyordum. Sofia'nın yandaşı o adam, çok yakında burada olacaktı ve ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Bir şey açıktı, öfkeli

olursam kaybederdim. Sakin ve emin adımlarla ona yaklaşıp istediğimi almaya kararlıydım. Creff'i dinleyecektim. Birinin benim yerime düşünmesine ve beni yönlendirmesine bu kadar ihtiyaç duyacağımı tahmin edemezdim ama Creff beni ters köşe yapmıştı.

Bıçak uzunca bir süre elimde kaldı. Sonra koca demir kazanların başına geçip çorba pişirdim. Makarna hamuru açtım, ete benzeyen kırmızı yiyeceği kıyma haline gelene kadar ezdim. Creff iki kişilik güzel bir tatlı yapmamı rica etti. Garip geldi ama sorgulamadım. Aslına en benzeyen malzemeleri bulup kestane şekerli nefis bir kek yaptım.

Annemin beyaz ve zarif ellerinden ilk öğrendiğim tarifti. Son olacağını bilemezdim o zamanlar.

"Vakit geldi." Creff cam bölmeyi gösterdi. Arjin oradaydı. Yanında sarışın bir kadın vardı ve keyfi yerinde görünüyordu.

Gözlerimi kısarak ona nefretle baktım. "Yanında biri var."

Yaklaştı ve önlüğümün ipini çözdü. "O kadın az sonra lavaboda kilitli kalacak. Ufak bir teknik sorun. Sahne senin, Hare."

Önlüğü çıkarıp tezgâha bırakırken, Creff'e minnet dolu gözlerle baktım. Dediği gibi kadın birazdan masadan ayrıldı ve Arjin yalnız kaldı. Büyüyü çantamdan çıkarmadan ağzını açtım, serçeparmağımı batırdıktan sonra berbat kokan karışımın ağzını yeniden kapattım. Dolu masaların arasından ilerlerken, Arjin arkası dönük vaziyette içkisini yudumluyordu. Hava hayli kararmıştı, masallardaki gaz lambaları mekâna loş ve romantik bir ışık sirayet ettiriyordu. Arjin'in omzuna dokundum. Başını kaldırıp bana baktığında, şaşkınlığını gizleyemedi. Aynı zamanda garip bir memnuniyet oturdu kemikli yüzüne. Siyah takımının içindeki esmer bedeni ve bronz bakışları kibirli görünüyordu. Parmaklarımı boğazına saplamamak için kendime güçlükle hâkim olarak sarışın kadından boşalan yere oturdum.

"Beni görmeyi beklemiyordun sanırım." Yapay bir şekilde gülümsedim. "Belki de bir köşede kıvranıyor olmam gerekirdi, değil mi?"

O lanet keyfi perçinlendi. "Seni görmek güzel, liderimizin sevgili eşi!Ama haklısın, tekrar karşılaşacağımızı tahmin edemezdim."

Sol kaşımı çattım. "Tahmin edemeyeceğin daha bir yığın şey var."

Gülümsedi. Sanki ellerini hiç günaha bulaştırmamış gibi. Sanki hiçbir yıkıma sebep olmamış gibi gülümsedi. "Senden duymayı yeğliyorum o halde."

"Benden duyacağın tek şey, ne kadar adi bir adam olduğun gerçeği olur. Tekrar etmemi ister misin, Arjin?"

Arkasına yaslanıp içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Bakışları rahatsız edici bir şekilde üzerimde ağır ağır geziniyor, kıvrık kirpikleri kapanıp açılıyordu. "Sert kadınları sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?"

"Hayır, buna vaktin olmadı. Şu lanet yüzünü şükürler olsun ki çok az gördüm."

Sığ bir kahkaha ile başını geriye attı. "Böyle konuşabildiğine göre kocan, canını yeterince yakmadı sanırım."

Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. İçimdeki yangının gözlerime ulaşması uzun sürmedi. Üzerinde oturduğum sandalyenin bacağını sıkıca kavradım ve hafifçe kalkarak kendimi ona yaklaştırdım. Bu yaptığımın şaşkınlığıyla başını bana çevirdiği sırada elimi ensesine atıp serçe parmağımdaki büyüyü kulağının altına bulaştırdım. Aynı anda çarpılmış gibi irkildi ve bakışları bir robotunki kadar donuklaştı. Büyünün böylesine tesirli olacağını bilemezdim ama soracağım üç soruyu çok iyi biliyordum. Tüm gün bunu düşünmüştüm.

Dirseğimi masaya dayadım ve onun tek bir noktaya kilitle-

nen bakışlarına odaklandım. "Söyle bana Arjin, Kraliçe Sofia Ateş'e neden büyü yaptı?"

Kalın dudaklarını araladı ve gözünü bile kırpmadan tane tane konuşmaya başladı. "Kraliçe Sofia bu şehrin en güçlü kadını ve lider Ateş Karan şehrin tek güçlü erkeği. Kraliçe şehri Ateş Karan ile birlikte yönetmek istiyor. Bu yüzden senin etrafta olmaman gerekiyor."

Duyduklarımın ağırlığıyla afalladım. Arjin'in söyledikleri, zihnimdeki soruları çok farklı bir boyuta taşımıştı. "Beni yok edebilirdi." Söyledikleri beni, kafamda hiç olmayan bir soruyu sormaya itti. "Bunu neden yapmadı?"

"Seni yok etmek liderin duygularını yok etmeyecekti. Bu büyü aynı zamanda onun duygularını da alaşağı edecek. Sana verdiği her zararda içindeki sevgi biraz daha azalacak ve sonunda yok olacak. Kraliçenin yegâne isteği de buydu."

Hayır. Tanrım! Kimse bana bundan bahsetmemişti. Ne ihtiyar ne de büyücü... Ateş bana dün zarar vermişti ve yanında olduğum her an vereceği yeni zararlar kaçınılmaz olacaktı. Yutkunmaya, nefes almaya çalıştım. Bulanan düşüncelerim kısıtlı vaktimi yiyip bitiriyordu. Nasıl bu kadar kötü, nasıl bu kadar acımasız olduğuna inanamadım. Oysa ona hiçbir şey yapmamıştım. Sofia, Ateş'e âşık değildi. İstediği yalnızca Ateş'in gücüydü ve bunun için bizi harcamaktan çekinmemişti. Avuçlarımı şakaklarıma bastırıp sormam gereken asıl soruyu sordum.

"Arjin, söyle bana, bu büyüyü Sofia'ya nasıl bozdurabilirim?"

Arjin uzaklaşan benliğinin arkasına sığınarak yeniden konuşmaya başladı. Gözlerim, aklım, tüm duygularım vereceği cevaba muhtaçtı.

"Bir sırrı var. O sır kraliçenin bu şehirdeki Azrail'i. Duyulmaması için varlığını bile feda edebilir. Kraliçeye yaptığı büyüyü bozdurmanın tek yolu, sırrını öğrenmek."

Sır... Kraliçe Sofia'nın kimsenin bilmesini istemediği sırrı... Ah! Büyücü Dekan bana doğru büyüyü vermişti! Ona sırrını söyletmenin tek yolu tenini sırgat büyüyle buluşturmaktı!

Hızla masadan kalkıp mutfağa ilerledim. O sırada Arjin'in yanındaki sarışın kadın bağırarak içeri girdi ve lavaboda kilitli kaldığı için görevlileri azarlamaya başladı. Creff buna göz yummadı. Kendine gelene Arjin ve kadının yanına gidip onlardan mekânını terk etmelerini istedi. Arjin aşağılık tehditler savurarak kadınla birlikte buradan ayrıldı.

"Umarım öğrendiklerin seni çıkışa götürür."

Creff'in beyaz mutfağındaki beyaz tezgâhına yaslanıp mutfağın ağzında duran varlığına baktım. "En azından çıkışın nerede olduğunu gösterdi."

Beyaz önlüğü alıp başımdan geçirdi. "Ne yapmam gerektiğini söyle?"

Creff'in bu tavrı bugün içten bir şekilde gülümsememi sağlayan tek nedendi. "İyi ki varsın Creff. Sanırım bu kez tek başımayım. Sofia ile yalnız kalmam gerekiyor ama ona daha nasıl yaklaşacağımı bile bilmiyorum."

Elini ensesine atıp düşünceli bir şekilde kaşıdı. "Biraz düşünmeme izin ver. Mutlaka bir yolu vardır."

"Olmak zorunda Creff, olmak zorunda."

Raflardan birini açıp kestane şekerli kekimi çıkardı. "Şimdi olanları kısa bir süreliğine unut. Soğuk bir içecek hazırlayıp dışarıdaki en güzel masama iki kişilik servis açmaya ne dersin?"

Keki ellerime bırakırken, cam bölmeyi işaret etti. "Dışarıda seni bekleyen yakışıklı bir adam var."

Bölmeye baktığımda Ateş'i gördüm. İçim onun yaklaşan ışığıyla aydınlanırken, diğer tüm şeyler silikleşti. Siyah pantolon ve siyah gömleğinin içindeki varlığı yorgun görünüyordu. Creff

bana göz kırpıp hazırladığı nefis yemek tabağını aldı. Mutfaktan çıkarken Ateş'i başıyla selamlayıp kalabalık bir masaya doğru ilerledi.

Yalnız olduğum mutfakta beyaz önlüğüm ve elimdeki kek tabağıyla karşıladım onu. Bu yeni halime bakıp duraksadı önce. Benimse kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Tabağı en yakın tezgâha bırakıp hızlı adımlarla yanına yürüdüm. Elim bileğini bulurken, onu kendime çekip kapıyı arkasından kapattım. Öylece durmuş beni izlerken, parmak uçlarımda yükseldim ve yorgun yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına küçük ve sık öpücükler bırakmaya başladım.

Belimi saran kolları bedenimi kendi heybetli bedenine yasladı. Dudaklarının her milimine öpücüklerimi nakşettim, parmaklarım sakallarını seviyordu.

Bir an sonra birbirine karışan nefeslerimizin arasından karakteristik sesi süzüldü. "Hare'm." Bana baktı. Yüzümü ve bedenimi dikkatle baktı. Sonra rahatlamış bir nefes verip alnını alnıma yasladı. "İyisin, iyisin."

Burnumun direği sızladı. "Kötü mü olmam gerekiyor. Neyin var senin?"

Ona göre sebepsiz olan bedenindeki acıyı benden gizlemeye çalışıyordu. Gözlerini ağır ağır kapattı. "Bilmiyorum."

İçimdeki devasa acıya sırt dönerek "Kek yaptım," dedim. "Kestane şekerli. Bizim için dışarıya servis açacağım."

Bu kez o, yüzümü ellerinin arasına aldı. O iri ve kemikli ellerinin arasında ufacık kalan başımı yüzüne kaldırdım. "Eve gitmek istediğimi söylesem seni kırmış olur muyum? Yoğun ve sıkıcı bir gün geçirdim. Şu an tek isteğim şey, sana sarılıp uyumak."

Gülümsemeye çalıştım. "Olmazsın elbette." Kekin üzerini bir bezle kapatıp elime aldım. "Hadi, evimize gidelim Ateş."

Tüm o yorgunluğuna rağmen gülümsedi. Saçlarımdan öpüp elini sırtıma yerleştirdi ve evimize doğru yol aldık.

Eve girene kadar görece her şey yolundaydı. Ancak evde bizi büyük bir sorun bekliyordu. Çünkü Alya yoktu! Ateş bunu fark ettiğinde önce adamlarına çıkıştı. Adamlar Alya'yı bugün hiç görmediklerini söylediklerinde ise öfkesi kabardı. Banyodaki açık pencere korumaların neden Alya'yı görmediğini açıklıyordu. Ancak benim aklım Alya'nın nerede olduğundan ziyade kimin yanında olduğundaydı. Keşke bir telefonum olsaydı, diye düşündüm. O zaman Derin'i arayıp ağabeyimin evde olup olmadığını sorabilirdim. Ama yoktu ve şimdi meraktan içim içimi yiyordu.

"Sakin ol hayatım," Kızgın adımları salonu arşınlayan Ateş'in önüne geçtim. Bir anlık duraksamadan sonra yanımdan geçip gitti ve öfkeyle adımlamaya devam etti. "Biliyorsun, dün bizimle gelmedi. Evde tek başına sıkılmış olmalı. En kötü ihtimalle bir arkadaşına gitmiştir."

Sıktığı çenesini ovaladı. Bana bakmıyordu. "Andelko'nun yavşak yandaşları dışarıdayken mi! Bu aptallığının hesabını verecek ve sen araya girmeyeceksin!"

Anladım ki ne söylersem söyleyeyim onu sakinleştirmeye yetmeyecekti. Zaten birkaç dakika sonra da banyodan birtakım sesler geldi. Alya, elinde ayakkabılarıyla, parmak uçlarında odasına ilerlerken, Ateş öyle bir tonda adını seslendi ki irkilmekten kendimi alamadım.

"Alya!"

Alya durdu. Topuklarının üzerine indi ve suçlu adımlarla koridorun başında onu bekleyen ağabeyine döndü.

"Şey, yarın mı konuşsak acab-"

"Buraya gel!"

Alya başını salladı. Başka bir seçeneği yoktu. Ayakkabılarını

yavaşça yere bırakıp küçük adımlarla koridor boyunca ilerledi. Ateş'in sert bakışlarının altından geçip salonun ortasında durdu.

"Neredeydin?" Bu kez bağırmamıştı ama tınısındaki öfke yerli yerinde duruyordu.

Alya'nın üzerinde gözleriyle aynı renk olan açık mavi, uzun bir elbise vardı. Saçları özensizce toplanmış, yüzü boyanmamıştı. Her nereye gitmişse belli ki bu plansız bir görüşmeydi.

"Ben, özür diler-"

"Neredeydin!" Üzerine yaptığı vurgu başka bir cevabı zinhar kabul etmeyecekti. Tam da şimdi Alya'nın yerinde asla olmak istemezdim.

"Geçen Creff'in mekânında karşılaştığım arkadaşımla görüştüm."

Ateş ona yandan bir bakış attı. "Emin misin?"

"Gerçekten ağabey. Gerçekten." Bir adım attı ama Ateş'in ona dönmesiyle devamını getiremedi.

"Sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Alya başını önüne eğdi. "Siz gittiniz ve beni yanınıza almadınız. Evde çok sıkıldım."

Ateş burnundan solurken araya girdim. "Sana söylemiştim." Alya'ya imalı bir bakış attım. "Başka nerede olacak ki?"

Alya bakışlarını kaçırdı. Bu, daha da tedirgin olmama sebep oldu. Sanırım sırgat büyüsünü Alya'nın üzerinde kullanma vaktim gelmişti.

"Özür dilerim. Söz veriyorum ağabey, bir daha olmayacak."

Ateş tehditkâr bir edayla başını salladı. "Olmayacak. İstesen de olamaz." Elini pervaz vurduğunda ikimiz de sıçradık. "Çünkü banyodaki cam, hemen yarın yerini kalın bir duvara bırakacak."

Alya ağzını bile açamadı. Başı önünde, "Artık odama gidebilir miyim?" diye sordu kısık bir sesle.

Ateş ona cevap vermek yerine şöminenin yanına gidip koca bedenini minderlere bıraktı. Alya gelişinin aksine hızla yanımızdan ayrıldı. Ateş hâlâ öfkeliydi. Bu yüzden yanına gitmek yerine odamıza gidip üzerime rahat bir şeyler giydim. Onu nasıl rahatlatacağımı biliyordum. Vakit kaybetmeden mutfağa ilerledim. İki büyük bardak sıcak içecek hazırladıktan sonra yaptığım keki dilimleyip tabaklara bölüştürdüm.

Tepsiyi önüne bırakana kadar bakışlarını şöminenin ateşinden ayırmadı. Elimi omzuna koyup diğer elimle içeceğini uzattım.

"Umarım öfkenden nasiplenmemişimdir."

Gözlerime baktı. Gülümsemiyordu ama bakışlarında dinginliği görebiliyordum.

"Öfke mi? Sen bana huzur veren yegâne şeysin."

İçecekten büyük bir yudum aldıktan sonra kekin tadına baktı. İfadesinden beğendiğini anlayarak keyiflenmiştim.

Yine de onun ağzından duymak istedim. "Nasıl olmuş?"

Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Küçük ve sevgi dolu bir öpücük bıraktıktan sonra nihayet gülümseyebildi.

"Bu ellerin değdiği bir şeyin kötü olma ihtimali var mı?"

Sözleriyle ihya olurken, istemsizce saatler öncesini düşündüm. Beni tanımayışını, duymayışını, canımı yakmayı umursamayışını, o büyünün Ateş'in özünü sömürüşünü düşündüm.

Zevahiri aynıyken, nasıl iki farklı adama dönüşebildiğini düşündüm.

"Bir şey mi oldu?"

Düşen ifademe dikkat kesilen gözleri düşüncelerimi dağıttı. İçeceğimden bir yudum aldıktan sonra gülümsemeye çalıştım.

"Sanırım ben de yorulmuşum."

Yeşil elbisemi açıkta bıraktığı omzuma dokundu. "Beraber dinlenmeye ne dersin?"

Bedenimdeki izleri hatırlayarak tedirgin oldum. "Önce bir duş alacağım. Tüm gün yemek kokuları üzerime sindi."

Bakışları kısıldı. Dudağının sol çukuru belirginleştiğinde, aklından geçenleri okuyabiliyordum.

"Hayır, hayır." Çatala taktığım büyük bir dilim keki ona yedirdim. "Sen hemen uyuyup dinleniyorsun."

İtiraz edemeyecek kadar yorgundu. Bir müddet daha oturduk. Bana çıkan yangını ve yandaş iki kişiyi yakaladığını anlattı. Çok az kaldığını, yakında özgürce Ruhlar Şehri sokaklarında dolaşabileceğimizin teminatını verdi. Gece yarısı olmadan onu odamıza gönderip boşalan bardak ve tabakları yıkamaya götürdüm. Çantamdaki karışıma bugün ikinci kez parmağımı batırdıktan sonra adımlarım Alya'nın odasına ilerledi. Birazdan alacağım cevap için günler önce başımı büyük bir derde sokmuştum. Büyük, acı ve soluksuz bırakan bir dert...

Ateş uyumuştu. Alya'nın odasından hiç ses gelmiyordu. Bu yüzden kapısını çalma gereği duymadım. Kulpu yavaşça indirip kapıyı açtığımda, beklediğimin aksine Alya'nın yatağında oturuyor olduğunu gördüm. Gelişime tepki vermedi, düşünceli görünüyordu. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Yatağının bir ucuna ilişirken, aklımda nereden başlayacağımı dair en ufak bir fikir yoktu.

"Neden geldin?"

Burukça gülümsedim. "Asla tahmin edemezsin."

"Nerede olduğumu soracaksın, değil mi?"

Bana bakmıyordu. Gözleri daldığı zemindeydi. Kirpiklerinin nemli olduğunu fark ettim. Ağlamış mıydı?

"Belki de."

"Sor o halde."

"Bana da ağabeyine söylediğin yalanı mı söyleyeceksin? "

Omuz silkti. "Sana bir şey söylemek zorunda değilim. Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

"Evet, düşmanın da değilim. Bana karşı sürekli tırnaklarını çıkarmana gerek yok."

Başını kaldırırken çenesini hafifçe öne itti. "Sen Yasemin'in tarafındasın. Düşmanımın dostu düşmanımdır, Hare."

Elimi alnıma götürüp kurduğu bu basit ve saçma mantığı def etmeye çalıştım. "Yasemin de senin düşmanın değil. Bir düşün, yaptıklarından sonra onun seni düşman olarak görmesi gerekiyor."

"Ama beni umursamıyor bile," diye devam etti. "Büyük aptallık ediyor."

Sözleri bir bulmacadan farksızdır. Hem çok zayıf hem de çok güçlü görünüyordu şimdi. "Ne demek istiyorsun? Burada kadın kadınayız, daha açık ol."

"Hadi ama... Buraya benimle sohbet etmeye gelmedin."

Kurnaz ve akıllıydı. Ancak bilhassa bu konuda ondan aşağı kalır yanım olmayacaktı. "Sohbet dediğin kalkansız edilir. Sen kartları açık oynamıyorsun. İtiraf et Alya, hep kaçak dövüştün."

"Ben ne istediğimi hep bildim. Hep. Beni kışkırtmaya çalışma."

Bacak bacak üstüne atıp arkaya yaslandım. Burada işim sandığımdan daha uzun sürecekti. "Neden aksini düşünüyorum o halde? Hâlâ söylemeni bekliyorum. Bugün neredeydin Alya?"

"Sana ne. Ayrıca neden kendi başındaki belayla uğraşmıyorsun?"

Sakin ol Hare, sakin ol, diye tekrar ettim içimden. Topu bana atmasına izin vermeyecektim.

"Pekâlâ, belki de ulaşamayacağın yerlere gözünü dikmek yerine bana yardım etmeyi tercih edersin."

Yutkunurken, art arda kirpiklerini kırpıştırdı. Anladım ki açık yaraya tuz serpmiştim. Bu benim için gurur verici bir olay değildi ama ağabeyim ve Yasemin için devam etmek zorundaydım.

Kayıtsız kalmaya çalıştı ama durum onun için giderek zorlaşıyordu. "Dediğim gibi, sana bir şey söylemek zorunda değilim. Git buradan. Uyuyacağım."

Yaralı görünüyordu. Düştüp dizlerini kanatmasına rağmen hırçınlığından hiçbir şey kaybetmemiş küçük bir kız gibiydi Alya.

"Değilsin," dedim başımı sallayarak. "Ama söyleyeceksin. Üzgünüm."

Yerden kalkan bakışları anlamaya çalışırcasına gözlerimi buldu. Zamanı gelmişti. Elimi ona uzatacağım sırada gözünden düşen ince bir damla yaş, yanağına süzüldü. Duraksadım, ilk defa tüm çıplaklığıyla karşımda olan Alya'ya dikkatle baktım.

"Lanet olsun, neden bu kadar dürüst olmak zorundasınız ki? Sizden nefret ediyorum, duydun mu beni?" Gözleri ağlarken, dili kin kusuyordu. Anlamıyordum. "Ağabeyinden de senden de nefret ediyorum."

Ona yaklaştım. Bir şeyler olmuştu ve sanırım öğrenmek için büyüye ihtiyacım olmayacaktı. "Ağabeyimden nefret mi ediyorsun? Bu yüzden mi onu öptün?"

Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. Acı çekiyordu ve bunu görmek hoşuma gitmiyordu.

"Ben mi onu öptüm? Ben! O beni öptü, tıpkı bugün öptüğü gibi!"

"Ne saçmalıyorsun sen! Kendine gel."

Sözlerinin ağırlığıyla ayağa fırladım. Benimle birlikte kalkıp karşıma dikildi. Ağlaması artmıştı ama öfkesinden zerre ödün vermiyordu. "Duydun. Onun yanındaydım. Beni o çağırdı, o almaya geldi ve o öptü. Sonra bana ne dedi, biliyor musun?" Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip ıslak yüzüyle ağabeyimin taklidini yaptı. "Seni seviyorum Alya, seni düşünmediğim

tek bir an bile yok. Ama! Ama! Ama! Yasemin'i bırakamam, bunu yapamam."

Kaşlarım üzüntüyle çatılırken, Alya gülmeye başladı. "Sevgili ağabeyin, bugün bana bir veda öpücüğü verdi. Atmayan kalbimi benden söküp aldı." İşaretparmağını göğsüme dayayıp puslu gözleriyle sordu: "Şimdi sen söyle, ona büyü yapmış mıyım?"

İnce bedeni yatağa kapandı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Bense öylece kalakalmıştım. Zihnimdeki ihtimaller tepetaklak olmuştu. İşin bu boyuta ulaşabileceğini hiç düşünmemiştim. Büyüye buladığım serçeparmağımı elbiseme sürterken, Alya için ayrı, ağabeyim için ayrı, Yasemin için ayrı üzüldüm. Nihayet kapıya kadar yürüyebildiğimde, Alya'nın boğuk sesini duydum.

"Herkes benden nefret ediyor ama ne var biliyor musun? Kaybediyorum. Ağabeyin Yasemin'i severken de kaybediyorum, şimdi beni sevdiğini söylediğinde de kaybediyorum."

Alya ağabeyime büyü yapmamıştı. Keşke yapmış olsaydı ama yapmamıştı. Şayet büyü olsaydı çözmenin bir yolunu bulurduk ancak bu, çözümsüz bir aşk üçgeniydi ve ne yazık ki uçsuz bucaksız bir bilinmeze sürükleniyordu.

Gözümü kırpmadan geçirdiğim bir gece daha sabaha uzanmıştı. Aynaya yansıyan görüntüm hoşuma gitmemişti zira dudağımdaki yara hâlâ orada duruyordu. Kollarımı uzun kollu bir elbiseyle kamufle ederken, yüzüme sürdüğüm boyalar yine kurtarıcım olmuştu. Evden Ateş ile birlikte çıktık. Creff'in mekânına doğru yol alırken, yüzümde silemediğim bir telaş vardı. Ateş, defalarca neyimin olduğunu sordu. Ona yalan söy-

lemek istemiyordum ama gerçeği de söyleyemezdim. Bu yüzden gerçeğe en yakın şeyi söyleyerek, Yasemin ile ağabeyimin arasının iyi olmadığını, bu yüzden moralimin bozuk olduğumu söyledim. Mekâna ulaştığımız için üzerinde durma şansı olmadı. Ona kocaman, sevgi dolu bir öpücük verip arabadan indim. Ben içeri girene kadar bir yere ayrılmadı. Kapıyı arkamdan kapattığımda ise arabasının uzaklaşan sesini duyup gülümsedim.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Hiç de değişmesin, diye geçirdim içimden.

Mutfağa yaklaştığımda, dışarı taşan neşeli kahkahalar Yasemin ve Creff'in içeride olduğunu söylüyordu. Kapıyı açıp içeri girdim. Bir yandan yemek yaparken, diğer yandan ettikleri sohbetlerine kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki gelişimi duymadılar bile. Yasemin'i daha önce bu kadar mutlu görmediğimi hatırlamıyordum. Creff, ağabeyimin aksine onu güldürebiliyordu. Daha mühimi, şu zor zamanında bunu yapıyordu. Onun gülen yüzünü sözlerimle solduracağımı hatırladım bir an. İşte o zaman bu mutfaktan yüzü düşen ilk kişi ben oldum. Daha fazla gizleyemezdim. Artık ağabeyimin bir büyünün ağında olmadığını, her eylemi özgür benliğiyle gerçekleştirdiğini biliyordum. Bundan sonrası için susarsamYasemin'e bir ihanet de ben etmiş olacaktım.

Yasemin'e her şeyi anlatacaktım ama önce ağabeyimle yüzleşmem gerekiyordu. Bunun ağırlığıyla az önce girdiğim kapıya uzandım.

"Hey! Daha yeni gelmedin mi sen?" Yasemin'in keyifli sesine döndüm. Ne diyecektim? "Nereye gidiyorsun? Baksana Creff, bizden hemen sıkılmış olmalı."

Creff, bıçağını kesme tahtasında kaldırdı. "Eminim, önemli bir işi aklına gelmiştir."

Başımı salladım. "Evet, öyle." Yasemin'e bakıp gülümsedim. "Burada beni idare edecek biri var nasılsa."

Yasemin beyaz aşçı şapkasına dokundu. "Yasemin Şef iş başında. Aklın kalmasın."

Çıkmadan önce son kez Yasemin'e baktım, özür diler gibi... "Aklım kalmayacak."

Hızlı adımlarla oradan ayrılıp bizimkilerin evine doğru yol aldım. Adımlarım öyle öfkeli ve aceleciydi ki bir araca ihtiyaç bırakmıyorlardı. Yürürken ağabeyime söyleyeceklerimi düşünmeye çalıştım. Ne kursam beynim ısrarla reddediyordu. Bu yüzleşme doğaçlama olacak, dedi mantığım. Yaklaşık yarım saat sonra evlerinin önündeyim. Basamakları tırmanıp yumruğumu kapıya birkaç kez vurdum. Çok geçmeden kapıyı Derin açtı. Nefes nefeseydim. Konuşmadım, tek kelime dahi etmedim. O, gözlerime bakıp buraya neden geldiğimi anlayacak kadar tanıyordu beni. Öyle de oldu. Sezgin'e seslendi. Birlikte evden çıkmadan önce dostça koluma dokunup buruk bir tebessüm bıraktı bana.

Ağabeyim salondaki tekli koltukta oturuyordu. İçeri girdiğimi gördüğünde, ayağa kalkmadı. Bana gülümsemedi ve sarılmadı. Neden burada olduğumu biliyordu. İsteksiz adımlarla yaklaştım. Dalgın görünüyordu. Huzursuz, yönsüz, çaresiz ve pişman... İlk kez onun yanında olmak istemiyorum ve ilk kez aramıza kalın bir duvar örüldüğünü hissediyordum. Bir gün onunla bu konuşmayı yapacağımı söyleseler bunu söyleyenlere deli gözüyle bakardım. Onlara inanmayı şiddetle reddederdim. Şimdiyse onun küçük kız kardeşi olarak, böyle adice bir şeyi nasıl yaptığını sormak için karşısına dikilmiştim. Tanrım, nasıl soracaktım? Oysa buraya gelirken nasıl da öfkeliydim. Her şeyi onun suratına vuracağım konusunda nasıl da kararlıydım.

"Geç kaldın." Sesi ifadesiz, tınısı buz gibiydi.

"Haklısın, çok geç kaldım."

Oturmalı mıydım? Ayakta mı kalmalıydım? Nereden başlayacaktım?

"Bilmiyorum." dedi, Alya'nın aksine kehribar rengi bakışlarını yüzümden ayırmadan.

"Neyi?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Nasıl bu çıkmaza girdiğimi."

Çıkmaz. Benim ihanet diye adlandırdığım şey onun çıkmazıydı.

Çaprazındaki koltuğa oturdum yavaşça. "Yasemin'i sevdiğini düşünüyordum. Hep böyle düşündüm."

Kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Seviyordum. Kendimi bildim bileli onu sevmiştim."

Seviyor-dum. Geçmiş zaman eki... Ah! Yasemin...

"Birini sevmeyi bırakmak, bir başkasını sevmek, bu kadar kolay mı?"

Parmak uçları birbirine bakıyordu. Gözleri parmak uçlarına... "Yasemin'i sevmeyi bıraktığımı kim söyledi?"

Doğru mu duymuştum? "Ne yani, aynı anda iki kadını birden sevdiğini mi söylüyorsun bana?"

Lütfen bunun cevabı evet olmasın, lütfen, lütfen ağabey.

"Kulağa çok boktan geliyor, değil mi? Hare, buraya beni yargılamak için mi geldin yoksa beni dinlemek için mi? Önce buna bir karar vermelisin."

Onu yargılamak, bu bana değil Yasemin'e düşerdi esasen. Ancak onu sakince dinlemeyi de bir kadın olarak kendime yediremiyordum.

"Buraya niçin geldim biliyor musun ağabey? Nasıl diğer adamlar gibi olabildiğini sormak için geldim. Ben babama veremediğim güveni sana vermişken, sen nasıl babam gibi bir adam oldun, diye sormak için geldim."

Elini sertçe koltuğun koluna koydu. Onu kızdırmış mıydım? Umurumda değildi.

"Bu kadarını hak etmiyorum. Sözlerine dikkat et!"

Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım. "Neden ben öyle düşünmüyorum? Babamın yaptığı da bu değil miydi? İkinci bir kadın..."

"Hare!" dedi anlatmak ister gibi. "Aynı şey değil."

"Aynı şey!"

"Hayır!" Dirseklerini dizlerine dayadı. Başını ellerinin arasına alıp sıktı. Fazlaca üzgündü ve onu böyle görmek bana hiç iyi gelmiyordu. "Yasemin ile birbirimizin çocukluk aşkıydık, çocukluk aşkı..." diye başladı, paramparça, kısık bir sesle. "Hayatımın her anında oldu. Benim için ilk ve tekti. Ondan başkasıyla olmayı, başka bir kadınla evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Sonra bir şey oldu, Alya hayatımın ortasına yıldırım gibi düştü. Onu tanıdığım ilk zamanlar zihnimde silik, anlamsız ve yersiz. Onu nasıl sevdiğimi, birdenbire nasıl evlendiğimizi hiç anlayamadım. Bildiğim tek şey, varlığının iyi hissettirdiğiydi."

"O yalnızca bir büyüydü."

Avuçlarını sıktığını gördüm. O anları hatırlamak üzüntüsüne derin bir öfke düşürmüştü.

"Evet, hepsi lanet bir büyüydü!" Sığ bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. İçinde birikenler infilaka hazır bir volkan gibiydi. "Öğrendiğimde Alya'dan nefret ettim. Varlığından, adından... Adından bile nefret ettim Hare. Beni kandırmasını hazmedemedim ve benim için gerçek olduğunu düşündüğüm tek kadına, Yasemin'e geri döndüm."

İşte tam da buradan sonra başlıyordu asıl acı hikâye. Bunu ağabeyimin ikinci kez puslu gördüğüm gözlerine bakıp anlamıştım. İlki, babam bana vurduğu zamandı. Bana sarılıp beni teselli ettiği zaman...

"Yasemin'e kendimi affettirmeye çalışırken, Alya'ya olan duygularımın bir düzmeceden ibaret olduğuna emindim. Öfkem o büyünün arkasına sığınmıştı. Alya yoktu, yaptığı aptal büyüyle birlikte ortadan kaybolmuştu ve ben Yasemin ile yeni bir yola girecektim. Sonrasını biliyorsun, buraya düştük, Ruhlar Şehri'ne. Yasemin beni affetti. Oysa bence, ben suçsuzdum."

Gözlerime baktı. İfadesi kırık dökük tü. "Suçluymuşum Hare. Yaptığı büyü ile doğan hislerim, o büyüyle yüzleştiğimde nefrete dönüştü." Ağır ağır, hazmetmeye çalışırcasına yutkundu. "Ama o nefret de beni terk ettiğinde, Alya'ya duyduğum asıl duygu gün yüzüne çıktı. Tokat gibi çarptı suratıma. Bunu söylemekten utanç duyuyorum, işte bu yüzden beni babamla kıyaslama. Ben onun gibi değilim. Evet, Alya'yı deli gibi kıskanıyorum, lanet olsun ki ona âşığım. Ama Yasemin'i bırakmayacağım. Çünkü Yasemin bunu hak etmiyor. Ona aynı acıyı ikinci kez tattırmayacağım."

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ama artık çok geçti. Gözyaşlarım her iki yanağımı yakarak geçerken, ağabeyimi boğazımda koca bir yumruyla dinledim.

"Ama sen, o gün Yasemin'i kıskandın." dedim çatlayan sesimle. "Gözlerimle gördüm, onu Creff'ten kıskandın."

"Yalnızca ona eskisi gibi davranmaya çalışıyorum, onun istediği gibi. Eskisi gibi kıskanmaya ve eskisi gibi sevmeye..."

Elimi alnıma bastırıp ayağa kalktım. Adımlarım oradan oraya giderken, bundan sonra ne olacağını düşündüm.

Sahi, bundan sonra ne olacaktı?

"Ona bunu yapamazsın. Hayır, hayır! Onu bir yalanın içine atamazsın. Yasemin asıl, bunu hak etmiyor."

Başını kaldırıp umarsız gözlerle bana baktı. "Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

Islak yüzümü silip kesin bir tavırla konuştum. "Ona her şeyi olduğu gibi anlatacaksın."

Kaşları çatıldı. Bunu yapmayı hiç düşünmemişti. "Yapamam, öğrenirse yıkılır."

"Hayır!" Topuğumu yere vurup tekrar ettim. "Anlatacaksın ağabey. Yasemin'i karşına alıp bana anlattığın ne varsa ona da anlatacaksın. Sen yapmazsan, ben yaparım!"

"Hare..."

"Ağabey! Hemen şimdi gider, ona her şeyi anlatırım. Bunu yaparım."

O da biliyordu ki gözümü bile kırpmazdım. Mecburi bir kabullenme ile ayağa kalktı. Puslu gözlerle birbirimize bakarken, dudaklarını güçlükle araladı.

"Tamam. Ona ben anlatacağım."

"Bugün."

Onayladı. "Bugün."

Ağabeyimle yaptığım en güç konuşma burada son bulmuştu. Ona arkamı döndüm ama gitmeden önce söyleyeceğim bir şey daha vardı.

"Bencil bir aşk mı istiyorsun? Tebrikler, Yasemin seni terk ettikten sonra Alya'da fazlasını bulacaksın." Yapay bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Ve hayır, size mutluluklar dilemeyeceğim. Ne haliniz varsa görün."

Gelişimin aksine silik ve yavaş adımlarla yürüdüm aynı yolu. Bugün Yasemin'in yerinde olmak istemezdim. Bugün hiçbir kadın Yasemin'in yerinde olmak istemezdi. En başından beri sevdiğin, en sevdiğin ve aynı zamanda seni tepetaklak eden, yeniden kalbine girip orayı gül bahçesine çevireceğini vadeden adamın ihanetiyle yüzleşmek...

Bu vahim olayın mimarı ağabeyim bile olsa çok, çok alçakçaydı.

Mutfağa girdiğimde Creff ve Yasemin'in ana yemekleri bitirip ara sıcakları yardımcılara devrettiğini gördüm. Çantamı kendim için ayırdığım küçük dolaba astığım sırada yardımcılardan biri, onların restoran bölümünde olduklarını söyledi. Önlüğümü elime aldım ama giymeden önce Yasemin'i görmek için yeniden dışarı çıktım. Mekânın tenhalaştığı bu vakitlerde, Creff ve Yasemin, uzak masallardan birinde oturmuş, içeceklerini yudumluyorlardı. Yanlarına gitmeden önce kısa bir süre bakışlarım üzerlerinde takılı kaldı. Bu sefer sessizdiler. O neşeli kahkahaların esamesi okunmuyordu. Creff bir şeyler anlatıyordu, Yasemin gözlerinde derin bir anlamla onu dinliyordu. Akabinde Yasemin anlatıyordu, acelesizce ve tane tane konuşuyor. Creff sanki tüm evrendeki en mühim konusunu dinliyormuş gibi odaklanmıştı dinlerken.

Nihayet yanlarına gitmek için hareketlenmiştim ki içeri birinin girdiğini fark ettim. Kapıya döndüğümde, güzel bir kadın basamakları iniyordu. Gözleri tereddütle etrafı incelerken, bir an duraksadı. Kararsız bir edası vardı. Önlüğü üzerime geçirip yanına gittim.

Onun huzursuz ifadesine tezat gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedim. "Size yardımcı olmamı ister misiniz?"

Boş bir bakış kondurdu yüzüme. Aynı saniye dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Saçları benimkinden daha kızıl, gözleri harelerimden daha yeşil olan kadın bana öyle benziyordu ki aynı şaşkınlığı şimdi o da tadıyordu. Benim aksime dudakları kalın, yüzü kemikliydi. Boylarımızın santimi santimine aynı olduğuna yemin edebilirdim ama belki üç beş kilo benden eksikti.

"Affedersiniz," Garip sessizliği bozarak bakışlarımı odağında dağıtmaya çalıştım. "İlk kez bana kardeşimden daha fazla benzeyen birini görüyorum."

Gülümsemiyordu. Bakışları ise ölü bir balığın bakışları kadar boş ve ifadesizdi.

Cevap alamayınca boş masaları gösterdim. "Ayırtılan masalar hariç, nereye oturmak isterseniz yardımcı olabilirim. Yalnız mısınız?"

Siyah, kısa ve bol elbisesinin içindeki beyaz bacaklarını geriye hareket ettirdi. Gidecek miydi?

Bu kez sessizliği bozan telaşlı adım sesleriydi. Esmer bir kadın karşımdaki kadının arkasından yaklaştı ve onu kolundan tuttu. Nefes nefese kalmıştı. Siyah saçlarını arkasına atarak iri gözlerini kızıl saçlı kadının kendisini bulan gözlerine dikti.

"Sen aklını mı kaçırdın? Burada olmaman gerekiyordu."

Kızıl saçlı kadın yine bir şey söylemedi. Kolundan çekiştiren kadının adımlarına ayak uydururken, beni bulan gözlerine bu kez bir ifade takılmıştı: hüzün.

Uzaklaşıp gözden kaybolana dek yeşil ve hüzünlü bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı.

6. BÖLÜM

"Karanlık Çıkış"

Sevgilim, bilsem ki şifan adında gizli, varlığım acımasız yokluğa karışıncaya dek cehennemin kapısında yatardım.

On yedi gün.

Tam tamına on yedi gündür gök gürlemiyor, o korkunç yağmur yağmaya yanaşmıyordu.

On yedi gündür onu yüreğim ağzımda seviyordum. İyileşmeye yüz tutmuş yaralarını öpüyordum. Ve o da hiç bilmeden, silik yaralarıma dokunuyordu.

On yedi gündür ağabeyimi ve Yasemin'i görmüyordum.

Ağabeyim bana verdiği sözü tutarak Yasemin ile konuşmuştu ve Yasemin tek damla gözyaşı dökmeden evden ayrılmıştı. Gitmeden önce ağabeyimin yanağına bıraktığı tokat, ondan yükselen tek ses olmuştu. Şimdi Derin de dâhil hiç kimse Yasemin'in nerede olduğunu bilmiyordu.

Derin'in söylediğine göre ağabeyim hava karaya çaldığında evden çıkıyor, sabaha karşı keskin bir alkol kokusuyla geri dönüyordu. Yasemin ile kaldıkları oda hariç ilk bulduğu yerde uyuyor, akşam olduğunda aynı kısırdöngüye kurban gidiyordu.

Alya sessizdi. Değil evden çıkmak istemek, odasından bile çıkmıyordu çoğu zaman.

On yedinci günün sabahına kadar ağabeyimi görmek istememiştim. Ancak artık bu durumu Ateş'e açıklayamıyordum. Yasemin ile ayrılıklarını, kafasını toparlaması için onu yalnız bırakmak istediğimi söylesem de kâfi gelmiyordu. Zira birkaç kez ağabeyimi gittiği mekanlarda kavga ederken görüp olaya el koymuştu. Şimdiyse sıra bendeydi. Mekânın mutfağındaki işim biter bitmez, kendini toparlayabilmesi için onu bulacaktım.

Ateş'in kapalı gözlerine aşkla baktım, şakağına kuş tüyü hafifliğinde bir buse bıraktıktan sonra evden çıktım. Bekleyen araç beni Creff' in mekânına ulaştırırken, sabahın erken vakti olmasından mütevellit etrafta kimse görünmüyordu.

Mutfağa girdiğimde gözlerim Creff'i aradı. Henüz gelmemişti. Ellerimi sabırsızca birbirine sürterken, gözümü yola diktim. Bu heyecanımın asıl nedeni, dün Creff'ten öğrendiklerimdi. Söylediğine göre yarın gece kraliçe bir davete katılacaktı. Şehrin ileri gelenlerinden eski bir ruhun davetiydi ve deniz kenarında gerçekleşecekti. Creff, o davetin tam yerini ve vaktini öğrenebileceğini söylediğinden beri yerimde duramıyordum.

Günün menüsüne şöyle bir göz atıp işe koyuldum. Gerekli malzemeleri bir araya toplayarak doğradım, karıştırdım ve suda beklettim. Kendime içecek aldığım sırada Creff'in dolabı gözüme ilişti. Çok sayıda kalem ve beyaz bir tuval vardı. Geçen bahsettiği çizim atölyesi içindi bunlar. Açılmasına az kalmıştı. Buna rağmen aklım öyle doluydu ki sevinemiyordum bile. Yine de kalemlere özlemle dokundum. Ne uzun zaman olmuştu onları elime almayalı...

"Onları kullanarak kimi çizmek istediğini sanırım biliyorum."

Gülümseyerek Creff'in mutfak kapısından gelen bariton sesine döndüm. "Tahmin etmek zor olmamalı."

"Hem de hiç." Önlüğünü giymeyi atlayıp kendine sıcak bir içecek söyledi ve dışarıyı işaret etti. "Konuşalım mı?"

Başımı salladım. "Dünden beri bunu bekliyorum."

İçeceğimle birlikte dışarı çıkıp cam kenarındaki masalardan birine geçtim. Creff karşıma oturduğunda ciddiydi. Bir sigara yaktı. Derin bir soluk çektikten sonra kafasında toparladığı kelimeleri ortaya döktü.

"Ateş'in taş evine hiç gittin mi?"

Ah, saklambaç oynadığımız yer...

"Evet."

"Davet oraya çok yakın bir yerde gerçekleşecek. Gece yarısından sonra..."

"Emin misin? Orası şey... Fazla ıssız. "

"Eminim. Dün de söylediğim gibi deniz kenarında gerçekleşecek ve sayılı ruh katılacak."

Ellerimi masaya koyup ona yaklaştım. Kahve gözleri kısılmıştı, hiç şüphesiz aklında çevirdiği bir şeyler vardı. "Ne düşünüyorsun? Duymak için sabırsızlanıyorum doğrusu."

"Yarın Ateş'i oraya götürmeye ikna edebilir misin?"

Düşündüm. "Bilmiyorum." Konunun ciddiyeti zihnimde yankılandı. "Ederim, ederim. Yani..elimden geleni yaparım. Ne yapacağız?"

"Tahmin bile edemezsin."

"Söyle Creff," dedim sabırsızca. "Ne yapacağız?"

Bir şeylerin üstesinden gelmişçesine gülümsedi. "Davetin yemek işini aldım."

"Ciddi olamazsın. Creff sen bir harikasın!"

Sessiz olmamı işaret ederek yaklaştı. "Yarın gece Ateş uyuduktan sonra yanıma geleceksin. Yardımcım olarak seni mutfak kısmından aldıracağım. O saatten sonra tek başınasın. Kraliçeyi yalnız yakalamanın bir yolunu bulmalısın. O iş sende."

Tüm bunları ayarlamış olması benim için büyük şanstı. Onun

hakkını asla ödeyemezdim. "Bir şey var Creff." Tam Ateş'e yakalanma ihtimalimi söyleyecekken, küçük, beyaz bir şişe uzattı.

"Koklamasını sağla. İçine çektiğinde emin ol. Deliksiz üç saat uyuyacaktır."

Başımı omzuma eğip ona hayranlıkla baktım. "Her detayı düşünmüşsün."

"İşim bu. Detaylara takılmadan lezzetli bir yemek ortaya çıkaramazsın."

"Haklısın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Başını masanın üzerinde birbirine kenetlediği ellerine eğdi. Söylemek istediği başka bir şey vardı. "Bir soruma cevap verebilirsin."

Hızla başımı salladım. "Elbette. Ne istersen sorabilirsin?"

Gözleri gözlerimi bulduğunda, saniyeler önceki planının heyecanı yerini karamsar bir ifadeye bırakmıştı. "Yasemin nerede, Hare? O nerede?"

Yasemin... Kendi derdime düşüp onu arayamamıştım bile. Şimdi neredeydi, ne haldeydi, bihaberdim. Ne çok yanlış yapmıştık ona? Nasıl da hiçbirini hak etmemişti.

"Bunu söylemek çok utanç verici benim için ama... Bilmiyorum Creff, bilmiyorum."

"Bilen biri yok mudur?"

Derin ile iki gün önceki konuşmamız aklıma geldi. "Derin ve Sezgin onu arıyor ama hiçbir iz yok. Çok üzgünüm."

Bakışları camdan dışarı uzanırken, dişlerini sıktığını gördüm. "Üzgün olması gereken sen değilsin."

"Sen, sen biliyor musun?" Sormaktan kendimi alamamıştım ama aynı zamanda cevabı biliyor gibiydim. Yasemin ile az vakit geçirmiş olsalar da araları epeyce iyiydi. Yasemin ona ağabeyim ile olanları anlatmış olmalıydı.

"Kötü konuşmak istemiyorum. Ne de olsa ağabeyin," dediğinde, içten içe ettiği küfürleri duyabiliyordum. "Yasemin kadar..."

"İnan ki çok üzgünüm. Yasemin bunları hak etmedi. Ah Creff, olmaz dediğim ne varsa içine düşüyorum!"

Suni bir gülümseme gelip geçti yüzünden. "Ruhlar Şehri bu noktada hayattan rol çalmış sanki."

"Haklısın. Araf da en az dünya kadar acımasız."

İçimin sızladığını hissettim. "Ağabeyimi savunmam, ona bu konuda edilebilecek en ağır lafları ben ettim. Ama açık yürekli-likle söyleyebilirim ki o acımasız bir adam değildir. Ne yazık ki Yasemin'i sevmeyi bıraktı. Ama Yasemin'i bırakmayı düşünmedi. Onu zorlayan bendim. Yasemin'in bir yalanı sürdürmesini istemedim. Belki de hata etmişimdir."

Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Sen doğru olanı yaptın."

Uzaklaşmak üzereyken yarıda kestiğim cümlesini anımsadım. "Creff, az öne Yasemin kadar, dedin. Ne diyecektin?"

Arkası dönüktü. Duraksadı ama yüzüme bakmadı. "Yasemin kadar sevilesi bir kadın görmedim. Karımdan sonra."

Gitti. Arkasında büyük ve kırık bir itiraf bırakarak yanımdan uzaklaştı. Creff, karısından sonra ilk kez bir kadını sevmişti.

Ve o kadın Yasemin'den başkası değildi.

"Neredesin ağabey! Neredesin?

Girdiğim dördüncü mekândan da eli boş çıkınca başımı bulduğum ilk duvara yasladım. Yasemin'i kaybettiğim yetmezmiş gibi şimdi bir de ağabeyimi bulamıyordum. Hissettiğim bir yığın duygu vardı; öfke, tahammülsüzlük, hayal kırıklığı... Ancak

en belirgin olanı hüzündü. Ağabeyimin ne halde olduğunu bilip ona ulaşamamanın derin hüznü.

Ne olursa olsun o benim ağabeyimdi.

"Üzme kendini," Derin elini omzuma koyup bana güven veren gözlerle baktı. "Mekânları dolaşmaya devam edelim, bulacağız Hakan'ı."

"Ya Yasemin'i?" diye sordum, umutsuzca. "Ondan hiçbir iz yok."

"Görevlendirdiğim adamlar şehrin altını üstüne getiriyor. Bulacağız Hare, bulacağız."

O sırada Sezgin hızlı adımlarla yaklaştı. "Bulduk, benimle gelin."

Heyecanla Sezgin'in adımlarını takip ettik. İki sokağı geride bıraktığımızda, girdiğimiz üçüncü sokak hayli kalabalıktı. Bir an sonra ruhların yoğunlaştığı yerde bir arbede olduğunu fark ettim. Bir kavgayı izliyorlardı. Nefes nefese yaklaştım. Kavga edenlerden ikisini tanımıyordum. Ama biri ağabeyimdi! Etraflarını çevreleyip "Vur!" ritmi tutan ruhların galeyanına gelen üç adam kan ve morluklar içinde birbirlerine saldırıyorlardı. Hem kafamın içinde hem dışında çok fazla ses vardı.

"Ağabey!"

Derin ile birlikte oraya koşarken, Sezgin çevik bir hamleyle Derin'i yakaladı. Beni durduran ise karnıma yapışan güçlü kollardı. Adımlarım bıçak gibi kesildi, kulağımda onun nefesi vardı. O hengâmenin ortasında fısıldadı.

"Kal burada. Ağabeyini sana getireceğim."

Beni olduğum yerde bırakıp karmaşanın arasına daldı. Sadece birkaç saniye sonra tüm sesler kesilmişti. Kalbimin hayali atışları kulaklarımda yankılanırken, kalabalık orta yerinden yarıldı.

Ağabeyimi gördüm. Kaşı ve dudağının kenarı kanayan, sol

gözü morarmış ağabeyim Ateş'in birkaç adım arkasından yürüyerek bize doğru geliyordu.

Karşıma geçip bana boş gözlerle baktığımda, dudaklarımdan dökülen derin hıçkırığa mani olamadım. Vaziyetine aldırmadan beni göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Kulağıma denk gelen yaralı dudağı hep aynı şeyi söylüyordu.

"Özür dilerim... Özür dilerim. Özür dilerim kardeşim..."

Ben de sarıldım. Kafamda hep aynı şey vardı: Ne olursa olsun o benim ağabeyimdi.

"İçimdeki ağabeyine âşık küçük kız adına affedebilirim seni. Ama Yasemin'i düşünen sağduyulu yanım, sana sonsuza dek kırgın kalacak."

Ateş oracığa yığılıp kalan ağabeyimi sırtlandı. Onu evine götürürken, kimse konuşmuyordu. Şehir soluk, hava çok sessizdi. Alacakaranlık bugün biraz daha hâkimdi. Anlatmak istediği bir şeyler vardı sanki.

Ateş ve Sezgin, ağabeyimi Yasemin ile birlikte kaldıkları odaya taşıdılar. İçim acıya acıya yaralarını temizledim ve sanki hiç günah işlememiş gibi duran masum suratına baktım. Uyuyan yüzüne karşı, bunu nasıl yapabildiğini sordum bilmem kaçıncı kez.

Cevap yoktu. Cevabı sonu gelmez bir boşluktu.

İçeri girdiğimde, Ateş öfkeli görünüyordu. Anladım ki bildiklerimizi artık o da biliyordu. Sakladığım çok daha ağır bir detay vardı ki Alya ve ağabeyimi öğrenmiş olması beni telaşlandırmadı.

Karşısına oturdum. Yerden kalkan keskin bakışları beni bulduğunda bakışlarımı ondan kaçırmadım.

"Ne zamandır biliyorsun?"

Dümdüz bir sesle konuştum. "Uzun zamandır."

Neden sustuğumu sormayacaktı. Cevabını biliyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama hayır, kız kardeşin ağabe-

yine büyü yapmamış. Nereden mi biliyorum? Sofia ile birlikte büyücüye neden gittiğimi sormuştum, bu yüzden. Sırf bunu öğrenmek için gittim o lanet büyücünün yuvasına."

Gözlerini usulca kapattı. Kafasının içinde dağınık halde duran tüm soru işaretleri birer birer kaybolmaya başlamıştı.

Yeniden gözlerini açtığında, bakışlarını benden kaçırdı. "Hakan, Yasemin'i seviyordu."

Gülümsedim. Sinirlerim altüst olmuştu. "İnkâr etmiyor ki. Şu işe bak, her şeye rağmen Yasemin ile birlikte olmaya devam edebileceğini söylüyor."

Oturduğu tekli koltukta zor duruyordu. Bunu açıkça görebiliyordum. Yumruk yaptığı elini avucuna geçirdi. "Alya'yı şehrin diğer ucuna göndereceğim."

Derin ve Sezgin sessizdi. Ateş'in öfkesinden pay almak istemiyorlardı.

"Ne işe yarayacak ki? Bir gün bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... O ikisinin kafası birbirleriyle dolu. Alya'nın gitmesi hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirir!" Bu kez sessiz değildi. "Onu zapt etmeye çalışmaktan bıktım. Nasıl bu kadar asi olduğunu kafam almıyor."

Bu kez gülümsemem gerçekçiydi. "Acaba kime çekmiş?"

Ayağa kalktı ve sesli adımlarla ileri geri yürümeye başladı. Saldırmak istediği bir yerler vardı ama neresi olduğunu o da kestiremiyordu. "Yasemin nerede?"

Başımı üzüntüyle iki yana salladım. "Bilmiyoruz. Öğrendiğinden beri ortalarda yok."

Güven verircesine baktı. "Bulurum."

"Biliyorum. Şimdi içim daha rahat."

Ani bir atılımla bana döndü. Ellerini oturduğum koltuğun iki yanına yerleştirip üzerime eğildi. Gayriihtiyari geriye yaslandım ve mavi gözlerinde yanan alaza baktım.

"Korktuğunu biliyorum. Yine de benden gizlememeliydin."

Sesindeki tehlike başımı önüme eğmeme sebep oldu. "Vereceğin tepkiden korktum. İşin bu boyuta ulaşabileceğini tahmin etmiyordum. Ben... Ben ağabeyime güveniyordum."

Alaycı bir gülümseme belirdi mora çalan etli dudaklarında. "Neyse ki senin aksine Alya'ya hiç güvenmedim."

Umutsuzca sordum. "Kafanda ne var?"

Az önce kalktığı koltuğa oturdu. Sol ayağıyla tutmaya başladığı ritim hiç de iyi şeyler düşünmediğini gösteriyordu.

"O ikisinin birlikte olmasına izin vereceğimi düşünmüyorsun umarım."

"Nasıl engel olabiliriz ki?"

Cevap bile vermedi. Yersiz bir soruydu. Gayet iyi biliyordum ki onun isteyip de yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Ateş ceketini alıp çıktı. Birkaç saat sonra geri döndüğünde, Yasemin'i bulduğunu söyledi. Küçük bir mekânda çalışmaya başlamış ve ismini yanlış söylediği için onu bulamamıştık. Ateş, onu orada bırakmayacağını söylediğinde, Yasemin bizim yanımıza değil başka bir yere gitmek istediğini söylemiş.

Creff'in yanına...

Her şeye rağmen, tüm kızgınlığına ve hayal kırıklığına rağmen benim için Yasemin'i bulmuştu. Onun kalbi öyle geniş ve yüceydi ki mümkün olsaydı kalbinden öpebilirdim.

"Teşekkür ederim," dedim yüzüne bakamadan. "Sen olmasan onu ne zaman bulurduk, bilmiyorum."

Camın önüne geçip sıkıntılı bir nefes verdi. "Yasemin'e borçluyum. Kız kardeşimi dizginleyemediğim için ona borçluyum."

Derin, kendini daha fazla tutamadı. "Alya'nın aymazlığından kimse sorumlu değil. Onun karakteri bu, senin yapabileceğin bir şey yoktu."

Sezgin susması için sevgilisinin dizine vurdu. Derin susmadı. "Tabii Hakan'ın ayran gönüllülüğünü de unutmamak lazım. Bence tam birbirlerini bulmuşlar. Yasemin Hakan'a göre fazla kusursuzdu. Buradaki herkes haklı olduğumun farkında bence."

Sezgin bir kez daha onu sürtmek üzereyken, omzuna dokunarak ona engel oldum. "Bırak Sezgin, evet, Derin haklı. Ağabeyim adına utanıyorum."

"Hayır," diye araya girdi Derin. "Söylemek istediğim bu değil. Onlar sizin kardeşiniz olabilir ama kimse kimsenin günahlarından mesul değil. Olamaz. Bu yüzden boş yere kendinizi hırpalamayın."

Ateş'in kendini suçlaması bana dokunmuştu. Ona sarılmak için ayağa kalktığımda, gökyüzü feryat figan etti.

Zebanilerin içime sürüklediği korkuyu tadamadan yağmur tüm haşmetiyle zemini tırmalamaya başladı.

Cama vuran su taneciklerine baktım, müthiş bir telaşla ardı ardına damlıyorlardı. Titremeye başlayan bakışlarım Ateş'e gitti. Telaşımı anlamaya çalışırken, başına giren korkunç ağrıyla birlikte iki büklüm oldu. Dudaklarından dökülen acı nidası kızgın bir gözyaşı olup içime damlarken, Sezgin ve Derin ayağa fırladılar.

"Ne, ne oluyor?" Bunu soran, Derin'di. Büyüyen koyu kahve gözlerini Ateş'e dikip dudaklarını araladı.

Ateş haykırdı ve başını sıkmaya başladı.

Sezgin ona doğru bir adım attı. "Siktir! Ne oluyor?"

"Kal orada!" Elimi havaya kaldırıp Sezgin'i durdurdum. "Tek adım daha atma."

Bana baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Afallamıştı ve Ateş giderek daha kötü oluyordu.

Önce damarları belirginleşti. Kesik ve belirgin nefesler alıp vermeye başladı. Boğazından yükselen hırıltılı nefesler eşliğinde başını sıkmaya devam etti.

"Ona ne oluyor?" Sezgin nefesini tuttu. Dostunun üzerinde kilitlenen açık kahve gözlerinde müthiş bir korku vardı. "Ne oluyor ona!"

Beni dinlemedi, Ateş'e yaklaştı. Buna izin veremezdim. Kaldırdığı kollarını Ateş'e uzatacağı an koştum ve kendimi aralarına attım. Sezgin elleri yerine Ateş'in bileklerine benim ellerim yapıştı. Aynı anda Ateş, kan çanağına bürünen gözlerini yukarı kaldırdı. Bileklerini tek hamlede benden kurtarıp kollarıma yapıştı. Hissettiğim ani acıyla canhıraş bir çığlık atarken, beni duyamayacağını bile bile fısıldadım.

"Şimdi değil, şimdi değil. Ne olursun, evimize gidelim."

Beni yine duymadı. Bu çektiğim fiziksel acıdan çok daha fazlasını hissettiriyordu. Bana dokunması ama beni tanımaması, sesimi duyup beni anlayamaması, ayağımın taşa takılmasına tahammül edemeyen adamın, tenimi kendi elleriyle yakması... Tüm bunlar en fenasıydı.

Henüz iyileşen morluklarım yenilerine ev sahipliği yapmaya hazırlanırken, Sezgin nefes nefese Ateş'in koluna yapıştı. Beni kurtarmak için var gücüyle çekiştirdi ama Ateş kıpırdamadı bile. Derin ilk şoku üzerinden attıktan sonra Ateş'in diğer koluna yapıştı. O da çekiştirmeye başladı ancak bu yaptıkları Ateş' in kollarımı daha fazla sıkmasından başka bir işe yaramadı.

"Tanrım! Ateş ne yapıyorsun? Bırak Hare'yi, çek ellerini çek!"

Derin son çare dişlerini Ateş'in bir demir kadar sertleşmiş koluna sapladı. Ateş haykırdı ve kızgın bir boğa gibi silkelenerek onları farklı yerlere savurdu. Sezgin hemen ayağa kalktı ve bu kez Ateş'i belinden yakaladı. Derin başını çarpmıştı, kendine gelmesi zaman aldı.

Ateş, sol dirseğini Sezgin' in kaburgalarına geçirdi. Sezgin sendeledi ama geri çekilmedi. Ateş'in iri bedeni kasıldıkça ka-

sıldı. Bu kez dirseğini Sezginin suratına geçirirken, beni bir çuval gibi salonun girişine savurdu. Yüzüstü düşmenin etkisiyle nefesimin kesildiğini hissettim. Avuçlarımı yere bastırdım, kalmak istedim ama bu, şu an için mümkün olamadı. Geriye baktığımda Derin'in üzerine indirilen ahşap sehpayı gördüm. Bir çığlık daha çıkmadı dudaklarımdan. Derin başını korudu ama sehpa sırtında parçalanmıştı. Ateş durmadı, kalkmaya çalışan Sezgin'in tekmeleyip başını duvara geçirdi ve orada derin bir çöküntü yarattı.

"Yapma," diye fısıldadım, gözyaşım burnumun üzerinden yere damlarken. "Yapma, yapma."

Kendimi zorlayarak başımı yerden kaldırabildiğimde, önümde bir çift ayak vardı. Ayakları takip ederek bakışlarımı yukarı çıkardım. Ağabeyim tarifsiz bir şaşkınlıkla bizi izliyordu. Hareketsiz yatan Derin'e, kalkmaya çalışan Sezgin'e ve ayaklarının dibinde acıyla kıvranan kız kardeşine baktı.

"Durdur onu," diye yalvardım. "Ne olursun, kendisine daha fazla zarar vermesin."

Ağabeyim bir süre ne söylediğimi idrak etmeye çalıştı. Yinelediğimde mutfağa koştu ve oradan getirdiği sandalyeyi Ateş'in ense köküne indirdi. Ateş sendeledi ama düşmedi.

"Bir daha!" diye bağırdım ağabeyime. Aksi takdirde Ateş onu indirecekti. "Bir daha yap şunu, hadi!"

Ağabeyim kaldırdığı sandalyeyi Ateş'in kendisine dönmesine müsaade etmeden, tüm gücüyle tekrar indirdi. Bu kez başarmıştı. Ateş' in yüzüstü yığılan bedenine acı içinde bakıp hıçkırıklara boğuldum. Ağabeyimden bunu istediğime inanamıyordum. Elindeki kırık sandalyeyle birlikte kendini koltuğa bıraktı. Yeni uyanmıştı ve olanların gerçekliğini zihninde ayrıştıramıyordu.

"Gerçek miydi bu?" Defalarca aynı şeyi mırıldandı. "Gerçek miydi?"

Kalçamın üzerinde doğrulup kendimi Derin ve Ateş'in ortasına sürükledim. Ağabeyim tekrar aynı şeyi sorduğunda, ıslak gözlerimle ona baktım.

"Gerçek, acı gerçek."

Dakikalar boyu sustuk. Sezgin devrilen koltuğa tutunarak ayağa kalktı. Dudağının kenarındaki kanı elinin tersiyle sildikten sonra Derin'i kucakladı ve minderlerin üzerine koydu. Derin kendine gelmeye başlamıştı. Sezgin koltuğu tek başına düzeltti ancak Ateş'i taşırken ağabeyime ihtiyaç duymuştu. Onun iri bedenini koltuğa bıraktıktan sonra nefesleri kesilmiş vaziyette bana baktılar. Bu vahim duruma bir ışık arıyorlardı.

Bilmiyorlardı ki dört bir yanım zifiri karanlıktı.

Her şeyi en başından, anlatabileceğim en kısa şekilde anlattım. Derin şaşırtmadı, ağabeyim ve Sezgin'in aksine Sofia'nın bana kurduğu tuzağı biliyordu. Ancak işin bu boyuta ulaştığını o da tahmin edememişti. Sezgin başını ellerinin arasına alırken, ağabeyim tek bir soru sordu.

"Sana daha önce de zarar verdi mi?"

Gizlemedim. "Bu, büyünün üçüncü nüksedişiydi. Ve her birinde yanındaydım."

Bir hışımla ayağa kalktı. "Böyle bir şeyi nasıl gizlersin benden! Aklını mı kaçırdın kızım sen! Yürek mi yedin!"

Elimi Ateş'in hareketsiz omzuna götürdüm. "Söyleyemedim. Söylersem beni ondan uzaklaştırmaya çalışırdın."

İnanmamış gibi baktı. "Sana zarar vermesine açıkça göz mü yumacağım!"

"Bana zarar veren o değil! Görmüyor musun bunu? Ateş kendinde değildi."

Derin ve Sezgin' in yaralı suratına çevirdi işaret parmağını. "Bunları yapan o, kocan. Bilerek ya da değil. Sonuca bakıldığında, sana verdiği büyük bir zarar var ve ben bunu kabul edemem."

Ağrılarım çok fazlaydı ama öyle kızmıştım ki yüzümü bile buruşturmadım. "Yeter ağabey, yeter."

Sezgin beklemediğim bir şekilde araya girdi. "Ağabeyin haklı, Hare. Şu durumda Ateş'in yanında kalman doğru değil. Durumu bilse bunu kendisi de istemezdi. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Sofia işini bize devret ve yanımıza taşın."

Ayağa fırlamak bedenimde güçlü bir zonklamaya neden olsa da aldırmadım. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Onu asla yalnız bırakmam."

Derin sessizce adımı söyledi. "Hare..."

Elimi kaldırdım ve her ne söyleyecekse buna izin vermedim. "Size neden söylemediğimi şimdi anlıyor musunuz? Onu bırakmayacağım, bu büyü sonsuza dek sürse de tüm kemiklerimi kırsa da onu bırakmayacağım."

Ellerimi ağlayan yüzüme kapattığım an, onun sesi bir çığ olup düştü üstüme.

"Bırakacaksın."

Kırgın bakışlarımı yattığı koltuğa çevirdiğimde, henüz açılan gözlerinin tavana kilitlendiğini gördüm. Duymuştu. Tanrım! Her şeyi duymuştu.

"A-ateş..." Dudaklarımı ısırdım. Acının içime akıttığı zehir tüm hücrelerimi kemirmeye başlamıştı.

Yaralı bedenini doğrultup ayağa kalktı, heybetli bedeni karşımda bir enkaz gibi duruyordu şimdi. Ah, enkaz üzerimize devrileli çok oluyordu!

"Bırakacaksın. Çok önce bırakmalıydın."

Islak yüzümü iki yana salladım. Gözlerim bir dolup bir boşalıyordu. Ona her şeyi kendi ağzımla anlattığıma inanamıyordum.

"Hayır, hayır. Benden bunu isteyemezsin. Hakkın yok. Buna senin bile hakkın yok."

Kızaran göz kapaklarını kapattı ve yavaşça açtı. Kirpiklerinin intizamlı gölgesi suratının keskin hattına düşerken, en yaralı ama en kararlı haliyle karşımda duruyordu.

"Nasıl susarsın? Bu ağırlığı nasıl tek başına omuzlarsın?"

Başım omzuma devrildi. "Yalnız değildim ki Alya da benimleydi. Creff de..."

Sıktığı çenesi sakallarının altından bile fark ediliyordu. "Ve bana tek laf etmediler."

"Bunu isteyen bendim. Onlara kızma. Beni yalnız bırakmadılar, inan bana. İhtiyarın gönderdiği büyücü bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Arjin'i konuşturdum. Sırada sadece Sofia'a-"

"Hayır!" Bağırmadı ama sesindeki öfkeyi iliklerime kadar hissettim. "Daha fazla kendini tehlikeye atmayacaksın. Bu işi Sezgin'e bırak ve şu andan itibaren burada kal."

Tek adımla ona sokulup göğsüne dokundum. İçim cayır cayır yanıyordu. "Sen beni arafta cehenneme mi atacaksın? Ne istediğinin farkında mısın? Orası bizim evimiz, evimizden nasıl uzak kalırım?"

Senden nasıl uzak kalırım?

Gözbebeklerinden ruhuma damlayan pişmanlık, tüm sözlerimin üzerinde tepiniyordu. Ellerini kaldırdı, kollarıma dokunmak istedi ama oradaki örselenmişliği görüp geri çekildi. Başını geriye attığında, bedeninde gerilmeyen tek bir nokta bile yoktu.

"Bunları ben mi yaptım?" Kollarıma kilitlenen bakışlarını elimle tutabilseydim eğer, tenimi tutuşturdu.

"Hayır," dedim sessizce. "Senin yaptığına hiç inanmadım. O, sen değildin."

Benim için yegâne gerçek buydu ama onun duymak istedikleri çok daha başkaydı.. Mavilerinde yanıp sönen ihtiraslı öfke yalnızca kendineydi.

"Burada kalacaksın."

"Hayır."

"Bu iş bitene kadar bana yaklaşmayacaksın."

"Hayır."

"Çözmek için uğraşmayacaksın."

Topuğumu yere vurup bağırdım.

"Hayır! Hayır! Hayır!"

Başını aşağı eğdiğinde, alınlarımız birbirine kavuştu. Benim aksime sakin bir sesle konuşuyordu. Sakin ve yenik...

"Eğer dediklerimi yapmazsan turunçgil, kapıya adam dikmekten çekinmem. İznim olmadan dışarı burnunu çıkaramazsın."

Parmaklarım gömleğinin yakasını kavrarken, "Hayır," dedim çatlayan bir sesle. "Yapamazsın!"

Bakışları bir kaya kadar sağlamdı. "Yaparım, yapacağımı biliyorsun."

Biliyordum. Ne acı ki biliyordum.

"Yanında olmama izin ver. Söz veriyorum, kendimi koruyacağım."

Şu andan itibaren kuracağım her cümle onun için lafügüzaftı. Gözlerime bakmadı, içim titriyordu. Yakalarındaki ellerimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Parmak boğumlarıma kederli buselerini bırakırken, her biri bin özür ve pişmanlık barındırıyordu.

İsteyerek yapmadın, diye bağırmak istedim.

Sen bana bilerek zarar veremezsin, diye fısıldamak istedim kulağına.

Yapamadım. Ağzımı açtığım an dışarı taşacak hıçkırıklarım buna izin vermeyecekti.

Başını omzuna çevirdi. Arkasında ağabeyim ve Sezgin vardı.

"Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsunuz. Onu uzaktan bile görürsemhesabını verirsiniz. Size emanet. "

Her ikisi de aynı karşılığı verdi, bir ağızdan. "Baş üstüne."

Yanımdan geçip gidecekken koluna yapıştım. Beni bırakma, der gibi baktım gözlerine. Nafileydi.

Elim tutunduğu yerden yağ gibi kayıp gitti.

Ateş, gitti.

Lanetli bir illetin bağrında soluklanırken, dimağım namütenahi bir acının pençesine takılmıştı.

Meyus vaziyetim görünmez bir yangının sillesiyle kıvranıyordu da dudaklarımdan kuru bir "Ah!" dökülemiyordu.

Anlatamıyordum.

Sözlerime tıkanan kulakların, yaşlı gözlerime çevrilen başların hududu yoktu.

"Anlamak zorundasınız! Anlayın artık!" diye bağırdım, bu kez bağırmaktan çatallaşmış sesimle. "Sofia bu gece o davette olacak. Oraya gitmeliyim, başka yolu, çıkarı yok!"

Sezgin üzgün fakat kararlı bakışlarını pencereden ayırmadı. Ayağımın altındaki sehpaya öfkeli bir tekme savurdum. Ayağı yere çarptığında, nihayet bakışları beni bulabilmişti.

"Hare," dedi usulca. "Anlamayan sensin. Sofia böyle adice bir büyü yapmaya cüret edebildiğine göre tüm tedbirleri de almış olmalı. Öylece ona yaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Bırak bu meseleyi Ateş, bildiği gibi çözsün."

Çantamdaki büyüyü çıkarıp gözüne sokarcasına salladım. "Bu olmadan onu konuşturamaz!"

O sırada ağabeyimin yumuşak dokunuşunu omzumda hissettim. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama sanırım kocanı senden daha iyi tanıyorum. Ateş için tüm mesele Sofia'ya ulaşmak. O andan sonra onu konuşturmak için büyüye ihtiyacı olmayacak."

Derin, ağabeyimin sözlerini onaylayarak başını salladı. "O büyüye ihtiyacı olan sendin, Ateş değil. Hare, ben berbat bir hata yaptım. En başından her şeyi Ateş'e söylemen konusunda sana destek olmalıydım. Belki de o zaman işler bu raddeye gelmezdi."

Yavaşça koltuğa çöküp bakışlarımı yere düşürdüm. "Senin ne suçun var ki? Kötü her zaman kötülüğünü yapıyor. Engel olamıyoruz."

"Ateş' e güven. Bu durumu hazmetmesi için ona zaman tanı."

Bitik bir gülümseme uğradı dudaklarıma. "Zaman mı? Zehirli ateş büyüsünün zamanı yok. Onu ne zaman yakacağını bilmiyoruz? Benim şu an burada değil, Ateş' in yanında olmam gerekiyordu."

"En azından artık Yasemin'in nerede olduğunu biliyoruz. Bu iyi haber seni biraz olsun rahatlatamaz mı?"

Başımı koltuğa yasladım. "Elbette rahatlatır ama..."

Yasemin şimdi Creff'in yanındaydı. Belki de olması gereken yerdeydi ama olması gereken yerde olmayan biri vardı.

Ben.

Ertesi sabah Creff geldi. Sol elmacık kemiği morarmış ve neşesini yitirmiş olarak karşıma oturduğunda, ona ne olduğunu sorma gereği duymadım.

"Özür dilerim." Ateş'ten gerçekleri gizlenmesi ona pahalıya mal olmuştu.

"Özür dilenecek bir şey yok. Sana yardım etmeyi ben istedim. Ve Ateş' ten sağlam bir yumruk yemiş olsam da bundan vazgeçmeyeceğim."

"Ne yapabiliriz ki artık?" Tavrımı çaresizlik ele geçirmişti ancak içim yapabileceklerimin olasılığıyla yanıp tutuşuyordu.

"Dinle, haberlerim var. Sana bahsettiğim şu davet, Sofia'nın tuzağıymış. Dün gece orada büyük bir arbede gerçekleşmiş. İzumuranje ışıkları birçok ruhu varlığından etmiş. İşin nokta atışını duymak ister misin? Sofia hiç orada değilmiş."

Telaşla ayağa kalktım. "Ateş! Ateş oraya gitmiş mi?"

"Sakin ol." Kolumu tutup yeniden oturmamı sağladı. "Bunu bana Ateş söyledi." Yüzündeki morluğu gösterdi "Yumruğun sebebi de o zaten. Seni o davete ben yönlendirdiğim için... Ateş haklıydı. Hiç istemeden seni riske attım."

"Böyle söyleme. Sen yalnızca yardım etmek istedin. Sofia'yı nasıl bulacağız Creff, şimdi elim kolum da bağlı..."

Kararsızca bakışlarını kaçırdı. Dilinin ucunda bir şeyler vardı.

"Her ne biliyorsan benden gizleme. Görüyorsun, dışarı çıkamıyorum."

Beyaz parmaklarını birbirine kenetledikten sonra sesini alçaltarak konuştu. "Lider, Arjin'i takip ettiriyor. Sabret Hare, yalnızca sabret."

Sabır... Ateş bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

"Yasemin nasıl?" diye sordum, bir an sonra. "İyi mi?"

İfadesindeki ciddiyeti derin bir hüzün gölgeledi. "Kırgın. Onu anlatabileceğim daha iyi bir kelime yok."

"Onu görebilir miyim?"

Biraz düşündü. "Bir süre yalnız kalmalı. Aynı evin içinde onu ne kadar az gördüğümü bilemezsin."

Anlayışla başımı salladım. "Pekâlâ."

Ayağa kalkan Creff'e kapıya kadar eşlik ettim. "Creff, senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Seni dinliyorum."

"Yasemin'e onu çok özlediğimi söyler misin?"

Gülümsedi. "Elbette söylerim. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Kapıyı henüz kapatmıştım ki ısrarla tıklatılmaya başladı. Creff'in bir şey unuttuğunu düşünerek kapıyı açtığımda, karşımda evden ne ara çıktığını bilmediğim Derin duruyordu. Elini pervaz dayamış, yüzünde allak bullak bir ifade vardı. Göğsü bir inip bir kalkarken, kaşlarımı çatarak anlamaya çalıştım.

"Derin, neyin var?"

Onun da kaşları çatıldı ama cevap vermedi. Ağabeyim ve Sezgin uyuyordu, bu yüzden sesimi yükseltmekten imtina ederek tekrar sordum.

"Derin, bir şey olmuş? Cevap verecek misin yoksa Ateş'e bir şey olduğunu düşünüp kendimi dışarı atmalı mıyım?"

Hızla başını salladı. Beni dışarı çekti, beklemediğim bir şey yaptı ve kapıyı arkamdan kapattı.

"Bunu senden saklayamam. Görmen gereken bir şey var Hare."

"Ne? Ne görmem gerekiyor?"

İnce, beyaz parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdikten sonra merdivenlere yöneldi. "Hadi. Bizimkiler uyanmadan dönmeliyiz."

Derin'in koşan adımlarını takip ederek arabaya bindim. Derin arabayı kullanırken, üzerinde aynı rahatsızlık vardı. Bir süre sonra Lazan'dan çıktık ancak gittiğimiz yer Pravi değildi. Yaklaştığımız yer Pravi'den daha köhne ve sessizdi. Ölü toprakların üzerinde belli aralıkla yer alan tek katlı ahşap yapıları geride bıraktık. Rüzgâr bej rengi toprağı oradan oraya savururken, son ahşap yapının önünde durduk. Eski, bakımsız ve terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Derin," Gözümü tek bir hareketlilik bile gözlemlemediğim evden ayırmadım. "Buraya neden geldik?"

Derin kapıyı açtığı an onunla birlikte aşağı indim. Eve bakıp sıkıntılı bir nefes verdi.

"Göreceğin şey hiç hoşuna gitmeyecek ama bunu senden gizleyemem."

Sözlerinden hiçbir şey anlamamıştım. Buna rağmen önden giden adımlar bana aitti. Ahşap evin gıcırdayan merdivenlerinden çıkıp verandasına ayak bastım. Tek bir penceresi bile yoktu ama sol kısımda evin arkasına uzanan bir merdiven daha yer alıyordu. Derin o merdivenleri işaret ettikten sonra işaretparmağını dudaklarına götürdü ve "sus" işareti yaptı. Merdivenleri kullanarak evin arka kısmına ulaştığımız an sessizlik iki kadının sesiyle gölgelendi. Adımlarımız yavaşladı. Arka kısım gelişigüzel çitlenerek küçük bir bahçe elde edilmişti. Bahçenin sol köşesinde ufak bir masa ve iki sandalye vardı. O sandalyelerde oturan iki kadını gördüğümde duraksadım. Kadınlardan siyah saçlı olanının yüzü bize dönüktü. Daha önce gördüğüme emindim ama şimdi çıkaramıyordum. Diğer kadının ise arkası dönüktü ama dalgalı kızıl saçları en az esmer kadınınkiler kadar tanıdıktı.

"Onlar kim?" diye fısıldadım omzumun üzerinden, hemen arkamda duran Derin'e. "Neden burada olduğumuzu hâlâ anlamış değilim."

Kızıl saçlı kadın masadaki sigaraya uzandı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Ağır hareketlerle sigarasını yaktıktan sonra derin bir nefes çekerek başını arkaya attı. İşte o zaman zevahirini anımsayabildim. Kızıl saçlı o güzel kadın, mekânda gördüğüm kadından başkası değildi. Sessizliği ve hüzünlü bakışlarıyla belleğimde yer edinmişti. Karşısındaki ise onu apar topar götüren diğer kadındı.

"Onları tanıyor musun?"

Gözümü sigarasından sıkıntılı nefesler çeken kadından ayırmadım. "Evet, mekânda görmüştüm. Bana oldukça benziyor değil mi? Sanırım göstermek istediğin buydu."

"Evet, birbirinize çok benziyorsunuz." Omzuma dokunup ona bakmamı sağladı. Fısıldıyorduk. Onun koyu kahve gözlerindeki soru işaretlerini görene kadaherhangi bir sorunun içinde olduğumuzu düşünmüyordum. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım sen biliyorsun."

Bu kez kızıl saçlı kadına bakan Derin'di. İnanamadığı bir şeyler vardı.

"Söyler misin Derin, kim o kadın?"

Dilini usulca dudaklarında gezdirdikten sonra "O kadın..." diye başladı. Duraksadı, bakışlarını bakışlarıma sabitleyip devam etti. "O kadın Emel."

"Emel... " Duyduğum tanıdık isimle gerildim.

"Emel... O, Ateş'in buraya düşmesine sebep olan kadın."

Dudaklarım gayriihtiyari aralanırken, elimi merdivenin eski korkuluklarına götürdüm. Tanrım! Bu nasıl olur?

"O-onun burada..." Yutkundum. Devam edemedim.

"Uzun zamandır buradaymış, çok uzun zamandır. Hare, Ateş'ten çok kısa bir süre sonra intihar etmiş. Alya gibi... "

Dolan gözlerimi kırpıştırıp zihnimi kemirmeye başlayan soruyu sordum. "Ateş, o biliyor mu?"

Düşünmeden cevap verdi. "Hayır, bilmiyor. Emel kendini iyi gizlemiş. Köşe bucak saklanmış onca zaman."

Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemedim. Kadınların kalkmasıyla Derin kolumdan çekip bizi oradan çıkardı. Dönüş yolunda ne o ne de ben tek kelime konuşmadık. Nasıl hissettiğimi anlayamıyordum.

Öfkelenmiş miydim, hayır.

Kıskançlık... Asla değildi.

Yalnızca Ateş'in, ona büyük bir acı yaşatan kadınla aynı şehirde olması içimi sıkmıştı.

O kadın, Ateş'in gerçek nefesinin düşmanıydı. Hem bedenini hem ruhunu öldüren kişiydi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu o köhne yeri ardımızda bıraktığımızda.

"Ne yapabileceğini biliyorsun?"

Arabayı ani bir frenle durdurdu. "Benden bunu isteme."

"İstiyorum." Omuz silkip gülümsemeye çalıştım. "Ve sen de yapacaksın."

"Bunu bana ödetir."

Ona yandan bir bakış attığımda daha fazla konuşmadı. Usta bir manevrayla döndü ve arabayı Pravi'ye doğru sürdü. Kısa süre sonra evimin önündeydik. Derin'e minnettar bir şekilde sarıldıktan sonra arabadan indim.

Kimse yoktu. Sessiz, toplu ve kırgın duran evimin koridorunda geçip odamıza girdim. Yatak bozulmamıştı ama çıkardığı kazak hâlâ üzerinde duruyordu. Elime alıp boyun kısmını özlemle burnuma bastırırken, ciğerlerime nüfus eden kokusu içimi yakıyordu.

Alya'nın dolabı boştu. Ateş söylediği gibi onu göndermişti ve odasında tek bir eşyası bile kalmamıştı. Bu da demek oluyordu ki Alya'yı uzunca bir zaman göremeyecektik.

Mutfağa gidip Ateş'in sevdiği çorbalarımdan birini yaptım. Şömineyi yaktım. Sobayı yakıp üzerine kestaneleri dizdim.

Evimde biraz daha kalabilmek için zaten toplu olan salonun üzerinden geçtim. Artık gitmem gerektiğini anladığımda ise küçük bir çocuk gibi omuzlarımı düşürdüm.

Baharatlı çorba kokusu sinen evimi arkamda bırakarak kapıya uzandım ancak daha kulpa dokunmadan kapı açılıverdi.

Ateş'in heybetli varlığı karşımda belirdiğinde, içime sirayet eden iki duyguyla baş etmeye çalıştım: özlem ve tedirginlik.

Bir yanım ona sarılmak için delice bir istek duyarken, diğer yanım beni burada gördüğü için hayıflanıyordu.

"Ben... Özür dilerim." Çehresinde yaprak kımıldamıyordu. Kapının girişinde durmuş, tıpkı benim gibi o da bana bakıyordu. "Şimdi gidiyorum."

Nihayet kıpırdayabildim. Ancak daha bir adım bile atmadan beni belimden yakalayıp kendine çekti. Göğsüm bir mızrak gibi göğsüne saplanırken, burnum boynunda, burnu saçlarımdaydı. Elleri sırtımda, ellerim omuzlarındaydı.

"Benim inatçı karım." Boğuk sesi saçlarımın arasına sızdı, bana daha sıkı sarıldı.

Nefesimin buğusu göğsüne sinerken, omuzlarına onu hiç bırakmayacakmışım gibi tutundum. "Ne olur, gönderme beni. Burada, evimizde, seninle kalayım."

Yukarı çıkan elleri başımı kavradı. Alnını alnıma yasladığı an kapanan mavileri, ruhumun kıvrak yollarına ateş topu yuvarlıyordu. "Ben senden ayrı kalmayı istiyor muyum sanıyorsun? Güzelim, seni tehlikeye atamam. Gerekirse sonsuza dek senden ayrı kalırım ama seni acıtmayı göze alamam."

Gözümden akan aceleci yaşlar yanağımdan çeneme uzandı. "Beni asıl acıtan senden ayrı kalmak. Bunu görmek bu kadar mı zor?"

Ellerimi sakallarına götürdüm. Tıpkı onun gibi acelesizce dokundum tenine. Ona dokunmanın nasıl büyük bir mucize olduğunun farkına vararak, onu parmak uçlarımda hissederek dokundum.

"Sen gidemiyor musun? Kızım kıyamıyorum sana. Seninle göz teninle gözyaşına kıyamıyorum. Kaç gündür sana kardeşine soy dediğim acılar yüzünden çıldırırken, sen yanımda mı kalmak istiyorsun. Sana zarar vereceğimi bile bile yanımda mı tutar sağlar?"

Gözyaşlarına dokundu. Onları tek tek topladı. Bilmiyordu ki bu eller, açtığı yaraları birer birer kapatıyordu. Benim dermanım oydu, dermanım da oydu.

"Ben seni kaybetmeyeceğim. Bir daha kaşlarını çatma, konuşmasan da gitmeyeceğim. Kapının önünde mi yatayım istiyorsun? Onu da yaparım. Ama gitmem."

Adımlarını sözlerime ayak uydurarak geri gitti. Bu yükü onun omuzlarına bırakayım istiyordu. Beni hiç tanımıyor muydu?

"Hare, hadi bebeğim. Derin dışarıda seni bekliyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Ne söylerse söylesin, kararımı vermiştim. "Söyle Derin'e gitsin. Ben olması gerektiği gibi evimde kalacağım."

"Hare." Sesindeki şefkat silinmişti. "Lafımı ikiletme. Seni görmeye geleceğim."

Alaycı bir tebessüm bıraktım. "Lütfettiniz Ateş Bey! Hayır, dedim. Hiçbir yere gitmiyorum. Kolumdan tutup dışarı atacak değilsin ya!"

Öfkeli bir adım attı. Kaşları şimdi iyiden iyiye çatılmış, bakışları kararmıştı. "Beni buna mecbur etme. Bir kez olsun söz dinle."

"O halde başka bir şey iste. Sana et pişiririm, tatlı yaparım. İstersen şarkı bile söyleyebilirim. Ne istersen iste ama git deme."

Parmaklarını bir mandal gibi burnunun başlangıç noktasına tutturdu ve sıktı. Sabrını sınadığımın farkındayım ama başka türlüsü gelmiyordu içimden.

"Onları yapacağın zamanlar da gelecek, inan hepsi için sabırsızlanıyorum ama şimdi gitmen gerekiyor."

Kızın bakışlarını ona göndermem. Aynı tanıye saatler önce gördüğüm kadın aklıma geldi. Ermel. Varlığından Ateş'e bahsetmeli miydim?

Ah, hayır! Bunu hiç istemiyordum. Zira bizim konuşacak çok daha mühim konularımız ve sorunlarımız vardı. O kadın son sırada bile olamazdı.

"Gitmeyeceğim işte." Ayağımı inatla yere vurdum. "Çat me ye ce-"

Gürleyen gök yüzlerime balta olup indi. Ateş ile göz göze geldik. Şimdi ikimizin bakışlarında da aynı hüsran vardı. Aynı acı, aynı telaş ve aynı parçalanmışlık... Yağmur başlamadan sadece üç saniye önce beni kolumdan yakalayıp sürükledi. Ona karşı koymam imkânsızdı. Çığlıklarıma ve ayak diremelerime kulak tıkayarak bedenimi dışarı itti. Dengemi son anda koruyarak ayakta kalmayı başardım ama kapının gürültüyle yüzüme kapanmasına engel olamadım. Aceleci damlalar üzerime düşmeye başladığında, kapıldığım dehşet ikiye katlandı. Müthiş bir telaşla kapıyı tokatlayıp adını haykırmaya başladım.

"Ateş! Ateş aç kapıyı. Ne olur aç şu kapıyı!"

Var gücümle kapıya yüklenirken, Ateş'in acı haykırışlarını duydum. Saniyeler içinde sırılsıklam olmuştum. Büyülü yağmur damlaları gözyaşlarımı acımasızca emiyordu. Yumruklarım, tekmelerim kâfi gelmiyordu aramızdaki kalın duvarları yıkmaya. Ona bir türlü ulaşamıyorum.

"Ateş, sevgilim. Buradayım ben! Buradayım."

Beni duymadı. Ben onun acısını tüm benliğimde işittim ama o, beni duymadı.

"Buradayım," dedim yeniden, bu kez silik bir sesle. "Seni asla bırakmayacağım, duy beni mavi gözlü dev. Minnacık kadın seni hiç bırakmayacak."

Kırılma sesleri onun acı çeken sesini bastıramıyordu. O an kulaklarıma binlerce hançer saplamak istedim.

"Kahretsin! Aç artık şu kapıyı! Aç diyorum! Aç!

Kapıya öyle sert yumruklar indiriyordum ki artık avuçlarımı hissedemiyordum. İnce ince sızlayan bileklerim artık durmamı söylüyordu ama ben o kapının açılması uğruna ellerimi üzerinde Bırakabilirdim.

"Sen çok acımasız bir adamsın Ateş Karan! Duyuyor musun?" Sözcükler dudaklarımdan anlamsız safsatalar olarak çıkıyordu. Ağlamaktan konuşamıyordum. "Çok acımasızsın, çok."

Bedenim ağır bir külçe gibi kapının dibine yığılırken, Derin'in kollarını üzerimde hissettim. Gözleri dolu doluydu. Tıpkı benim gibi elinden bir şey gelmeyişine kederleniyordu.

"Hare, canım... İzin ver. İzin ver adamları onunla ilgilensin."

Ellerimi yüzüme kapattım. Nafileydi. "İçeri kimseyi almayacak. Kimsenin ona gücü yetmez ki."

"Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

Başımı dizlerime kapatıp ağlamaya devam ettim. "Ya ben... Ben nasıl dayanacağım?"

Derin dizlerinin üzerine çöküp beni kollarının arasına aldı. "Geçecek Hare, hepsi geçecek."

Ateş haykırmaya, yakıp yıkmaya devam etti. Ben ağlamaya, Derin susmaya devam etti. Adamlar ne kadar uğraştılarsa içeri giremediler. Ateş bunu çok önceden düşünmüştü. Saatler geçti, yağmur ve gök gürültüsüyle birlikte tüm sesler kesildi. Geriye bitap ruhlar ve ıslak bedenler kaldı.

Geriye, içi çekilmiş sonsuz ve derin bir acı kaldı.

Çok sonra bir tık sesi duyuldu. Kapı açıldı.

Boğazımda koca bir yumrukla ayağa kalktım. Derin kolumu bırakmadı.

"Gitme."

Kolumu ellerinden ayırdım. Biliyordum ki Ateş'in içinde beni bekleyen bir taraf hâlâ vardı.

Aralık duran kapıyı yavaşça ittiğimde, takatimin bin parçaya ayrıldığını hissettim.

Bölündüğümü, tuzla buz olduğumu, her parçamın başka bir köşeye saçıldığını hissettim.

Kanlı parmak boğumları, yaralı yüzü, dağılmış hali benden birkaç metre ötedeydi sadece. Parçalanmış gömleğini çıkarıp attığında, toz içinde kalmış pantolonuyla bir minderin üzerine çöktü. Sırtında morarmamış tek nokta dahi yoktu. Bu görüntü karşısında dudaklarımı ısırdım. Kanatana kadar ısırdım. Ah, tüm kâinatta bundan daha kötü başka bir görüntü daha var mıydı?

Yaktığım şömine sönmüştü. Yaptığım çorba yerlere dökülmüş, pişmiş kestaneler sobayla birlikte devrilmişti. Evimizde sağlam tek bir eşya kalmamıştı. Tıpkı bizim gibi yerle bir olmuştu her biri.

"Yaralı görünüyorum, değil mi?" diye sordu buz gibi bir sesle. Bana bakmıyordu. O karmaşanın arasında sigarasını bulup ince bir dalı kanlı dudaklarının arasına yerleştirdi. "Hayır, hiçbir şey şu enkazın arasında seni görmek kadar yaralayamazdı beni."

Başım acıyla omzuma meyletti. Koşup sarılmak istedim ama tek yapabildiğim dizlerimin üzerine çökmek oldu.

"Yaralardan bahsediyorsun."

Başını salladı. "Yaralardan bahsediyorum."

"Biz yaraları iyi tanırız, unuttun mu?"

"Unutmam mümkün mü?"

"Ya benim yaralarım, onlar ne olacak? Söylesene Ateş, sen beni bırakabilir miydin?"

Gri dumanı dudaklarından bırakırken, çarpık bir gülüm-

seme belirdi dudaklarında. "Benim lügatimde seni bırakmak cümlesi yok."

Karşılık verecekken, ateş mavileri keskin bir manevrayla üzerime çevrildi. "Sen bırakacaksın. Sana başka bir seçenek sunuyorum. Ya dediğimi yapar benden uzak durursun ya da..."

Hızla ayağa kalktım. "Ya da?" Birkaç adım yaklaşıp kaşlarımı çattım. Saçlarımı terk eden damlaların zemine buluşurken çıkardığı tok sesler konuşmamızın arasına sızıyordu.

"Ben giderim."

Çenem titredi. Ayakta durmanın bir an için ne zor olduğunu düşündüm. Dizlerimin üzerinde yanına ilerledim. Ellerimi beline sarıp başımı çıplak göğsüne yasladım.

İblis en güzel anımı kör olası bir acıya satmıştı.

"Sen beni bırakıp gitmezsin. Gitmezsin değil mi?"

Sigarayı tutan eli bileğime dokundu. "Senin için giderim."

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, puslu gözleri yüreğimi acıttı. Bu, onu böyle ikinci görüşümdü.

İlki benim içindi, ikincisi ise bizim için...

"Ateş, aşkım... Seninle acı çekmeyi de seveceğim. Ellerim ellerinden ayrılırsa eğer, azap çeker. Bana bunu yapma."

Parmaklarım sakallarının arasına sızdı. Dudaklarım, dudaklarındaki kana dokundu. Doğrulup dizlerine oturdum, bacaklarımı beline dolayıp dudaklarımı boynuna kaydırdım.

"Tüm yaralarını öpmeme izin verir misin?"

Alnımı alnına yasladım. Gözleri usulca kapandı, kemikli parmakları belimi sararken. Beni incitmedi. Dakikalarca tüm yaralarını öptüm, her birinden...

Onca enkazın ve onca acının içinde seviştik.

Kimse bize dokunmamış gibi, hiç acı çekmemişiz gibi seviştik.

Çok acı çekmişiz gibi seviştik.

Bir daha hiç sevişmeyecekmişiz gibi seviştik.

Sonra yıkık şömineye daldı gözlerim. Arkamda hareketsiz- cc yatıyordu. Aynı noktaya baktığımızı biliyordum. Aynı hayali müziğin eksik notalarını dinlediğimizi biliyordum.

Hâlâ gitmemi istediğini ve hâl3a gideceğini biliyordum.

"Kokun burada kalsın." diye fısıldadı karakteristik sesi. "Tam burada."

Gözümden süzülen yaş, başımı koyduğum koluna damladı.

"Gitmezsem, gidecek misin sahiden?" diye sordum cevabını bile bile.

Ah, ne çeşit bir sadistlikti bu?

Hiç düşünmedi. Bir an bile... "Giderim."

Yapar mıydı? Evet, yapardı. İşte şimdi bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

"Dediğin gibi olsun, Karan." Tınıma ağır bir yenilmişlik sinmişti. "Sen kazandın."

Yavaşça ayağa kalktım. Elbisemi üzerime geçirdim ve ona baktım.

Ayağa kalkarken, ne kaşları çatıktı ne de öfkeli görünüyordu.

Şeytanın sinsi gülüşlerini duyabiliyordum. Kara pelerini üzerimize savurup zaferini kutluyordu.

"Yapma böyle." Ellerini yüzüme uzattı ama dokunmasına fırsat vermeden geri çekildim. Beni soktuğu çıkmazı tekmelemek istiyordum.

"Madem yanında olmamı istemiyorsun, o halde beni görmeye de gelme. Ziyaret diye adlandırdığın sadakanı istemiyorum."

Sanki dakikalarca ağlayan ben değilmişim gibi, gözyaşlarım hiç tükenmemiş gibi ağlamak istiyordum.

"Hare," diye kıpırdadı dudakları. Daha fazla konuşacak gücüm yoktu.

Adımlarım bu kez ona değil, kapıya doğru geriledi. "İstediğin gibi gidiyorum. Ama bil ki senden uzakta iyi olmaktansa..." Elimle yığıntıyı işaret ettim. "O enkazın arasında kötü tercih ederdim. Sen fedakârlık yaptığını mı sanıyorsun? Aptal herif! Senin bu yaptığın düpedüz bencillik!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp koşar adım çıktım oradan. Son sözlerini duyamadım, son bakışını göremedim. İçimde kasvetli bir rüzgâr esiyordu. O rüzgâr taş üstünde taş bırakmıyordu.

"Derin," Direksiyonu sıkıca kavrayan ince parmaklarına baktım. "Beni Sofia'nın sarayına götürür müsün?"

Yola odaklı bakışlarını şaşkınlık ele geçirdi. "Sofia'nın orada olduğunu mu sanıyorsun?"

"Orada olmadığını biliyorum ve yine de gitmek istiyorum."

Cevap vermedi ama kırdığı direksiyonun yeni hedefi kötü kalpli kraliçenin sarayıydı. Biraz sonra saraya uzanan patika yola girdik. Gittikçe yokuşlaşan yol daha önce hizmetkârlarla doluyken, şimdi bomboştu. Tekerleklerin çiğnediği çamurlaşmış yol bir bir noktada duraksadı. Sarayın altın rengi kapısını, sivri kubbelerini ve kapalı pencerelerini görebiliyorum. Tek bir hareketlilik bile yoktu.

"Neden buradayız?"

Başımı koltuğa yaslayıp saraya kilitlenen gözlerimi kıstım. "Her katil bir gün olay mahalline döner."

Derin avucunu direksiyona sürttü. Saçmaladığımı düşündüğünü biliyordum.

"Burada biraz beklesek ne kaybederiz ki?"

Derin anlayışla dizime dokundu. "Elbette bir şey kaybetmeyiz. Yalnızca hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Alayla gülümsedim. "Uğradığım öyle büyük bir hayal kırıklığı var ki bunun esamesi okunmaz."

"O halde bekleyelim."

İtiraza mahal veren tek kelime daha etmedi. Belirsiz bir zaman dilimini geride bıraktık beklerken. Derin'in gözleri ağır ağır kapanmıştı. Bense bir baykuş gibi yakalayabileceğim en ufak kıpırtıya dikkat kesilmiştim. Döneceğine dair umudum yoktu ama hislerim burada olmam gerektiğini söylüyordu. Hava kararmaya yüz tutarken, sessizce kapıyı açtım ve aşağı indim. Salık saçlarımı bileğimdeki tokayla sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra arabanın ön kısmına yaslandım. O an hislerimin beni yanıltmadığını bir kez daha anladım. Zira saray kapısının hafifçe aralandığını görür gibi olmuştum.

Derin'i uyandırmayı düşündüm ama gördüğüm şeyden emin olamıyordum. Saraya çok yakın sayılmazdık ve kapıyı rüzgâr da itmiş olabilirdi. Her ne ise es geçmeyecektim. Arabadan çantamı alıp saraya doğru yürümeye başladım. Sırgat büyüsünü bir an olsun yanımdan ayırmıyordum. Elim istemsizce çantama gitti ve büyünün olduğu kutuya dokundum. Hızlı adımlarım patika yolunu sabırsızca yürüyordu. Girişteki yüksek basamakları geride bıraktığımda, az önce gördüğümü sandığım şeyden şimdi tam anlamıyla emindim.

Kapı aralıktı.

Omzumun üzerinden metrelerce uzaklıktaki arabaya baktım. Şu noktadan sonra geri dönmek aptallık olurdu. Altın rengi devasa kapının aralığından süzülen bedenim, korkusuzca içeri süzüldü. Aynı anda uzaktan gelen adım seslerine kulak kabarttım.

Sarayda yalnız değildim!

Adım sesleri yukarı kartlardan geliyordu. Gözümü merdivenlere diktim. Saray boş olduğu için çıkan her ses duvarlarda yankılanacaktı. Şu durumda yapmam gereken ilk şeyi yapıp ayakkabılarımı çıkardım. Çıplak ayaklarım merdivenleri tırmanırken, heyecanım göğüs kafesimde soluklanıyordu.

İlk kat ve ikinci katı sessizce geçtim. Anlamsız tıkırtılar üçüncü katta yükselmişti, duraksadım. Bu katta tam beş kapı vardı ve üçü aralıktı. Kendimi gizleyerek ilk aralık kapıdan başımı uzattım, boştu. Zaman kaybetmeden diğerini yokladım. Aynı boş manzarayla karşılaşırken, arkamdaki kapı aniden kapandı. İrkilerek arkamı döndüğümde, onu gördüm.

Siyah, parlak kumaştan yapılma uzun elbisesi ve çehresindeki kusursuz kibirle bana bakıyordu.

Ben onu ararken, o beni bulmuştu.

"Hare... Hare... Seni burada görmek ne şaşırtıcı!"

Dişlerimi sıktım. İçimde onun boğazına yapışmak için yakıcı bir istekle kıvranan kavgacı bir kadın vardı.

"Yerinde olsam şaşırma kısmını atlar kendim için üzülmeye başlardım."

Bir iltifat duymuş gibi gülümsedi. "Küçük fare, kendini aslan sanıyor olmalısın."

Uzun bir nefes aldım. "Ne sandığımı göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Davetsiz misafirlerden hoşlanmadığımı duymamış olmalısın."

"Bunun pek umurumda olduğunu söyleyemem."

Burada onunla yalnızdık. Onun sırtını dayadığı gücü, benimse sonsuz aşkım vardı.

"Cesaretine hayran kaldım doğrusu."

Elinde siyah bir kutu vardı. Kumral saçları omzuna derin göğüs dekoltesine dökülürken, bronz gözleri üzerimde geziniyordu.

"Aynı şeyi düşünüyorum. Yalnız cesaretlerimiz arasında küçük bir fark var. Ne dersin? "

Beni ciddiye almıyormuş gibi çenesini büzdü. "Merak ediyorum. Neymiş o fark?"

İşaretparmağımı göğsüme bastırdım. "Benim cesaretim hakikat." Parmağım bu kez onu gösterdi. "Seninkiyse aptal cesareti."

Sözlerimi alaya alan neşeli bir kahkaha attı. "İnanılmazsın Hare. Sana bunu düşündüren ne?"

Onun aksine korkutucu bir ciddiyet sinmişti üzerime. Kendimi olduğum yerde zorlukla zapt ediyordum. "Soruyor musun gerçekten? Dinle o halde, bu iş bittiğinde şehrin tek liderinin insafına kalacaksın. Ve inan bana, sana biraz olsun acımayacak."

Gülümsemesi küçüldü. "Hayal dünyan merak uyandırıcı. Ancak seni temin ederim, bu iş bittiğinde bahsettiğin lider karşımda değil, yanımda olacak."

Elimi oldukça yavaş hareketlerle çantama attım. Onu daha fazla dinlemeye niyetim yoktu. "Durumun acınası. Bir erkeği bu yolla elde edemezsin. Bu çok adice."

"Ateş'i elde etmeye çalıştığımı kim söyledi? Bu büyü yalnızca onun hastalıklı sevgisini tüketmek içindi."

Ona doğru öfkeli bir adım attım. Aynı saniye parmağım çantamın içindeki kutuyu açıp büyüye bulaştı. "Bu büyü bizi değil, onu yok ediyor! Bana olan aşkını tek bir an bile sorgulamadım."

İşte şimdi gülümsemesi tamamıyla silindi. "Yalan söylüyorsun. Her kriz, sana verdiği her zarar içindeki sevgiyi biraz daha sömürecek. Aksi mümkün değil."

Çantadan çıkardığım elimi çantanın arkasına gizleyerek bir adım daha yaklaştım. Şimdi aramızda yalnızca yarım metre vardı.

"Görüyorsun ya, o büyü yalnızca Ateş'e acı veriyor. İçindeki Hare'yi öldüremiyor. Söylesene Sofia, hiçbir erkek tarafından bu denli sevildin mi?" Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum. Belki de asıl kıskandığın buydu."

"Kes sesini! Seni sefil! Seni neden şimdi yok etmiyorum, biliyor musun? Çünkü bunu bizzat Ateş yapacak. Tam da o an sevgisini yeniden sorgula. Kalıp şahit olabilmeyi isterdim ama..." Elindeki siyah kutuyu gösterdi. "Emanetimi alıp her şey sona erene kadar beni bulamayacağınız bir yere gidiyorum."

Sol kaşım tepkisini ölçercesine havalandı. "Yani kaçıyorsun... Üzgünüm Sofia, gitmeden önce bana açıklaman gereken küçük bir sırrın var."

Gözleri o sırrın büyüklüğünü ele verircesine aralandı. Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Çantayı yere fırlatıp üzerine atıldım ancak Sofia beklemediğim bir hamle yapıp kanla parlayan bir hançer çıkardı ve bana doğru kaldırdı. Kendimi son anda yere atabildiğimde, hançer kulağımın dibine saplandı. Sofia hançeri saplandığı yerden almak için üzerime eğildi. O sırada bileğinden yakalayıp kasıklarına sert bir tekme geçirdim. Acıyla inleyerek yanıma devrildi. Zeminden kurtardığım hançeri üzerine çıktığım kraliçenin omzuna sapladım. Acı dolu bir çığlık koptu dudaklarından. Benden bu hamleyi beklemiyordu. Esasen ben de böyle bir şey yapabileceğimi kati surette düşünemezdim. Onu etkisiz hale getirdiğimi düşünerek büyülü parmağımı açık göğsüne uzattım. Bu kez tırnaklarını kollarıma geçirdi ve dişlerini bileğime sapladı. Kendimi ondan kurtarmaya çalışırken, aramızda hareket eden hançer her ikimizin bedeninde de derin kesikler açıyordu. Zemine damlayan kanın kime ait olduğunu bilmiyordum ama dizlerimin üzerinde kaldırdığım bedenimin sızladığını hissedebiliyordum.

"Hoşuna gitti mi sürtük!"

Ayağımın altıyla onu göğsünden ittim. Ellerimiz hançerin üzerinde kilitlenmişti ve aynı saniye içinde hançerin keskin kısmı onun elini benimse omzumu kesmişti.

"Evet! Yüce kraliçe! Seni şu halde görmek nasıl hoşuma gitti bilemezsin!"

Hızlanan nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Birbirimize uyguladığımız kuvvet her saniye biraz daha vahşileşirken, kolunu ani bir atakla boğazıma sardı. Ondan kurtulmak için çırpındıkça

arkamda sendeleyen bedeni dengesini kaybetti. Dirseğimi boşluğuna geçirip onu kendimden uzaklaştırdım ama kanlı parmaklarımız hâlâ aynı hançerin üzerinde kenetliydi.

"Pes et artık, pes et! " Boğazıma doğru bir hamle daha yaptı. Bu kez sonuç, istediği gibi değildi. Çenesine aldığı yumruk darbesiyle sendeleyerek koluma yapıştı.

Tüm gücümle haykırdım. "Asla! Asla etmeyeceğim!"

Sofia, etime giren tırnağını aşağı çektiğinde acıyla dudağımı ısırdım. Kanımın tadı damağımda yayılırken, Sofia'ya kaptırdığım hançerin göğsüme inmek üzere havalandığını gördüm.

"Hâlâ yaşıyor olmanı isterdim Hare!" Kararan gözleri patlayacak kadar açılmıştı. "Yaşayıp bu hançer darbesiyle gebermeni çok isterdim."

Hançer göğsümle buluşmadan saliseler önce son takatimi kullanarak koluna yumruğumu geçirdim. Bu andan itibaren her şey bitirici bir kâbusun yongası olarak üzerimize yağdı. Hançer, Sofia'nın yüzüne çarptı, elmacık kemiğinden çenesine kadar derin bir kesik bıraktı.

Sofia dehşet içinde ayağa kalkarken, hançeri yere düşürdü. Eli inanamazmış gibi kan içinde kalan sol yanağına gitti. Bağırarak ağlamaya başladı ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Hıçkırıklarını perdeleyen öfke dolu bir vaveylaydı.

Dirseklerimin üzerinde kalktım, doğrulmaya çalıştım. Acımayan tek bir yanım yoktu. Uzuvlarım karıncalanıyor, göğsüm titriyordu. Alıp verdiğim sahte nefesler kulaklarımı tırmalarken, Sofia tırnaklarını bu kez kendi avuçlarına geçirdi. Ayakkabısının sivri ucuyla kaburgalarıma öyle bir tekme geçirdi ki ayağa kalkma çabalarım yerle bir oldu. Sırtüstü düştüğüm yerde iki yana açılan ellerimi hissedemedim. Başımda dikilen Sofia'nın varlığı gözlerimin önünde puslanıyordu. Ayağını bir kez daha kaldırdı.

Darbeyi bu kez karnımdan almıştım. Tüm yaşamım ve yaşamı geride bıraktığım zaman boyunca, çektiğim en büyük fiziksel acı buydu. Öyle ki ne dudaklarımdan bir nida çıkabilmiş ne de kıvranabilmiştim. Karnımın içinde bir bomba patlamış gibi hissediyordum, tek hissettiğim buydu.

"Acı çektiğini sanıyorsun, değil mi? Öyle anlara şahit olacaksın ki bugününü mumla arayacaksın. Sana yemin ederim Hare. Yemin ederim, araftayken cehennem ateşinde yanacaksın!"

Puslu görüntü ağır ağır yerini zifiri karanlığa bırakırken, Sofia'nın şeytani kahkahası kulaklarıma ilişti. Bacaklarımda hissettiğim ılık sıvı soğuk bedenime savaş açtığında, beni derin bir karanlığa mahkûm etmesi uzun sürmemişti.

Sevgilim, avuçlarıma ektiğin umut fideleri soluyor.
Görmüyor musun?
Gözlerinde umman taşırken, neden fidelerimize bir damla suyu çok görüyorsun?
Bir şey yap.
Bir şey yapmana ihtiyacımız var.
Sen güzel yüzünü karanlığa dönerken, bana çevirdiğin sırtın yosun bağlıyor.
Hissetmiyor musun?
Yüzüne bakmaya ihtiyacım var.
Şeytan sana koştuğum yollara kızgın katran döküyor,
yanan ayaklarımla, düştüğüm yerden ellerimi sana uzatıyorum.
Sevgilim, ellerimi tutmana ihtiyacım var.

Günün şavkı henüz gözbebeklerimi ele geçirmemişken, ensemde hissettiğim karanlık, soğuk nefesini enseme üfledi.

Ben o karanlığın yalnızlığıydım.

Hadsiz bir zaman sonra çaresizliğin çıkmaz sokağına saptım. O noktada karanlığıma başka sesler karıştı. Tanıdık ve öfkeli sesler...

Ancak gözlerime asıl açma emrini veren şey içimdeki garip kıpırtıydı.

Aralanan kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra görmek istediğim, gözümün önündeydi.

İri ve sert adımları etrafı arşınlıyordu. Savurduğu küfürler durdurmak bilmiyordu. İçeride birkaç kişi daha vardı ama henüz tam olarak aralayamadığım gözlerim yalnızca onun üzerindeydi.

"Hare! Ah, Tanrım... Uyandın." Ses Derin'e aitti. Kolumda hissettiğim dokunuşuyla birlikte bedenime arsız bir sızı yayıldı. Kollarım, bacaklarım ve gövdemdeki sargıların varlığını hissedebiliyordum.

Ona baktığımda gözlerinin kızarık ve ıslak olduğunu gördüm. Derin'i ağlarken görmek zordu ve şimdi onu ağlarken görüyordum.

"Çok korktum, çok..."

İfademdeki acıyı silmek, ona iyi olduğumu söylemek istedim ama Ateş'in öfkeli sesi buna izin vermedi.

"Hadi ama Derin! Gerçekten korktun mu? Bence onu yeniden tehlikenin kucağına atabilirsin. Bu konuda yeterince iyisin."

Derin, başını, tuttuğu elime eğdi. O anda gözünden bir damla daha akıp gitti.

"Üzgün olduğunu söyledi," dedi ağabeyim. "Daha fazla üzerine gitme kızın."

Ateş bir hışımla ağabeyime döndü. Üzerindeki feveran fazlaca fırtınalıydı.

"Üzgün olduğunu söyledi ve bitti gitti, öyle mi? Orada yatan benim yaralı kadın benim karım! Ona iyice baktın mı? Kesilmeyen, hırpalanmayan yeri kalmamış!"

Bu kez Sezgin araya girmek istedi ama Ateş'in tam da şu an kimseye tahammülü yoktu.

"Onu size emanet etmekle hata ettim."

Ağabeyim kaldırdığını parmağını Ateş' e salladı. "Ağır konuşuyorsun! Senin karınsa benim de kız kardeşim. Senin kadar ben de düşünüyorum onu!"

Ateş'in işaretparmağı aniden beni gösterdi ancak bana bakmaktan imtina ediyordu. "Düşünseydin bu halde olmazdı. Emanetine sahip çıkardın!"

Ağabeyim duyduğu sözlerin ağırlığıyla Ateş' in üzerine atıldı ve yakalarına yapıştı. Sezgin'in araya girmesine fırsat kalmadan Ateş kaldırdığı yumruğunu ağabeyimin suratına indirdi. Sezgin'i iterek kendinden uzaklaştırdı. Bunu öyle sert bir şekilde yapmıştı ki Sezgin sendeleyerek koltuğa düşmüştü.

"Ateş!" Ani doğrulmam bana dayanılması güç bir acıya mal oldu. "Ah!"

Ateş'in suratındaki öfke yere düşen bir ayna gibi parçalara ayrıldı. Bana döndü, çenesini sıktı. Elimi derin vecalar barındıran karnıma götürüp konuşmaya çalıştım.

"Yapma, ne olur."

Bu kelimeleri Ateş'e ilk kez kendindeyken söylüyordum. Sofia haklıydı, artık büyü nüksetmediği zamanlarda da ona kendini kaybettiriyordu.

"Beni bu hale getiren sensin! Bir kez olsun sözümü dinlemedin. Bir kez olsun!"

Dolan gözlerimi bana yaklaşmayan gözlerine diktim. "B-ben... Bizim için..."

"Senden yardım istedim mi! Tek yaptığın kendine zarar vermek. Seni bulduğumda ne halde olduğun hakkında bir fikrin var mı!"

Cevap veremedim. Tek yapabildiğim içimi çeke çeke ağlamaktı. Ateş burnundan soluyordu. Gür kirpikleri bir ok misali içime saplanıyordu. Koyu mavi gözleri bir tsunami olup üzerime devriliyordu.

"Haklısın," diyebildim birkaç dakika sonra nihayet konuşabildiğimde.

Sezgin, ağabeyimi ve Derin'i de alıp dışarı çıktı, artık yalnızdık.

"Ben, çok özür dilerim. Tek yaptığım ayağına bağ olmak."

Sesini kalın bir kırağı kapladı. Zevahiri ise bir dağ gibi heybetle duruyordu başımda.

"Evet, tek yaptığın bu."

Son kelimeleri boğazıma yapışıp nefesimi kestiğinde, bereli ellerimle üzerimdeki örtüyü avuçladım.

"Senin de böyle düşündüğünü..."

"Nasıl düşünmem?" diye kesti sözlerimi. "Sezgin senin evde olmadığını söylediğinde Andelko yandaşlarını köşeye sıkıştırmıştım. Sonra ne oldu biliyor musun? Hepsini elimden kaçırdım."

Bir suçlu gibi bakışlarımı eğdiğim yerden kaldıramadım. "Benim yüzümden."

Yutkundu. Bunu ağır ağır yaptı ve konuştuğunda, sesi binlerce kilometre öteden duyulurcasına uzaktı.

"Senin yüzünden."

İçim öyle acıyordu ki tenimdeki yaralar küçücük kalıyordu. Bu konuşmayı yaptığım adam gerçekten o muydu? Ateş miydi?

"Benim yerime bir başkası olsaydı..." Emel'in çehresi zihnimde belirdi. Kesinlikle onu düşünerek sordum. "Başka bir kadın senin karın olsaydı, yardım etmez miydi?"

Pencereye baktım. Dışarısı içimden daha izbe değildi.

"Bana saygı duyardı. Dediğimi yapar, kendini düşünürdü, istediğim gibi."

Gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımı birbirine bastırdım. Sofia haklıydı, belki de Ateş Karan'ın karısı benim gibi bir kadın olmamalıydı.

Mantığım bu gerçeği zihnime sattığında, ruhum acı içinde kıvranmaya başladı.

"Benimle evlendiğine pişman mısın?" Bir cesaret, bakışlarımı bakışlarına iliştirdim.

Harelerinde küf tutmuş bir acı vardı.

"Seninle evlenirken, geleceği öngöremedim. Bu benim aptallığımdı. Bu, benim aşka yenilişimdi."

Gözlerimi her kırptığımda, başka bir damla tenimdeki yerini alıyordu. "Öngörebilseydin, ne olurdu o zaman?"

Kaşları gerildi. Yüzü mümkünmüş gibi biraz daha keskinleşti. Dudaklarındaki yangına zebaniler odun atıyordu.

"Sana bir adım bile yaklaşmazdım. Bir adım bile."

Kendimi o kadar sıkmıştım ki boynumdaki kesiğin genişleyip damla damla göğsüme aktığını fark edememiştim.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Üzerimdeki kısa elbise sargılarımın yarısını bile gizleyememişti.

Başımı kaldırdım ve ikimizin bağrında da aynı ateşi yakacak o sözlerin fitilini ateşledi.

"Elimi tutmazdın,"

"Tutmazdım."

"Saçlarıma dokunmazdın."

"Dokunmazdım."

Cılızlaşan sesim beni terk etmek üzereydi. "Bana hiç sarılmazdın."

Göğüs kafesinde infilak etmek üzere olan bir bomba taşıyordu. Sesi devasa bir sessizliğe evrildi. "Yanından bile geçmezdim."

Dizlerimdeki örtüyü ittim. Başucumdaki bardağı, su şişesini ve göremediğim bir sürü şeyi etrafa çarparak parçalara ayırdım. Şiddetlenen gözyaşlarımın arasından veryansın ettim.

"Git o zaman!"

Elimi hiç tutmamış gibi, saçlarıma hiç dokunmamış gibi, hiç sarılmamışız gibi git...

Yineledim. "Defol git!"

Fırlattığım bardaklardan biri başına isabet etti. O hiç tepki vermedi. Bense sırtıma bir bıçak darbesi yemiş gibi irkildim. Elimdeki son bardak kayıp gitti. Ayaklarımın dibinde tuzla buz oldu.

Ateş başına dokundu. Kanı parmaklarına bulaştı.

Kan revan içinde kalmıştık.

Benim yenilmez adamımın omuzları düştü bana bakarken.

"Ben o adam değilim," dedi, delik deşik bir sesle. "Dün hiç suçu olmayan birini yok ettim. Ağabeyine vurdum, dostuma zarar verdim. Üstelik tüm bunları büyünün tesirinde değilken yaptım. Hare, sırf bu yüzden gidiyorum."

Derin bir nefes alırken, gözlerini bir saniye için kapattı. O tek saniyeyi tüm hücrelerinde hissettiğini biliyordum.

Kokunu hiç solumamışım gibi gidiyorsun.

"İyileş ve bir daha yara alma. Seni sana emanet ediyorum. Belki o zaman kendine iyi bakarsın. Hoşça kal, turunçgil. "

Gitti.

Vezinsiz bir hoşça kal, dedi ve bir hoşça kal bile diyemeden gitti.

Bana kalan acı kahve kokusu asit gibi boğazımı yakarken, ağlayamadım bile. Karnıma giren sancıyla birlikte iki büklüm oldum, beni yere yığılmaktan kurtaran ağabeyimin kollarıydı. Kollarının arasında küçüldüm, küçüldüm. Hiç hareket etme-

den, gözümü bile kırpmadan olanların gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu düşündüm.

Gerçekti.

Her saniyesi gerçekti.

Çok sonra bunu idrak edebildiğimde, içim içimden çıkana dek ağladım.

Uyanalı uzun zaman oluyordu ama gözlerimi açmak için herhangi bir çaba göstermiyordum. Hiçbir şey görmezsem bilinçaltım olanları yok sayabileceğimi düşünüyordu. Belki de bu yüzden beni bu saçma oyuna alet ediyordu. Kapının açıldığını işittiğimde, günlerdir yaptığım gibi tepkisizce yatmaya devam ettim. İçeri girenin Derin olduğunu düşünüyordum. Ta ki adımlarına başka adımlar karışıncaya dek. Sesler hemen arkamda son buldu. Derin'in kayan örtümü düzelttikten sonra yakınımda bir yerlere oturduğunu duydum.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Senden başka kimden yardım isteyebileceğimi bilemedim."

Karşısındaki kişi hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Varlığının yarattığı his tanıdıktı ama çıkaramıyordum.

"İşte, anlattığım gibi. Günlerdir böyle yatıyor, hiç konuşmuyor, gözlerini bile açmıyor. Ancak beni asıl endişelendiren karnındaki ağrı. Günde birkaç kez yokluyor sanırım. Karnını tutup yatakta iki büklüm oluyor."

Ağrı... Yalnızca bu değildi. Beni kıvrandıran, nefesimi kesen şeyin basit bir ağrı olmadığını biliyordum. Aslında çok da ilgilenmiyordum. Her ne ise benim derdim bu değildi.

"Hare," Tanıdık, yaşlı sesiyle birlikte saçlarıma dokundu. "Sana bakmama izin ver."

Gözlerimi yavaşça açıp sırtüstü döndüm. İhtiyar yüzüne dökülen beyaz saçları, yeşil gözleri ve buruşuk elleriyle yanı başımdaydı.

"Senin için buradayım." dedi şefkatli tınısını çatallı sesiyle bütünleştirerek.

Gözleri ağır ağır üzerimde dolaşmaya başladı. Sargılarımın birçoğu halen benimleydi. "Ne olmuş sana böyle?"

Etrafını derin çizgilerin mesken tuttuğu gözlerini karnımda duraksattığında, atletimin eteğine uzanıp yukarı sıyırdı.

"Şimdi seni muayene edeceğim. Bana ağrının tam olarak nerede olduğunu söyle, anlaştık mı?"

Gözlerimi onu onaylamak için açıp kapattım. Elini göbek deliğimin üzerine bastırdı. Hissettiğim bir şey yoktu. Parmakları karnımın sol yanına ilerledi, benden bir tepki alamayınca sağ yana kaydı. Bakışlarımı tavana dikmiş, bir an önce bitmesini ve yeniden uyuyabilmeyi diliyordum.

İhtiyarın pürüzlü avcu karnımın altına kaydı. Orada hissettiğim baskıyla birlikte dirseklerimin üzerinde kalkıp inledim. Derin ayağa kalkıp telaşla yanımıza geldiği sırada, ihtiyar aradığını bulmuş gibi başını salladı.

"Sakin ol," Beni göğsümden ve sırtımdan tuttu, yeniden yatırdı. "Oraya bakacağım. Derin, çantamı ver bana."

Derin, ihtiyarın siyah, deri görünümlü çantasını getirdi. İhtiyar çantasından kahverengi, uzun bir alet çıkardı, huniye benziyordu.

Bakışlarım yeniden tavana kilitlendi. İhtiyarın parmakları karnımın alt tarafında geziniyordu. Gözlerini kapattı ve acelesizce, saniye saniye dokundu. Dokunuşunun sert olmamasına rağmen tam orada yoğun bir ağrı hissediyordum. Dişlerimi sı-

kıp bitirmesini beklerken, parmakları birdenbire durdu. Gözleri aynı hızla açıldı ve dokunduğu yere çevrildi.

"Ne oldu?"

Derin'in sorusunu cevapsız bırakarak huniye benzeyen aleti karnıma dayadı. Çektiğim ağrı katlanmıştı. Elimi karnıma götürmek istedim ama buna izin vermedi.

"Derin, onun ellerini tut."

Derin bir an tereddüt etti ama sonunda ihtiyarın dediğini yaparak ellerimi başımın üstüne çekti ve yatağa bastırdı. Ona engel olamadım, ihtiyar benim aleyhime bir şey istemezdi, bunu biliyordum. Yine de karnıma dokundukça çektiğim acı yüzünden şekilden şekle girmeme engel olamıyordum. İhtiyar aletin geniş ucunu karnım ve kasıklarım arasındaki boşluğa yerleştirdi. Diğer ucuna ise kulağını yasladı. Bununla birlikte belime ani ve sert bir acı saplandı. Attığım çığlık başımdaki Derin'i tedirgin etti ama ihtiyar hiç kıpırdamadan karnımı dinlemeye devam etti.

"Ne oluyor!" Derin kurtarmaya çalıştığım ellerimi güçlükle tutuyordu. "İhtiyar yaraları kanıyor, onu daha fazla tutamam!"

O ana kadar bileklerimdeki kesiklerin kanamaya başladığını, Derin'in ellerine bulaştığını fark edememiştim.

İhtiyar gözlerini açtığında, alet ellerinden kayıp gitti. Ancak yeşil gözleri hâlâ karnımdaydı ve seğirmeye başlamıştı.

"Yüce tanrım! Yüce tanrım!"

Derin ellerimi bırakıp yeni sargı, su ve temiz bez getirdi. Bileklerimi kandan arındırmaya çalışırken, elleri titriyordu. İhtiyar tekli koltuğa çöktü. En son ilk karşılaşmamızda onu böyle görmüştüm. Yüzündeki korku, bana dokunup da yaşadığımı anladığında kendini gösteren korkunun aynısıydı. Yanılmadım, o an ne söylediyse yine aynısını söyledi.

"Felaket bu. Felaket!"

Derin'den destek alarak doğruldum. Her ne olduysa korkmuyordum.

"Söyle ihtiyar, ne oldu?"

İhtiyar bana baktı. Beyaz kaşları tel tel gözlerine dökülüyordu. "İçinde... İçinde bir şey var."

Derin sargı bezlerini yere düşürdü. "Ne! Sen neden bahsediyorsun?"

İhtiyarın ne söylemek istediğini anlamadım ama bir an sonra aklıma gelen ilk ihtimal düşüncelerimi yerle bir etti. "H-hamile olamam, değil mi? Bu mümkün değil."

"Değil. Mümkün değil." Oturduğu yerde ağır ağır sallanmaya başladı. "Mümkün olamaz."

Elimi karnıma götürdüm. İçeride hissettiğim kıpırtıyla kirpiklerim titredi. "O, bir bebek mi?"

İhtiyar ayağa fırladı. Ellerini arkasında bağlayıp yönünü bana döndü. Dudaklarının her iki ucu da aşağı bakıyordu, bana bir yıkımı haberleyeceğini hissediyordum.

"Bir bebek olamaz. Hiçbir bebek annesine kötülük etmez.. O bir bebek değil, o bir felaket. Dekan'ı görmelisin, hemen o şeyden kurtulmalısın."

Burnum acı acı sızladı. "Bana kötülük mü ediyor?"

İhtiyar daha fazla konuşmadı. Çehresindeki korkuya, belirgin bir afallamışlık eşlik ediyordu. Çantasına uzanırken, "En başta söylemiştim." dedi. "Senin yaşayarak buraya gelmen tüm dengeleri altüst etti. Görüyorsun ya, ölümün bile Ruhlar Şehri'ne yaşayarak gelmiş olmanı affetmiyor."

Başını eğdi. Ve arkasında sönmüş bir yangından geriye kalan köz yığınlarını bırakarak yanımızdan ayrıldı.

Derin, bir bilinmezlik silsilesinde, bir bez bebek gibi ipin ucunda sallanıyordum. Ruhumda yakılan meşalenin ateşi parmak uçlarımı yakıyordu. Bizi yakıyordu. Yanıyorduk ve kimse görmüyordu.

Henüz sabah olmamıştı. Zifir rengi havanın alacakaranlığı kucaklamasına az kalmıştı. Yattığım yerden kalktım, ağabeyim karşımdaki koltukta uyumaya devam ediyordu. Silik adımlarla Yasemin ile beraber kaldıkları odaya gittim ve dolabı açtım. Yasemin'in yerlere uzanan beyaz elbisesine uzandım. Ona çok yakışıyordu ve bence, ödünç almama kızmayacaktı. Banyoya girip tüm kıyafetlerimi çıkardım. Sargılarımın tamamını açmak zamanımı almıştı. Köpüklü avuçlarımı bedenimde gezdirirken, yaralarımın yarattığı küçük tümsekler sıklıkla avucuma çarpmıştı. Çok acıdılar ama hiç sesimi çıkarmadım. Saçlarımı uzun uzun yıkadım ve banyodan çıkıp beyaz elbiseyi giydikten sonra uzun uzadıya taradım her bir tutamımı.

Evden çıkmadan önce son kez arkama baktım, herkes uyuyordu. Bu kez kimseden yardım istemeyecektim. Bu kez kimse benim yüzümden üzülmeyecekti. Arabaya bindim ve hiç düşünmeden o kötü kokulu yere sürdüm. Ellerim karnıma dokunmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordum. Bakamıyordum bile. Orada kıpırdayan, acı veren bir şey vardı. Gaza yüklendim. Arabayı durdurduğumda etraf hâlâ karanlıktı. Sanki hava bugün aydınlanmamaya yemin etmiş gibiydi. Köhne yere ayak bastım, etrafımdaki sevimsiz sessizlikte göz gezdirdim. Çadırlardan yükselen yeşil dumanlar zehir gibi bir kokuyu içime boca ederken, kara çadırların başladığı noktada yine aynı adam karşıladı beni. Bu kez soru sormadı. Arkasını döndü ve Dekan'ın çadırına doğru yürüdü. Başını içeri uzatıp geldiğimi haber verdikten sonra uzaklaştı.

Açık fermuardan içeri geçtim. Kafamın içinde korkutucu bir cesaret taşıyordum. Sırtımı cehennemin kızgın duvarlarına dayamıştım. Yüreğim göz göz olmuştu.

Dekan siyah, uzun elbisesinin içindeki uzun bedenini bana çevirdi. Koyu mor dudaklarında nahoş bir tebessüm vardı.

"Geldin."

Tüm ifadelerimi yitirmiş gibi yalnızca dudaklarımı kıpırdattım. "Geldim."

Tek gözüyle bana baktı ancak gördüğü zevahirim değildi. Daha derine baktı. İçime... İçimdeki acı öyle yoğundu kiistese eliyle tutabilirdi ama o bunu yapmadı. "Şimdi, burada, seninle aramızdaki tüm hesapları kapatacağız."

"Kapatalım. Sen başla."

Daha belirgin bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, hayır. Önce kadınlar."

"Pekâlâ, benim için ne yapabileceğini söyle."

Tezgâhına eğildi. Sararmış bir parça kâğıt parçasına bir şeyler yazdıktan sonra kâğıdı etsiz, yalnızca kemikten ibaretmiş gibi görünen elinin içine gizledi. "Burada Sofia'nın yeri yazıyor. Onu elinle koymuş gibi bulursun."

Boş midemin bulandığını hissettim. Dekan'ın tezgâhındaki kaynayan kazandan sızan koku beni kusturacak kadar iğrençti. Anlamış gibi kazanın ağzını kapattı ve kokuya son verdi.

"Sana nasıl güveneceğim?"

Cevabı basitti. "Başka çaren yok."

"Sofia'yı bulamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Ortaparmağındaki siyah taşlı yüzüğe dokundu. Teni fazla esmer, boyu fazla uzundu. "Bulursun. Belki lider kendini yok ettikten sonra..."

İstekle açtığım avucumu uzattım. "Ver kâğıdı."

Avucunu açtı ve kâğıdı gösterdi. "İşte şimdi benim isteğime gelebiliriz."

"Ne istiyorsun?"

Ağır adımlarla yaklaştı. Aramızda asılı duran sessiz bir çığlık vardı. Aramızda yerine getirilmemiş bir başkaldırı ve sonsuz eksiklik vardı.

Tek gözüyle karnıma baktı. Baktığı yer acı acı sızladı. "Onu bana vereceksin."

Kötü melekler önüme diktiği duvara yeni tuğlalar eklerken, tüm bedenimin gerildiğini hissettim.

Koruyucu bir tutuşla karnımı kapattım.

"Ama o..."

"O bir bebek. Lider ve karısının şehre felaket getirecek ölü bebeği."

İrkilerek geri çekildim. Karnımdaki şeyin bir bebek olduğunu söylüyordu. Tanrım! Benden bebeğimi istiyordu.

"Hayır, onu sana vermem."

Bir adım daha attı. Boyum karın hizasına ancak geliyordu. Yüzünü yüzüme eğdiğinde, haresinde yanıp sönen kanlı ateşi gördüm.

"Sana bir karşılığının olacağını en başında söyledim ve sen de kabul ettin. Sana Sofia'yı vereceğim, kocanın üzerindeki büyüyü bozacaksın." Elini karnıma uzattığında bir adım daha geri çekildim ve sırtım çadırın örtüsüne temas etti. "Onun normal bir bebek olduğunu mu düşünüyorsun? Bu şehir kurulduğundan beri burada hiç bebek doğmadı. O yalnızca bir ceza, bir yıkım. Onu bana vererek kendinizi de kurtaracaksın."

Bir ceza... Bir yıkım...

Hayır, o Ateş ve benim bebeğimdi. Bana verdiği acı bunu değiştiremezdi. Onu öylece büyücünün ellerine bırakamazdım.

"Hayır, onu sana vermeyeceğim." Açık fermuardan atlayıp çadırdan çıktım. Çıkışa doğru koşarken büyücünün korkunç sesi kulaklarımdaydı.

"Ya anlaşmamıza uyarsın ya da bedelini ödersin. Liderin kızıl saçlı karısı, başka çaren yok!"

Arabayı Narancasta'ya sürerken gözlerim yaşlarla dolup taşıyordu ama dudaklarımda anlamsız bir gülümseme vardı.

Bir bebek!

Bunu hiç düşünmemiştim. Hayalini bile kuramamıştım.

Tanrım! Bir bebek, Ateş ve benim bebeğim...

Bunu düşündükçe gözyaşlarım ve gülümsemem derinleşti.

Arabayı Narancasta'nın önünde ani bir frenle durdurup heyecanla indim.

İçeri koşarken, burada olmamasından öyle çok korkuyordum ki...

Boş mekânın içinde oradan oraya koştum. Odası üst katta olmalıydı. Merdivenleri soluk soluğa tırmanıp üst kata çıktığımda, yabancı bir ses işittim.

Ses bir kadına aitti. Kadın ağlıyordu.

Adımlarım sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Locaları geri bırakmış, dar bir koridora sapmıştım. Karşıma çıkan siyah kapı aralıktı ve şimdi daha net duyduğum ses o odadan geliyordu.

Kadın ağlıyordu, yalvarıyordu...

Yaklaştım. Ellerimi pervaza dayayıp kapı aralığından baktığım an, dizlerim beni taşımak istemedi.

Emel. Kadın Emel'den başkası değildi.

Ateş'in arkası dönüktü. Yalnızca geniş sırtını ve dağınık siyah saçlarını görebiliyordum. Orada durmuş Emel'in gözyaşlarını, kederini izliyordu.

"Buraya hiç gelmemeliydim. Senden, yaşadıklarımızdan

kaçmaya devam etmeliydim." Başını yere eğip hıçkırdı. "Hep yaptığım gibi..."

Ateş konuşmadı. Üzerinde sonsuz ve yakıcı bir sükût vardı.

"Şimdi gideceğim ve yine hayalet olup seni kenardan köşeden izleyeceğim. Hoşça kal ve eğer bir gün yapabilirsen içinde bir yerde beni affet, Karan."

Emel'in adımları bulunduğu yerden ayrıldı. Omzu Ateş'in omzuna çarptı. Onu ardında bırakıp kapıya ulaşmak üzereyken, Ateş cılız kolundan yakaladı ve kendine çevirdi. Mavi gözlü dev, minnacık kadınının gözleri önünde dudaklarını başka bir kadının ıslak dudaklarına bastırdı.

Biri üzerime ateş döküp ruhumu ateşe verdi.
Biri atmayan kalbime binlerce bıçak darbesi sapladı.
Biri birbirimize dokunduğumuz anları katrana buladı.
Ve gökyüzünün soğuk gözyaşları tenime düştü.
Bir devri kaburgalarımda yakarak kül ediyordum.
Zaman, beni sevdiğini söylediği yerden tutuşuyordu.
Kelimelerimiz cayır cayır yanarken, içimdeki Ateş
sonsuza dek sönüyordu.

DEVAM EDECEK.

Teşekkür

Üçüncüsünü yazmayı hiç düşünmediğim kitaba sizin sayenizde başladım ve bitirdim.
Her satırı içime sindi ve her satırda devam etmemi sağlayan her birinize minnet duydum.
Teşekkür ederim.
Bir de, ne Ateş ve Hare ne de Derin ve Sezgin onları bırakmama izin vermedi. En azından bir kitap daha...
Bu yüzden son kitap HİS IV "Son Alacakaranlık" bir sonraki ve HİS için son yolculuğumuz olacak.
Yüzünüzdeki tebessümü görebiliyorum ve o tebessümden öpüyorum.

Sizi seven, DuruMavii...

HİS

CEHENNEM ATEŞİ

Atmayan kalpleri alacakaranlıkta boğuldu.
Acıyla yoğrulan isimleri keskin bir "AH" doğurdu.

Ve bir sonun başlangıcında, acının gözyaşı kaburgama damladı. Ateş mavisi, ruhuma ucu bucağı olmayan bir yangın bağışladi. Alevler büyüdü, büyüdü. Artık tüm cephelerimiz birer köz yığınından ibaretti.

"SEVGİLİM, YANGINLARINA ÂŞIĞIM.
TANRI ŞAHİDİM OLSUN Kİ,
YA KENDİ ELLERİMLE SÖNDÜRECEĞİM
YA BİRLİKTE YANACAĞIZ."

9 786051 737799

KDV'den muaftır.

₺32,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com